

trái tim
lỗi
nhịp

Chương 1

Tan học về, hai chị em rượt đuổi nhau trên con đường làng quanh co khúc khuỷu . Nào là tre, trúc, tầm vông... mọc xen lẫn nhau, che gần hết ánh nắng mặt trời, làm cho con đường càng vắng vẻ quạnh hiu hơn khi chiều tà xuống thấp.

Hai chiếc áo dài tung bay trong gió, như hai cánh bướm chập chờn bay lượn hồn nhiên, nhí nhảnh vui đùa, với tiếng cười trong trẻo vang xa tuy hai cô cũng không còn nhỏ . Khiết Hạ năm nay mười tám tuổi, còn Khiết Thu cũng đã mười lăm . Nhưng vì lớn lên nơi quê hẻo lánh, nên hai cô như hai cánh hoa đồng nội đơn giản hiền hòa, mộc mạc ngây thơ . Họ sống bên mẹ, cùng đứa em trai là Khiết Đông, năm nay vừa tròn mười hai tuổi . Một tổ ấm bốn người lúc nào cũng rộn rã tiếng cười vui.

Ba chị em Hạ lớn lên êm đềm ấm áp trong vòng tay bảo bọc che chở của mẹ . Mẹ cô là thợ may cũng khá có tiếng tăm trong cái làng nhỏ bé nơi xa xôi hẻo lánh này . Nhờ đó mẹ đã nuôi chị em cô ăn học đàng hoàng từ ngày ba mất đến nay.

Mải suy nghĩ lan man mà chị em cô đã về đến trước cổng nhà không hay . Hạ hơi giật mình khi nghe tiếng kêu thật lớn của Khiết Thu :

- Chị Hạ nhanh lên ! Như vậy là chị đã thua rồi đó nhé . Tối nay chị phải kể chuyện ma cho em và thằng Đông nghe đó nha.

Hạ chạy nhanh đến bên em kéo lại, thì thầm :

- Nè ! Tối nhà rồi đó . Đi đứng cho đàng hoàng, nếu không sẽ bị mẹ "giảng" cho một táng đến sáng mai luôn . Nào là con gái phải thùy mị dịu dàng, đi đứng khoan thai, nói năng nhỏ nhẹ... chưa nói đã cười, chưa đi đã chạy là ngừ con gái vô duyên.

Tuy là có hơi nghịch ngợm, nhưng mấy chị em Hạ cũng sợ mẹ phải

phép . Nhất là đối với Hạ, mẹ lại càng nghiêm hơn, vì cô là chị cả, "là đầu tàu gương mẫu", mẹ thường nói như vậy . Nên lúc nào trước mặt mẹ, Hạ cũng rất ngoan... Mà Hạ cũng ngoan thiệt chứ bộ, đâu khi nào cô dám cãi lời mẹ, chỉ trừ khi chỉ có ba chị em với nhau, cô mới... hơi quậy một chút cho vui, bằng cách nhát ma hai đứa nó vừa khóc vừa chạy... Kết quả là Hạ bị một trận đòn nên thân.

Hạ nhớ lần đó cách nay cũng bốn, năm năm gì đó, mẹ sai hai chị em đi chợ mua kim chỉ . Nói chợ cho oai, chứ thật ra đây chỉ là một khu phố khá lớn, tập trung những người giàu có đầy đủ phương tiện . Họ mở những cửa hàng mua bán tương đối đầy đủ những thứ cần thiết từ đồ ăn uống cho đến vật dụng dùng hàng ngày, hình thành một khu chợ nho nhỏ, nhưng cũng khá tấp nập . Lúc mẹ sai hai chị em Hạ đi, trời cũng đứng bóng (theo quê là khoảng mười hai đến một giờ trưa) vậy mà Khiết Đông đòi đi theo cho bằng được . Thế là ba chị em cùng dẫn dắt nhau đi . Lúc về trời đã xế chiều, tà dương dần ngả bóng . Khi đi ngang qua khúc quanh của con đường làng là một bụi tre gai thật lớn mọc chằng chịt um tùm, phía trong là một khoảng đất khá rộng mọc toàn là một loại ngải, mà loại ngải này rất hiền, thân và bông của nó luộc ăn được . Vì là loại cây hoang nên nó mọc tùm lum và vượt cao rất tốt . Tự nhiên đi đến đây, Hạ chợt nhớ câu chuyện mà ngoại đã kể cho Hạ nghe, lúc Hạ còn rất nhỏ.

Bà ngoại kể rằng : Ngày xưa, ông ngoại của Hạ là một thầy cúng, chuyên trừ tà ma và trị bệnh con nít rất giỏi, nên thường ông ngoại đi đứng thất thường bất kể giờ giấc . Cứ con nhà ai bị bệnh gọi giờ nào thì đi giờ đó, thậm chí có khi nửa đêm . Bà ngoại còn nói hồi đó nhà rất nghèo, nhưng cũng cố gắng dành dụm sắm cho ông một chiếc xe đạp để ông đi xa . Có lần ông ngoại đi cúng về rất khuya, ngang qua khúc quanh có bụi tre gai lớn và đám ngải hoang này, thì ông nghe có tiếng gọi vọng ra : "Ba chờ con về với... " Vì tiếng gọi con gái nên ông nghĩ là mẹ của Hạ gọi ông, nên ông dừng xe lại chờ. Nhưng chờ hoài không thấy ai, ông ngoại định đạp xe đi, thì tiếng gọi lại vọng ra y vậy, làm ông không nỡ bỏ đi . Chờ thêm một lúc lâu nữa cũng không thấy ai, thì ông đã biết mình bị ma trêu chọc, vì đường vắng đêm khuya thế này thì làm gì có người . Thế là ông

gò lưng trên chiếc xe, đạp đi . Nhưng bỗng dưng ông nghe như có một sức kéo ghì lại rất mạnh làm xe ông lao đảo như chở một vật gì rất nặng . Ông ngoái lại nhìn thì thấy một đồng đen xì ở sau lưng, nhưng vì ông ngoái là thầy cúng nên đâu có sợ ma quỷ . Lúc đó nghe xong, Hạ cũng sợ đến xanh xám mặt mày . Cũng như Khiết Thu và Khiết Đông bây giờ nghe xong mặt mày cũng xanh dờn nhìn quanh quất sau lưng . Nhưng vì tính hiếu kỳ, Khiết Đông bảo khi nào đi ngang chỗ có con ma đó ở, chị Hạ chỉ cho em xem, nên bữa đi đến đó, Hạ suýt nhỏ ra chiều quan trọng . Bằng đôi mắt lém lỉnh, Hạ lăm lét như đang sợ sệt điều gì rất dữ, và cô chỉ vào đám ngải hoang mọc bên trong, phán :

- Đây là chỗ có con ma mà mấy hôm trước chị kể đó.

Vừa nói dứt câu, Hạ ù té chạy, bỏ hai nhóc đứng ngơ ngác một hồi mới chợt tỉnh, vừa la vừa khóc chạy theo gọi Hạ, giọng run rẩy ời ời không ra hơi :

- Chị Hạ... chờ em với...

Nhưng Hạ đã chạy trước một khoảng khá xa, vô tư cười lên nắc nẻ, rần rần hơn nữa là cô đã núp vào một bụi trúc bên đường, chờ hai nhóc chạy đến, nhảy ra hù cho một trận . Cô còn nhớ lúc đó mặt Khiết Thu xanh lè cắt không còn hột máu, gần như muốn xỉu . Còn Khiết Đông thì tệ hại hơn, vì nhóc đã tè ướt hết quần.

Thế là lần đó về, Hạ bị một trận đòn nhớ đời không dám tái phạm . Giờ nhớ lại, Hạ thấy mình thật là nghịch ngợm, phá phách như quỷ sứ . Trò chơi nào mà không do Hạ cầm đầu, tuổi thơ của chị em có rất nhiều kỷ niệm thật ấn tượng khó quên.

Ngôi nhà cô tuy nhỏ, nhưng sạch sẽ gọn gàng . Vách ván, mái tranh, đơn sơ nhưng ấm cúng ngọt ngào . Xung quanh nhà trồng một ít cây ăn trái quýt, ổi, mận, xoài... mỗi thứ mỗi cây nên có trái quanh năm cho chị em Hạ đùa vui nghịch phá . Phía trước nhà Hạ còn một vạt đất nho nhỏ trồng toàn loại hoa mà Hạ yêu thích nhất : hoa cánh

chuồn . Mùa hoa đang nở rộ đủ màu khoe sắc . Tuy hoa giản dị mỏng manh, nhưng thanh cao tinh khiết.

Thời gian dần trôi theo kỷ niệm vui buồn, chị em cô cũng dần khôn lớn . Hết năm nay là Hạ thi vào đại học, không biết mẹ có lo nỗi cho cô học đến nơi đến chốn hay không ? Bởi càng ngày, chị em cô càng lớn, thì nhu cầu đòi hỏi càng một cao, nên đời sống có vẻ chật vật khó khăn . Hạ đã bước vào tuổi trưởng thành, nên ít nhiều gì, Hạ cũng hiểu được nỗi lo của mẹ.

Chiều nay trên đường từ trường học về nhà, Hạ suy nghĩ vu vơ đủ chuyện trên đời và một chút mơ mộng bướm hoa của tuổi dậy thì con gái . Bước vào nhà, nhìn thấy mẹ gò lưng trên chiếc máy may cũ kỹ, Hạ nghe xót xa cồn cào mà hình như từ nhỏ đến giờ cảm giác này Hạ mới trải qua . Hạ nghe thương mẹ biết bao, tuổi đã xế chiều mà lúc nào cũng tất bật lo toan . Vừa lao lực kiếm tiền, vừa dạy dỗ chở che, hai trách nhiệm quá nặng nề vừa làm cha, vừa làm mẹ . Hạ đã lớn thật rồi, biết suy nghĩ chín chắn hơn trong mọi chuyện.

Đang suy nghĩ vẩn vơ, Hạ hơi giật mình khi nghe mẹ hỏi :

- Sao hôm nay về trễ vậy Hạ ?

Hạ lễ phép :

- Con phải học thêm một giờ môn toán, mẹ ạ.

- Còn hai đứa kia đâu ?

- Ủa ! Khiết Thu về rồi mà mẹ.

Bà Thành chất lười phàn nàn :

- Lại chạy sang hàng xóm chơi rồi . Lớn tòng ngồng mà hờ chút là không thấy tắm hơi . Còn thằng Đông chắc cũng bắn bi, đánh đáo đâu đó rồi . Thôi, con xuống bếp nấu cơm giùm mẹ đi.

Hạ tròn mắt nhìn mẹ, vì Hạ thấy hôm nay mẹ rất lạ, hình như có chuyện gì đó làm mẹ rất lo lắng . Hạ nhìn mẹ rất lâu, rồi dè dặt hỏi :

- Mẹ à ! Bộ nhà mình xảy ra chuyện gì, hả mẹ ?

Bà hơi giật mình, rồi nhìn nơi khác như cố che giấu điều gì rất khó nói . Bà lắc đầu, khéo léo lura lờì :

- Không có gì đâu, mẹ cảm thấy hơi mệt thôi . Con xuống nấu cơm đi.

Biết là mẹ có điều gì đó rất hệ trọng giấu cô, nhưng mẹ không muốn nói thì có nài nỉ cũng vô ích.

Thế là kỳ thi lấy bằng tốt nghiệp cũng xong . Vậy mà Hạ không nghe mẹ hỏi han đâu rớt hay nhắc nhở gì về việc ôn thi đại học . Mấy hôm nay, Hạ thấy mẹ ngồi im lặng rất lâu, như đang suy nghĩ điều gì lung lăm . Những lúc thấy mẹ như vậy, Hạ không dám quấy rầy, nhưng Hạ cứ thắc mắc mãi trong lòng và lo lắng nhiều hơn . Nhất định chiều nay về, Hạ phải hỏi mẹ cho ra lẽ, còn luyện thi đại học để xem mẹ tính thế nào.

Về đến cổng rào, Hạ nghe con chó Mực còn gầm gừ ngoài sân như đang ám ức điều gì lung lăm . Thấy cô, nó chồm lên mừng ríu rít . Chiếc đuôi ngoe nguẩy, còn miệng rên ư ư? như méc cô nỗi ám ức nãy giờ . Hạ vỗ vỗ đầu nó nhìn vào nhà, thấy chiếc Dream lạ hoắc dựng trong sân . Cô lách mình vô cửa, nhẹ nhẹ đi nép bên hông, vô tình tiếng nói khá lớn của một người đàn bà lạ lọt vào tai Hạ :

- Nghĩ kỹ đi chị Thành . Thấy hoàn cảnh chị mẹ góa con côì, mà còn phải nuôi ba đứa nhỏ đi học như vậy, thì làm sao không mắc nợ mới là chuyện lạ đó . Nên tôi có ý muốn giúp chị chứ biết bao người muốn mà tôi đâu có đồng ý . Gả được con Hạ vào chỗ này như chuột sa hũ nếp . Nhà họ sang giàu lắm . Tôi thương con Hạ như con cháu tôi vậy, chị không tin tôi sao ?

Tự nhiên Hạ nhớ mấy câu ca dao trong bài hát nào đó mà vô tình nghe được.

"Nhà họ sang giàu lắm

Một bước lên xe hơi

Không uổng phí cuộc đời

Con nghe mẹ đi con

Hai lần hai là bốn

Thực tế vậy mà khôn... "

Hạ nghe hai chân mình run rẩy đứng không muốn vững.

Trời ơi ! Mẹ cô vì lo cho chị em cô mà thiếu nợ, vậy mà Hạ cứ vô tư nào hay biết chuyện gì . Hạ nghe mẹ trả lời khó nhọc :

- Tôi biết chị rất tốt, nên mới đem dịp may này đến cho mẹ con tôi . Nhưng tôi không nỡ ép duyên con vì nó còn ngây thơ nhỏ dại quá . Tuổi mười tám ăn chưa no, lo chưa tới thì làm sao biết làm vợ, rồi lại làm mẹ người ta đây chứ.

Tiếng bà khách lại vang lên :

- Gia đình này phúc hậu lắm, chị đừng lo . Bảo đảm với chị, con Khiết Hạ về đó, họ lại cưng như trứng cho mà xem.

Hạ đã biết lý do tại sao có mặt bà khách trong nhà hôm nay . Thì ra bà khách muốn làm mai Hạ cho một gia đình nào đó rất giàu ở đâu trên thành phố . Hạ hoang mang buồn bã bước ra sau, không buồn nghe tiếp . Vào buồng thay quần áo xong, Hạ leo lên giường, nằm gác tay lên trán, cô suy nghĩ rất nhiều chuyện . Vậy mà cô đã ngủ

quên hồi nào không biết . Đến khi Khiết Thu lay mạnh vai, cô mới giật mình tỉnh giấc . Nhìn ra cửa thấy trời tối đen như mực, mới hay mình đã ngủ quên một giấc dài . Chợt nhớ câu chuyện lúc chiều, Hạ cúi mặt buồn rầu.

Thấy chị bần thần ngồi im, Khiết Thu lo lắng hỏi :

- Chị sao vậy ? Bị bệnh hả ?

Hạ buồn buồn lắc đầu :

- Chị hơi nhức đầu thôi . Mẹ đâu rồi em ?

- Mẹ kêu chị dậy ăn cơm đó.

Hạ uể oải đứng dậy, nói với em :

- Em ra trước đi, chị rửa mặt rồi ra sau.

Bước lên nhà ăn, Hạ thấy mẹ và hai em đang ngồi chờ, trước mặt là mâm cơm dọn sẵn.

Bà Thành nhìn Hạ, nghĩ ngợi :

"Con gái bà càng lớn càng xinh đẹp . Phải nói hồi còn con gái, bà cũng rất đẹp, nhưng so với Khiết Hạ bây giờ, bà chỉ bằng phân nửa . Bà nghe thương con đến thất ruột, nếu vì món nợ kia mà đem gả bán con về một nơi xa lạ nào đó, thì... Trời ơi ! Làm sao bà chịu nổi".

Nghĩ đến đây, mắt bà hơi nhắm lại rưng rưng . Nhìn thấy mẹ như vậy, chỉ một mình cô hiểu và lúc này đây, Hạ nghe đau thắt trong tim . Hạ phải làm sao đây ? Rồi nghĩ đến hai em còn nhỏ dại mà mẹ thì ngày một càng già đi... Nghe nói gia đình họ giàu lắm, hay Hạ hy sinh mình để giúp mẹ qua cơn nguy khốn và báo đáp công ơn sinh thành dưỡng dục ? Hạ hy sinh cũng đáng lắm chứ.

Bà Thành lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ :

- Các con ăn cơm đi.

Khiết Thu nhìn mẹ, rồi nhìn chị, cử chỉ ngơ ngác không hiểu chuyện gì . Nhìn em như vậy, Hạ càng quyết tâm hơn . Bữa cơm nhạt nhẽo cũng trôi qua, Hạ đứng lên dọn dẹp.

Chỉ còn lại hai mẹ con, Hạ đến gần mẹ, hỏi khẽ :

- Hình như mẹ có chuyện gì đó muốn nói với con.

Mẹ nhìn Hạ hồi lâu, rồi lắc đầu, giọng buồn buồn :

- Con còn nhỏ lắm, chuyện của mẹ, con không hiểu được đâu.

Hạ nhăn mặt dỗi :

- Mẹ nói vậy là coi thường con quá . Con đã lớn rồi chứ bộ . Lúc chiều, con vô tình nghe được câu chuyện giữa mẹ và bà khách, nhưng không được rõ lắm, mẹ nói rõ con nghe đi mẹ.

Bà Thành cau tít đôi mày, rất lâu bà thở dài và quyết định nói thật :

- Đến nước này thì mẹ không muốn giấu con nữa, vì tính ra con cũng đã lớn khôn . Số là mấy năm qua, các con ngày ngày càng lớn, mà việc may vá thì ngày càng ít ỏi, khó khăn hơn . Nhưng vì muốn các con ăn học đến nơi đến chốn, nên mẹ có mượn của người bạn một số tiền để lo cho các con . Nay thì càng ngày, mẹ thấy càng bế tắc nên không biết phải làm sao . Xui khiến chi mấy hôm nay, bà bạn ấy lại đến đòi nợ . Mẹ hên lần hên lựa nhưng không cách nào trả nổi . Mẹ đã trình bày hoàn cảnh khó khăn của mẹ con mình, thì bà ấy gợi ý : Có gia đình nào đó là họ hàng xa của bà ấy rất giàu, có một người con trai mới bị tai nạn, nhưng cũng may cậu ta đã qua khỏi nên cha mẹ cậu ấy muốn cưới vợ cho cậu như xả xui . Nhưng khổ nỗi cậu ta không chịu lấy con gái Sài Gòn, nên bà bạn mẹ có ý muốn

mẹ gả con cho cậu con trai của gia đình đó.

Hạ hỏi, giọng tỉnh bơ :

- Gia đình ấy ra sao, hả mẹ ?

Nghe con hỏi tới, bà Thành thấy lạ, nhưng cũng trả lời :

- Nghe nói họ rất giàu, nhưng phúc hậu, có mấy công ty du lịch rất lớn trên Sài Gòn . Cậu ấy là con một, cha mẹ còn đầy đủ, tuổi khoảng băm hai, băm ba gì đó và hơi khó tính.

Hạ hơi bĩu môi khi nghe câu nói sau cùng của mẹ, cô nói thẳng những ý nghĩ của mình :

- Chắc vì quá khó khăn nên già đời mà hồng có ma nào thêm ưng . Con gái Sài Gòn bây giờ sức mấy thêm ưng mấy ông già lụ khụ vừa khó khăn lại vừa xấu xí, ma chê quỷ hờn... và biết đâu tai nạn vừa qua làm ông ấy thọt chân, gãy tay hoặc "tóc kê" hồng chừng . Nói tới đây tự nhiên Hạ rùng mình.

Bà Thành trợn mắt nhìn Hạ, kêu trời :

- Ối trời ơi ! Ấm ức điều gì mà tự nhiên con trù ẻo người ta đủ chuyện vậy ? Con đã gặp họ bao giờ mà biết họ già khụ, xấu xí.

Hạ cãi lại :

- Mẹ nghĩ không phải sao ? Nếu ông ta vừa giàu có như vậy mà lại đẹp trai, hào hoa phong nhã thì đâu phải đến nỗi nhờ người mai mối tìm vợ.

Bà Thành gật đầu nghe con có lý, rồi bà lại thắc mắc :

- Nhưng chuyện này đâu có liên quan đến mẹ con ta mà bàn tán.

Hạ nhìn mẹ, phán một câu xanh rờn :

- Con sẽ ưng ông ta với điều kiện.

Với bà, câu nói vừa rồi của Hạ là một cú sốc thật bất ngờ, dù bây giờ trời có sụp xuống bà cũng không tin . Không biết nó đang suy nghĩ những gì, và động lực nào thúc đẩy nó nói như vậy ?

Bà nhìn Hạ trân trân, thật lâu sau mới lên tiếng :

- Con nói gì vậy Hạ ?

Hạ đến ngồi sát một bên, ngả đầu vào vai mẹ, giọng nói buồn buồn nhưng chững chạc như người lớn :

- Mẹ đừng nghĩ con còn con nít nữa . Năm nay con đã mười tám tuổi rồi, đâu còn nhỏ nhít nữa . Con đã biết suy nghĩ cho tương lai và hạnh phúc cả đời mình, cũng như của mẹ và các em, dù có hy sinh một chút con cũng rất vui . Mẹ nghĩ kỹ đi, nếu con ưng họ, mẹ sẽ có tiền trả nợ và có tiền cho các em con ăn học thành tài, riêng phần con cũng sẽ học tiếp đến khi lấy bằng đại học.

Con gái bà lớn thật rồi . Nó biết tính toán cho tương lai ngày mai của nó, và của các em nó nữa . Bà rất mừng vì con biết suy nghĩ như vậy, nhưng bà cũng rất lo vì bà đâu biết được gia đình họ thế nào, và người chồng tương lai của nó ra sao . Ở đời, đâu có gì họ cho không mình bao giờ . Biết đâu số tiền họ bỏ ra mà cái giá con mình phải trả gấp mấy lần như vậy, thì thà là mẹ con bà chịu cực khổ nơi chốn quê nghèo mà mẹ con có nhau, chứ về làm dâu làm vợ nhà giàu chắc gì được sướng tấm thân . Nghĩ đến đây, nước mắt bà tuông rơi lã chã.

Hạ Ôm chầm lấy mẹ nghẹn ngào, nước mắt cũng rơi rơi...

Nhưng nếu từ chối thì tiền đâu trả nợ và tiền đâu cho các con ăn học ? Năm nay Hạ đậu vào đại học cũng phải lên Sài Gòn để học...

Lòng bà rối như tơ vò không biết tính sao.

Qua bao ngày suy nghĩ thiệt hơn, bà bằng lòng gặp bạn để bàn tính theo yêu cầu của con . Bà muốn gặp cha mẹ và cậu thanh niên sẽ là rể bà trong tương lai.

Hôm nay, bà bạn ấy lại đến sau khi bàn bạc đi đến thống nhất là hẹn chủ nhật tới cho hai bên gặp nhau . Cuối cùng, bà Thành kết luận với chỉ một điều kiện vì lòng tự trọng :

- Khiết Hạ sẽ về làm vợ cậu ấy với một điều kiện, là nó sẽ được tiếp tục học cho đến khi tốt nghiệp đại học.

Bà bạn cười vui vẻ và hứa chắc chắn.

- Tôi sẽ nói lại điều kiện của Khiết Hạ . Theo tôi nghĩ, đó chỉ là chuyện nhỏ . Vì chính miệng chị Sảnh, mẹ cậu Dân còn hứa với tôi là sẽ tặng cho nhà gái một số tiền kha khá, như đền đáp công ơn chị đã nuôi nấng Khiết Hạ khôn lớn để hôm nay họ có được một cô dâu . Chị thấy tôi nói có sai đâu . Họ sống rất tình cảm và nhân hậu, nên tôi nói chị đừng lo gì hết, tôi không gạt chị đâu.

Nói xong, bà mở bóp lấy ra tấm hình cỡ 9x12 đưa cho bà Thành.

- Này ! Chị xem, đây là cậu Dân, coi có xứng đáng làm con rể chị không ? Năm nay cậu ấy ba mươi hai tuổi, là tổng giám đốc của nhiều công ty du lịch ở Sài Gòn.

Bà Thành nhìn vào tấm hình chụp bán thân của một thanh niên đứng trước một ngôi biệt thự cao chót vót, dáng cao lớn, vững chãi, gương mặt khá cương nghị nhưng hơi buồn . Bà biết đây là mẫu đàn ông khá lý tưởng và thành đạt . Chỉ mới thấy hình, nhưng cũng tạo cho bà một cảm giác yên tâm, coi như bên bà bàn bạc đã xong, chỉ chờ nhà trai trả lời điều kiện của Hạ, mà theo bà biết nếu họ chấp nhận, thì họ sẽ tổ chức hỏi cưới trong vòng hai tháng.

Chương 2

Khiết Hạ cầm xấp thiệp cưới trong tay mà ngỡ đang mơ . Mãi đến nay, cô mới biết được tên người chồng tương lai của mình, còn mặt mũi thì chỉ biết qua hình . "Triển Thiệu Dân" tên anh ta đang nằm chễm chệ, hiên ngang bên cạnh tên cô : Đỗ Huỳnh Khiết Hạ . Khổ tấm thiệp còn lớn hơn quyển tập học trò, loại thiệp quá đắt tiền mà những kẻ giàu sang tốt bụng mới dám chơi ngông kiêu đó.

Tên Hạ và anh ta được khắc bằng nhũ vàng nổi bật trên nền thiệp màu hồng phấn thật dễ thương . Rút tấm thiệp ra khỏi bao, Hạ nghe một mùi thơm tỏa ra thật quyến rũ của một loại nước hoa mà cả đời Hạ chưa bao giờ biết đến . Mở bên trong tấm thiệp Hạ phải ngỡ ngàng vì hình vẽ cô dâu chú rể, nhưng gương mặt của Hạ và anh ta được thu nhỏ lại . Trên bộ soa-rê của cô dâu là một chùm đèn đủ màu chớp tắt, hòa cùng một điệu nhạc rất vui tai, làm Hạ phải sững sờ mất mấy giây vì sự ngộ nghĩnh lạ mắt mà đối với cô chỉ là trong mơ . Vì từ nhỏ đến giờ, cuộc sống vốn nghèo nàn, thì những thứ xa hoa như thế này đối với Hạ là sự phung phí ngoài tầm với, và nay cô đang miễn cưỡng bước vào thế giới xa lạ đó, nhưng không biết là sẽ ngọt ngào hay cay đắng ? Hạ thờ dãi nghĩ đến ngày mai mà tương lai mịt mờ xa tít tắp.

Hạ không buồn cũng chẳng vui, nhưng ngày cưới mà không có chú rể cũng hơi kỳ, với lý do chú rể đang trị bệnh ở nước ngoài . Nghe thì hay vậy, thực tế cũng chẳng ai biết chú rể bệnh gì . Người xưa thường nói "hồng nhan đa truân", còn Hạ thì sao ? Tính ra thì cô cũng được liệt vào hàng "mỹ nhân", nhưng không biết bạc phận hay không nữa ?

Hôm nay, Hạ là một cô dâu quá dễ thương với chiếc soa-rê, vòng lúp đội đầu toàn một màu trắng tinh như người của Hạ vậy : ngây thơ, trong trắng, e ấp tinh khôi, trinh nguyên chưa từng vương bụi... mà ai nhìn vào cũng phải trầm trồ, ngưỡng mộ.

Một đoàn xe du lịch rước dâu hai mươi chiếc cũng toàn màu trắng, nhưng toàn bộ kết hoa hồng đỏ thắm, chỉ trừ chiếc xe cô dâu và chú rể đặc biệt kết toàn tulip trắng . Chưa có đám cưới nào sang trọng rình rang như đám cưới của Hạ . Bà Sảnh - mẹ của Thiệu Dân - là một người đàn bà còn rất đẹp, gương mặt phúc hậu . Còn ba anh ta thì cao lớn sang trọng, cởi mở, đúng là người làm kinh doanh, cả hai vào độ lực điền.

Hạ lơ ngơ bước theo đoàn người rước dâu không buồn cũng không vui, như mặc nhiên chấp nhận việc tốt hay xấu đang đến và sẽ đến.

Tuy không có chú rể thật, nhưng cũng có người đóng thế vai để làm lễ từ đường . Anh chàng là em bà con chú bác của Thiệu Dân, nhìn cũng sáng sủa, đẹp trai cao ráo, đứng bên cạnh Hạ cũng thật xứng đôi . Ai nhìn vào cũng tưởng là chồng của Hạ . Anh ta bước đến mở cửa xe hoa, rồi đưa tay cho Hạ vịn để bước lên . CỬ chỉ ga-lăng như một chú rể thực thụ . Lên xe, Hạ ngồi cạnh anh ở băng sau mà nghe tim đập thình thình như trống trận . Cô ngượng ngùng không dám ngước lên . Thấy vậy, anh hơi mỉm cười gọi chuyện :

- Xin lỗi, cho tôi được gọi Hạ bằng tên . Biết rằng theo vai vế, tôi phải gọi bằng chị, nhưng so về tuổi tác, có lẽ tôi hơn Hạ nhiều.

Hạ cắn môi lí nhí :

- Vâng, có lẽ vậy.

Anh lại hỏi :

- Vậy năm nay, Hạ được bao nhiêu tuổi ?

Hạ ngoan ngoãn :

- Dạ, mười tám.

Anh hơi nhú mào :

- Vậy Hạ thua tôi đúng một con giáp, và nhỏ hơn anh Thiệu Dân chồng Hạ đến mười bốn tuổi.

Thấy Hạ làm thinh, anh tự giới thiệu tên mình :

- Tôi tên Thường, đầy đủ họ tên là Triển Vọng Thường - Anh dừng lại nhìn Hạ, giọng vui đùa cợt - Chỉ một ước vọng bình thường mà vẫn chưa thực hiện được và vẫn còn cô đơn.

Hạ chỉ mỉm cười chứ không biết nói gì . Thường ngày Hạ cũng lém lỉnh lắm chứ, nhưng trước anh chàng miệng mồm "tép lặn tép lội" này, Hạ đành xếp vó.

Anh chợt hỏi :

- Hạ có buồn khi ngày cưới mà vắng mặt chú rể không ?

Thật ra, đối với Hạ, có mặt chú rể hay không thì cũng vậy thôi, nhưng đó chỉ là ý nghĩ trong cô không tiện thốt nên lời, nên Hạ lặng thinh.

Nãy giờ Vọng Thường quan sát Hạ rất lâu, anh nghe một chút thương cảm xót xa dâng lên trong lòng . So với tuổi đời, Hạ còn quá nhỏ, để phải chịu đựng một người chồng không được bình thường như anh Thiệu Dân, thì thiệt thòi cho cô quá . Anh thấy hai người như đôi đũa lệch không xứng chút nào, vì theo anh biết từ ngày anh Thiệu Dân bị tai nạn đến nay, thì tính cách vui vẻ cởi mở nơi anh đều bị khép lại, thay vào đó là một gương mặt lúc nào cũng lầm lì, xa cách đến lạnh lùng . Nhìn Khiết Hạ trong bộ áo cô dâu lúc này, anh thấy cô vừa ngây thơ nhỏ bé, một nét tinh huyền như thánh nữ, một nét đẹp càng nhìn càng bị cuốn hút say đắm lòng người, một chút lao xao, một chút bồi hồi ngây ngất trong tim . Thường vội quay đi nếu không, không biết chuyện gì sẽ xảy ra khi trên xe lúc này chỉ có ba người mà anh lại là chú rể ? Thường lại chợt nghĩ : Nếu anh là chú rể thật thì sao nhỉ ? Chắc chắn là anh sẽ không thể làm ngơ

trước một cô dâu dễ thương đến vậy . Bởi vậy cho nên mấy tay phó nhòm hay bắt chọt chụp được những pha thật thú vị do sự ngẫu hứng của chú rể trong ngày cưới . Anh lại bật cười cho tư tưởng không mấy lành mạnh này giờ của mình, mà nghe tim nhoi nhói.

Hôm nay mình sao vậy cà ? Khi nhận lời đi rước dâu giúp anh Thiệu Dân, dù mấy ngày trước đây anh phản đối quyết liệt cái chuyện làm chú rể hờ theo lời đề nghị của bác Hai . Vậy mà khi gặp mặt cô dâu rồi, anh lại ước mình được làm chú rể thật mới chết . Trái tim anh lại nổi loạn rồi đây, sao nó cứ đập liên hồi khi ngồi bên cạnh Hạ như thế này không biết ? Anh mong sao cho mau đến nhà để chấm dứt cảnh tình dị hợm mà anh đang vướng phải này . Anh hơi nhắm mắt lại, mắng thăm mình điên khùng tới nơi rồi chắc . Con gái Sài Gòn thiếu chi, bu quanh anh không còn kẻ hở, sá gì một Khiết Hạ, một bông hoa đồng nội đơn sơ mộc mạc này mà anh lại bận tâm, hơn nữa cô ấy lại là vợ của anh trai mình . Rồi anh lại thở dài, nói gì thì nói anh vẫn khoái làm chú rể của Hạ hơn . Đứng bên Hạ, tim anh run lên từng hồi . Một cảm giác êm đềm nôn nao, nhưng rất ư là hạnh phúc . Suy nghĩ vẩn vơ rồi đoàn xe hoa cũng đến nhà . Thường bước xuống trước, đưa tay cho Hạ vịn . Hạ ngượng ngừng khi phải va chạm vào anh, nhưng thấy anh cười mở vui vẻ, Hạ thấy đỡ rụt rè.

Vọng Thường dìu Khiết Hạ đi trước, ai cũng phải công nhận là họ thật đẹp và xứng đôi, theo sau là một đoàn người của hai họ . Hạ hết sức ngỡ ngàng khi trước mắt cô là một vạt hoa cánh chuồn như một tấm thảm hoa ngũ sắc trải dài dọc theo bên hông ngôi biệt thự . Hạ hơi thắc mắc bởi nơi chốn phồn hoa với ngôi nhà nguy nga tráng lệ như vậy, mà lại trồng một loại hoa tầm thường như hoa dại, sao lại không là hồng, cúc, lưu ly hay cẩm chướng ? Thấy Hạ hơi lúng túng, Vọng Thường nhìn theo ánh mắt của cô, anh đoán được cô đang nghĩ gì . Anh hơi mỉm cười rỉ nhỏ :

- Hạ thấy rất lạ, phải không ? Còn nhiều điều lạ nữa, rồi Hạ sẽ biết.

Hạ nhìn qua anh nhíu mày nhưng không nói gì.

Vậy mà Hạ đầu biết được từ nơi cửa sổ của một tầng lầu rất cao, một chiếc bóng cô đơn lặng lẽ đang nhìn xuống, để cảm nhận tất cả sự việc diễn ra trước mắt như một trò đùa . Anh nhếch môi chua chát khi nghĩ một Thiệu Dân tài hoa lỗi lạc như anh mà lại phải sánh đôi với một cô gái quê mùa, khờ khạo như cô ta sao ? Một bông hoa đồng nội mỏng manh không hương sắc, chỉ cần một cơn gió nhẹ sẽ tan tác, tả tơi, nói chi anh . Vì anh ví mình như trận cuồng phong, thì cánh hoa kia đối với anh chỉ là con số không, không hơn không kém . Với ánh mắt xem thường, nụ cười kiêu bạc, anh thấy Vọng Thường có vẻ hợp với cô ta hơn . Vì nãy giờ nhìn xuống, anh thấy Vọng Thường vui vẻ xoắn xuýt bên cô ta như hình với bóng . Anh chợt nghĩ nếu một ngày nào đó, Thường dám nói với anh là yêu cô ta, thì anh sẽ sẵn sàng nhường lại với lời cảm ơn chân thành . Nói đúng ra, Thiệu Dân đã về từ tối hôm qua, nhưng vì không thích cuộc hôn nhân này, một phần mặc cảm đôi chân chưa lành hẳn nên anh không muốn đi rước dâu . Đồng ý là cuộc hôn nhân này do anh tự nguyện, nhưng chỉ là để trả thù sự phản bội của Bích Ly - người yêu trước của anh - đã bỏ rơi anh sau tai nạn cách đây gần một năm . Lúc đó anh còn là một cậu ấm ham chơi chưa có tương lai sự nghiệp dù gia đình anh rất giàu, vì nghĩ anh đã tàn phế, nên cô ta bỏ anh chạy theo một thương gia Đài Loan . Nhưng cách nay vài tháng, cô ta dò biết được anh vẫn còn lành lặn nên cô ta viết thư mong nối lại tình xưa . Nhận được thư cô, Thiệu Dân muốn bật cười thật lớn, cười cho trò đời đen bạc . Đối với cô ta giờ đây trong tim anh chỉ có một chữ "thù" . Vì không muốn bị níu kéo quấy rầy, nên anh vội vã cưới cô gái quê mùa này đây.

Chợt một tràng pháo tay dài giòn giã, kéo Thiệu Dân trở về hiện tại . Anh cúi đầu suy nghĩ đến tương lai với cô vợ chợt đến trong đời mà anh chưa hề biết mặt.

Đưa tay cầm tấm thiệp cưới lên, anh mở ra lẩm bẩm : Đỗ Huỳnh Khiết Hạ, một cái tên cũng khá ấn tượng nhưng khuôn mặt thì non nớt như trẻ thơ . Vì mới mười tám tuổi thì lớn làm sao được . Anh thở dài buông lời tấm thiệp nghe cay đắng chán chường.

Thế rồi tiệc cưới cũng xong . Hạ rồi lê bước về phòng . Đang loay hoay lạ lẫm chưa biết phải làm gì, vì đối với Hạ cái gì nơi đây cũng cao sang lạ mắt, thì Hạ nghe tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ . Cô nói vọng ra.

- Mời vào !

Cánh cửa bị đẩy nhẹ, và Vọng Thường với nụ cười nở trên môi, đứng ngoài cửa hỏi vọng vào :

- Tôi xem có cần giúp gì không ?

Hạ lúng túng :

- Không ạ . Cám ơn anh.

Thường cười dễ dãi :

- Không có gì . Tôi ở phòng kế bên, nếu cần gì Hạ cứ gọi.

Hạ chớp mi cảm động.

- Vâng ạ.

- Thôi, Hạ nghỉ đi.

Thường đi rồi, Hạ thấy căn phòng thật trống vắng . Cô cảm mến anh như người anh vì Thường vui vẻ, chân thành . Không biết Thiệu Dân có được những đức tính như vậy không . Hạ hoang mang nghĩ về người chồng tương lai, mà đáng lẽ hôm nay tại căn phòng này đã có mặt anh ta.

Hạ thay đồ với nỗi chán chường mệt mỏi . Cô nhìn phòng tân hôn như một giấc mơ . Mọi thứ với Hạ đều quý giá . Thậm chí có những thứ Hạ chưa từng nhìn thấy . Căn phòng toàn một màu hồng từ vật dụng, ra màn cho đến nền gạch... Nhưng giờ đây, Hạ nghe hai mắt

mình nặng trĩu, không còn suy nghĩ gì được nữa . Thả người trên chiếc giường êm ái rộng thênh thang, rất nhanh hai mắt cô đã nhắm lại, đưa hồn vào mộng . Nơi có đường làng dịu mát quanh co những tre và trúc, có ngôi nhà đơn sơ với mẹ già em dại... Hạ mỉm cười nâng niu đóa hoa cánh chuồn bé xíu quê hương.

Khi cô thức dậy, mặt trời đã lên cao, nhưng ngôi nhà vẫn chìm vào im lặng, khác với sự ồn ào náo nhiệt của hôm qua . Làm vệ sinh cá nhân xong, trong bộ đồ lụa màu hồng phấn với mái tóc dài suôn buông ngang eo, Hạ xinh tươi như đóa hoa hàm tiếu . Tuy ở quê, nhưng chưa phải làm việc gì nặng nhọc, nên tay chân cô thon thả, da dẻ mịn màng không thua gì các cô tiểu thư khuê các.

Hạ lần xuống thang lầu đến phòng ăn, thấy dì Tư đang loay hoay dọn điểm tâm, Hạ rón rén đến gần.

Thấy Hạ, dì Tư lễ phép.

- Thưa, mợ Hai dùng chi ?

Hạ tròn mắt nhìn dì Tư lạ lẫm :

- Sao dì lại dạ thưa như vậy ? Tôi chưa dùng điểm tâm đâu, mà chỉ muốn hỏi cả nhà đi đâu hết rồi ?

Dì Tư khúm núm :

- Thưa mợ, ông và cậu Hai đã đến công ty, còn bà và cậu Thường chưa dậy.

Hạ hơi phật ý bởi cách trả lời khúm núm của dì Tư :

- Dì Tư đừng dạ thưa nữa, cháu không quen đâu . Hãy coi cháu như con cháu của dì vậy.

Dì Tư phản đối :

- Í ! Đâu có được . Ông bà và cậu Hai nghe được, tôi sẽ bị rầy đó.

Hạ mỉm cười cời mở.

- Không sao đâu dì . Cháu đáng tuổi con cháu, dì làm vậy, cháu ngại lắm.

Ánh mắt dì Tư nhìn Hạ cảm tình hơn.

- Nếu mợ cho phép.

Hạ gật đầu, hỏi lại :

- Hồi nãy cháu nghe dì nói cậu Hai là ai vậy ?

Dì Tư nhìn Hạ chưng hửng :

- Ủa ! Chứ cậu Hai về rồi, mợ không biết sao ?

Hạ càng ngạc nhiên hơn :

- Mà cậu Hai nào vậy ?

Dì Tư phì cười vì sự ngớ ngẩn của Hạ :

- Thì là cậu Thiệu Dân, chồng mợ đó.

Hạ vỡ lẽ, vậy là anh ta đã về - Hạ nghe hơi lo - Mà sao anh ta không đến phòng mình ? Tự nhiên mặt Hạ hồng lên, rồi lại nghĩ dù gì cũng mang tiếng vợ chồng, anh ta phải gặp Hạ một lần cho biết chứ . Hay anh xem thường mình ? Mà thật sự là vậy mà, Hạ đâu là gì để anh ta phải bận tâm, trong khi anh ta là tổng giám đốc tài ba lịch lãm, còn Hạ chỉ là một con bé nhà quê xấu xí . Vậy anh ta cưới mình để làm gì ? Nghĩ tới đây, Hạ cắn môi nén tủi hờn . Dì Tư theo dõi Hạ nãy giờ, nên rất thông cảm nỗi lòng của Hạ . Dì biết đây là cuộc hôn

nhân gượng ép mà cậu chủ đâu cần màng tới . Nhưng nhìn Hạ lúc này, dì nghe thương quá . Một cô bé ngây thơ trong trắng dịu dàng, lại rất đẹp dù không son phấn, đâu thua gì các cô ở Sài Gòn này . Dì thở dài, nghĩ : "Không biết có sống nổi với cậu chủ trái tính trái nết ở nhà này không nữa ? Vừa khó chịu cộc cằn, lại lảm lì ít nói . Từ ngày bị tai nạn đến nay, cậu không hề nói chuyện với ai trừ ông bà hoặc những chuyện gì thật cần thiết".

Từ trên lầu, bà Sảnh cùng Vọng Thường bước xuống . Hạ hơi cúi đầu chào mẹ chồng và mỉm cười với Vọng Thường.

Bà mỉm cười hiền lành nhìn Hạ, hỏi :

- Con ngủ được không mà thức sớm vậy ?

Hạ lễ phép :

- Dạ, cảm ơn mẹ, con ngủ rất ngon ạ !

Bà hơi lạ và hài lòng về cách trả lời lễ phép vừa lịch sự của Hạ . Cách ăn mặc hài hòa, vóc dáng cao sang của cô không khác chi các cô gái thị thành trâm anh thế phệ . Đố ai nhìn con dâu bà mà biết được là cô gái thôn quê . Mấy bữa nay bà biết con trai bà muốn tránh mặt con dâu, nên bà muốn thay đổi Hạ cho phù hợp với một vị phu nhân của tổng giám đốc, coi lúc đó con bà có còn chê bai nữa hết ? Nghĩ tới đây, bà nghe nhẹ nhõm trong lòng, nhìn Hạ trù mến.

- Chúng ta dùng điểm tâm đã, rồi lát nữa mẹ bảo chú Tám đưa mẹ con mình đi siêu thị sắm ít đồ dùng.

Hạ cúi đầu dạ nhỏ.

Nãy giờ Vọng Thường mới lên tiếng.

- Để lát nữa con chờ bác Hai và Hạ đi . Hôm nay con nghỉ, không có đến công ty.

Bà Sảnh gật gù :

- Vậy thì càng tốt . Con lái xe, bác Hai yên tâm hơn . Sẵn cùng bác góp ý mua cho vợ thằng Dân một số quần áo.

Vọng Thường cười cười :

- Thời trang phụ nữ thì con không rành mấy, nhưng cũng có thể góp ý chút đỉnh được.

Bà Sảnh mắng yêu :

- Cái thằng ! Đừng làm bộ giả nai . Hàng tá cô bồ mà nói không rành về thời trang phụ nữ . Mai mốt bác Hai cấm cửa, không cho cô nào tới đây, lúc đó đừng có khóc nha con . Nhè bác Hai mà mày muốn qua mặt, mày gạt cỡ vợ thằng Dân thì được, nhưng cũng chưa chắc . Nhìn nó hiền vậy chứ không phải khờ đâu nghe con.

Hạ cúi đầu giấu nụ cười, còn Vọng Thường thì đưa hai tay lên cao thán oán :

- Bác Hai nói oan cho con quá . Chưa gì mà bác đã khai xấu làm mất điểm với Hạ hết trơn.

Bà Sảnh tròn mắt bắt bẻ :

- Nè ! Con kêu ai bằng tên tỉnh bơ vậy hả ?

Thường quê độ lúng túng :

- Tại cô ấy nhỏ tuổi hơn con nhiều quá, nên gọi đỡ vậy mà.

Bà nghiêm mặt :

- Lại cô ấy, còn gọi gì mà gọi đỡ ? Phải tôn ti trật tự cho đàng hoàng.

Vọng Thường nhăn nhăn mặt :

- Dạ, từ từ con sẽ sửa.

Bà phán một câu đầy đủ ý nghĩa :

- Phải sửa ngay từ bây giờ, để lỡ đến chỗ đông người, con quen miệng, không khéo họ lại hiểu lầm.

Nhìn vào mắt Vọng Thường, bà thấy một điều rất lạ mà không tiện nói ra . Bởi Hạ là một cô gái có đầy đủ đức tính tốt của một người phụ nữ, hơn nữa Hạ lại rất đẹp, một nét đẹp tiềm ẩn chưa có dịp phô trương, thì thử hỏi một người đàn ông ở lứa tuổi ba mươi lại thành đạt sỏi đời, sâu sắc như Vọng Thường mà không bị chao đảo trước Khiết Hạ mới là chuyện lạ . Cái gì cũng vậy, gần gũi trước vẫn hay hơn, nên bà muốn tạo một khoảng cách giữa Vọng Thường và Khiết Hạ mà theo bà hiểu, Khiết Hạ vì quá vô tư nên những ý nghĩ sâu kín của Vọng Thường nó làm sao biết được . Bà không trách Vọng Thường, cũng không trách Khiết Hạ mà bà chỉ tức cho Thiệu Dân thẳng con quá cao ngạo nên trở thành ngu xuẩn để cho bà phải lo lắng . Sợ rồi đây hạnh phúc cuộc đời nó sẽ vượt khỏi tầm tay.

Mẹ chồng và Hạ về đến nhà, trời cũng đã xế trưa . Xe vừa dừng lại, bà Sảnh quay qua cô, nói nhỏ :

- Thăng Dân về tối hôm qua, con biết chưa ?

Hạ lí nhí :

- Dạ, con mới nghe nói sáng nay.

- Vậy lát nữa con qua hỏi thăm nó vài lời.

Hạ nghe hơi mất bình tĩnh khi nhắc đến anh ta . Nhưng trước mặt

mẹ chồng, Hạ cố trấn tĩnh nhỏ nhẹ :

- Vâng ạ . Lát nữa con sang phòng ảnh.

Bà gật đầu hài lòng . Mới tiếp xúc với Hạ chưa được một ngày mà bà đã yêu thương Hạ như con gái ruột của mình . Bà nói tiếp :

- Bệnh của chồng con cũng chưa hết hẳn . Lần này nó về chơi chừng tháng mấy rồi lại trở qua, khoảng hai tuần để chỉnh hình và kiểm tra lần cuối, trước khi bệnh hết hẳn và về Việt Nam luôn . Thôi, con đem đồ đạc về phòng rồi nghỉ ngơi đi, mẹ cũng mệt rồi, mẹ đi nghỉ trước đây.

Hạ đứng lên :

- Để con đưa mẹ lên phòng.

Bà khoát tay :

- Thôi khỏi, mẹ đi một mình được rồi.

Hạ nhìn theo mẹ chồng triu mến . Nguyên buổi sáng nay, mẹ dẫn cô đi hết siêu thị này đến siêu thị khác mua rất nhiều giày dép quần áo cho cô . Bà nói để chuẩn bị cho cô nhập học, và chuẩn bị làm bà tổng giám đốc, phải có những bộ đầm thật sang trọng, đắt tiền để dự những buổi tiệc tùng, lễ lộc cùng Thiệu Dân . Lúc nghe mẹ chồng nói vậy, Hạ hơi mỉm cười tự chế giễu mình, vì Hạ nghĩ đó chỉ là giấc mơ, làm gì có chuyện ông tổng giám đốc Thiệu Dân lại dám đưa cô vợ quê mùa đến những nơi yến tiệc sang trọng dành cho giới thượng lưu của anh ta, chỉ có nước mắt mặt . Thậm chí anh ta về nhà đã hai ngày rồi mà còn không muốn thấy mặt cô . Hạ cay đắng thương cho thân phận mình và quyết tâm không được yếu hèn, phải cứng rắn lên và biết an phận để học hành cho đến nơi đến chốn.

Hạ giật mình vì tiếng nói của Vọng Thường sát bên tai :

- Hạ có cần mang những thứ này lên phòng không ? Tôi giúp cho.

Hạ gượng cười :

- Phiền anh quá, để Hạ xách được rồi.

Thường nhướng mày :

- Có gì đâu mà phiền . Tôi cũng muốn lên phòng nghỉ đây, tiện đường tôi xách giùm luôn.

- Vậy Hạ không khách sáo . Cám ơn anh trước nghe.

Vọng Thường tiu nghỉu :

- Người một nhà cả mà, nói không khách sáo mà cám ơn, khác nào chửi cha người ta.

Nói xong anh bật cười sảng khoái làm Hạ cũng phải cười, theo chân anh bước lên lầu.

Hạ tính buổi chiều sẽ sang phòng Thiệu Dân, nhưng vì mệt quá nên cô ngủ quên đến chiều . Khi dì Tư lên kêu xuống dùng cơm thì Hạ mới giật mình tỉnh giấc . Hạ hơi lo vì mê ngủ quên cả giờ giấc.

Khi xuống đến phòng ăn thì Hạ đã thấy có mặt đầy đủ, nhưng không có Thiệu Dân . Hạ hoang mang tự hỏi : "Sao giờ ăn mà cũng không có mặt anh ta, hay đã đi đâu rồi ?" Cuối cùng đến giờ mà Hạ vẫn chưa gặp được người chồng tương lai của mình.

Nửa đêm đang ngủ, Hạ giật mình thức giấc vì tiếng khua lộp cộp ngoài hành lang, tuy rất nhỏ nhưng Hạ vẫn nghe rõ mồn một vì đêm khuya thanh vắng . Tiếng động ấy lại chuyển dần về phía phòng cô, Hạ suýt hét lên khi cửa phòng cô bị đẩy nhẹ vào . Hạ kịp đưa tay lên bịt miệng lại để khỏi la lên . Người hay ma, một bóng trắng cao lớn choáng gần hết cửa phòng Hạ, trên tay cầm cây gậy bạc lấp lóe

nường theo dáng đi khập khiễng . Một lần nữa Hạ lại đưa tay bịt chặt miệng để khỏi phải kêu lên : "Trời ơi ! Con quỷ thọt chân" . Hạ run lập cập nhưng cố nằm im khi cái bóng trắng ấy lần di chuyển đến bên giường . Lúc này, đầu óc Hạ rối bời mụ mị, cô nhắm mắt lại giả đồ đang ngủ say xem anh ta làm gì . Nhưng thật lâu sau, Hạ nghe vẫn im lìm . Hơi hé mắt nhìn ra, Hạ thấy hấn vẫn còn đứng đó, mà lúc này Hạ biết chắc hấn là người - do đèn ngủ mờ mờ Hạ không nhìn rõ được - nhưng gương mặt đàn ông cô thấy ngò ngợ quen quen . Trời ơi ! Không lẽ là anh ta, là Thiệu Dân chồng Hạ đây sao ? Không lý nào tai nạn vừa rồi làm anh ta bị thọt chân, có lẽ vậy nên anh ta phải đi nước ngoài điều trị . Còn đang suy nghĩ miên man, Hạ nghe tiếng anh ta thở dài, rồi quay đi như bất mãn điều gì . Anh ta đúng là một con người kỳ bí.

Tự nhiên tối nay Thiệu Dân không ngủ được, anh muốn lang thang một chút cho khuây khỏa . Ngang qua phòng Hạ, tính hiếu kỳ lại nổi lên, nên anh muốn vào xem cho biết cô vợ mình mặt tròn, mặt méo ra sao... mà nghe ba, mẹ và cả dì Tư làm bếp khó tính nhất cũng khen ngợi . Nào là dễ thương, dịu dàng, lễ phép mà lại còn rất đẹp nữa . Còn Vọng Thường thì khỏi nói, hấn ca ngợi cô ta không tiếc lời, nên đêm nay anh muốn đến xem thực hư thế nào, nhưng vô hiệu vì chiếc đèn ngủ quá mờ . Anh còn nghe nói cô ta rất hiếu học . Trước khi ưng lấy anh làm chồng, cô đã ra điều kiện là phải cho cô tiếp tục học đến khi lấy bằng đại học . Anh gật gù tự nghĩ : "Một cô gái nghèo, nhưng cũng có ý chí tiến thân . Vậy cũng tốt để mai này hai người có chia tay anh cũng khỏi bị áy náy, vì đã giúp cô có được một mớ kiến thức làm hành trang bước vào đời".

Hạ thức dậy hơi muộn vì sự việc xảy ra tối qua làm cô suy nghĩ thật nhiều . Chợt nhớ mẹ bảo sáng nay kêu chú Tám tài xế chở Hạ đến trường để đăng ký nhập học, bà muốn chú đưa rước Hạ đi học vì Hạ chưa rành đường . Vậy mà Vọng Thường nói rằng xe đi làm để anh đưa rước, bà lại không chịu.

Hạ nghĩ : "Nếu như vậy cũng tiện mà mẹ lại không đồng ý" . Hạ cũng không hiểu tại sao nên đành im lặng.

Hạ vẫn thích mặc áo dài trắng đi học dù đã lên đại học, nên hôm đi siêu thị, mẹ đã mua cho cô mấy xấp lụa trắng may áo dài.

Hạ tha thướt xinh xắn trong bộ áo dài trắng tinh khôi . Nhìn vào, đồ ai biết được cô đã có chồng và lớn lên ở vùng đồng khô cỏ cháy . Bà nhìn theo Hạ với ánh mắt trĩu mến thân thương.

Thấm thoát mà đã gần một tháng ở nhà chồng . Nay Hạ đã chính thức là cô nữ sinh trường Đại học Y khoa, và hôm nay Hạ đã tự đi học một mình với chiếc Dream mà mẹ mới mua cho cô . Đến nay mà Hạ cũng chưa gặp Thiệu Dân lần nào, vì cứ sáng sớm là chú Tám chở anh đi đâu đó, còn ở nhà thì anh cũng ở trong phòng và nói là không muốn ai quấy rầy, nên Hạ cũng tự ái không thèm đến luôn . Nghe nói trước đây mấy ngày, anh đã ra nước ngoài để tháo băng vì đôi chân đã lành, nhưng không biết bao giờ mới về.

Trưa nay Hạ tan học về cùng cô bạn mới quen . Ngoài đường nắng chang chang muốn đổ lửa, bị chói mắt nên vào nhà Hạ không nhìn rõ . Thấy dáng một người đàn ông cao lớn ngồi ở ghế xa lông, Hạ hơi mỉm cười vì tưởng là Vọng Thường . Bước vào gần Hạ mới giật mình khựng lại vì anh ta nhìn cô xa lạ chứ không phải Vọng Thường, nên anh ta không cười với Hạ mà nhìn Hạ chăm chăm với đôi mắt thật đen trông dữ dội . Khuôn mặt nghiêm nghị đến lạnh lùng, một khuôn mặt rất đàn ông đẹp trai gai góc đến quyến rũ . Hạ hơi quê khi xốn xác tưởng anh là Vọng Thường, và cũng thật bất ngờ, người ngồi trước mặt cô chính là Thiệu Dân gương mặt khó khăn nghiêm lạnh.

Anh ta cất giọng quyền hành :

- Cô đi học kiểu gì mà giờ này mới về ? Cô có biết là mẹ tôi đang lo lắng cho cô không ?

Hạ hơi run vì đây là lần đầu tiên giáp mặt và nói chuyện với anh :

- Xin lỗi... Vì hôm nay học thêm một giờ văn nên...

Hạ chưa nói hết câu anh ta đã khoát tay nhìn nơi khác, giọng lạnh băng :

- Thôi ! Cô vào nhà mà giải thích với mẹ tôi đó, bà đang sốt ruột lo lắng cô bị lạc đường chứ không phải tôi.

Hạ buồn buồn nhìn xuống chân mình, anh lại gắt gỏng :

- Mới về tới nhà là gặp chuyện thật bực mình hết sức, tự nhiên vác của nợ về nhà.

Hạ buồn rầu lê bước, mắt rưng rưng, nghe tủi cho thân phận vì người ta xem mình như gánh nặng . Cô cảm thấy có lỗi với mẹ chồng, vì để cho bà phải lo lắng và tự hứa với lòng là từ đây cố gắng không để mẹ buồn lo, và không để cho Thiệu Dân có cơ hội mắng mỏ, phàn nàn cô nữa.

Thấy Hạ bước vào phòng, bà Sảnh mừng rỡ :

- Trời ! Con đi học sao về trễ quá vậy, làm mẹ lo quá.

Hạ cúi đầu tạ tội :

- Con xin lỗi vì để mẹ phải lo . Hôm nay, con phải học thêm một giờ văn ạ.

Bà dễ dãi :

- Mẹ đâu có trách gì con, chỉ sợ xảy ra chuyện gì thôi . Sài Gòn nhiều cạm bẫy, không phải chân chất, thật thà như ở quê con đâu . Vậy mà mẹ mua điện thoại cho con, con không chịu . Bây giờ phải nghe lời mẹ, cầm lấy chiếc điện thoại này . Có chuyện gì, hoặc đi sớm về trễ gì thì gọi cho mẹ biết.

Hạ dạ nhỏ cảm động tấm lòng của mẹ :

- Con cảm ơn mẹ.

Bà Sảnh nhíu mày phật ý :

- Con mà khách sáo với mẹ nữa, mẹ sẽ giận đó - Như nhớ ra điều gì, bà lại hỏi - Thằng Dân nó về rồi đó, con có gặp nó chưa ?

- Dạ, con gặp rồi, hồi nãy ở phòng khách.

Bà lại hỏi :

- Hai đứa có nói chuyện không ?

Hạ trả lời, mặt buồn xo :

- Dạ, ảnh rầy con đi học về trễ.

Bà mỉm cười vì cử chỉ dỗi hờn phụng phịu của Hạ . Bà vỗ vai Hạ an ủi :

- Con đừng buồn, vì nó mới về đi đường xa bị mệt, lại thấy mẹ lo lắng vì con đi học về trễ, nên nó hơi bực mình . Không sao đâu, tính nó là vậy, thích cái gì cũng chính xác rõ ràng . Mẹ nói cho con biết để sau này biết cách đối xử với nhau.

Hạ quay đi, môi cô hơi bấu ra để mẹ chồng đừng nhìn thấy . Cô nhỏ nhẹ như an phận :

- Dạ, con hiểu rồi ạ.

Bà gật gù :

- Con xuống ăn cơm rồi nghỉ ngơi đi.

Khi đi ngang qua cánh cửa phòng đóng im ỉm của Thiệu Dân, Hạ thở ra nhẹ nhẹ rồi đi thẳng về phòng mình . Đẩy cửa bước vào phòng, Hạ muốn bật ngửa khi thấy Thiệu Dân ngồi chễm chệ trên giường . Tim Hạ đập loạn cuồng đứng chết trân nơi cửa phòng . Thấy Hạ đứng im tròn mắt nhìn mình, anh nói như ra lệnh :

- Cô vào thay quần áo xuống ăn cơm, rồi lên đây tôi có chuyện muốn nói với cô.

Hạ vừa sợ lại vừa ghét rửa thắm : "Người gì khô như ngói, cứng như củ, mở miệng ra là quyền hành, mệnh lệnh . Hèn gì đến nay ba mươi mấy tuổi đầu hồng có ma nào thêm ửng, nên mới quơ đại quơ đùa, mà lại xui rủi cho cô giờ mới khổ".

Hạ không thấy buồn mà lại thấy ghét cái con người đang ngồi trước mặt cô đây . Phải chi anh ta được như Vọng Thường thì đỡ cho cô biết mấy . Tự nhiên nghĩ tới đây, cô nghe nhớ anh vì mấy hôm nay anh về Đà Lạt thăm ba mẹ, ngôi nhà vắng anh thật buồn . Đang suy nghĩ, Hạ phải giật mình khi nghe giọng cau gắt của Thiệu Dân :

- Cô có nghe tôi nói gì không mà thần người ra vậy ? Hay đó là thái độ chống đối ? Không dễ đâu nhé . Trong nhà này, tiếng nói của tôi là mệnh lệnh, cô nghe rõ chưa ?

Hạ cúi đầu đứng im, nhưng lẩm bẩm :

- Đồ thiên lôi giáng hạ ! Thấy mặt là ưa hồng vô . Hồng biết nợ nần gì anh ta kiếp trước, mà kiếp này bị trói buộc vào anh ta không biết ?

Hạ hơi bĩu môi rồi liếc anh ta một cái bén ngót trước khi quay đi . Cô thấy anh trừng mắt nhìn lại cô thật dữ, làm Hạ hoảng hồn bước nhanh.

Thiệu Dân ngã người xuống giường nghe hương con gái nhẹ nhẹ vây quanh, mà đã rất lâu từ ngày chia tay với Bích Ly đến nay tim anh đã khép kín không chứa đựng một bóng hình nào nữa.

Gương mặt Khiết Hạ lại hiện lên cũng khá dễ thương, với đôi mắt mở to ngây thơ ngơ ngác, nhưng cũng khá bướng bỉnh đây chứ không hiền từ gì . Nhưng với ai thì được, chứ với Thiệu Dân này thì dù có nanh cũng bẻ, chứ đừng nói chi gai . Đang suy nghĩ miên man, chợt cánh cửa phòng bị đẩy nhẹ vào . Thiệu Dân hơi ngóc đầu dậy, nhúu mày khó chịu.

- Vào phòng không biết gõ cửa sao ?

Hạ vừa bực vừa ngạc nhiên khi nghe anh bắt lỗi . Vào phòng người ta nằm nghiêng, nằm ngửa là đã không lịch sự, mà ngược lại còn bắt bẻ . Người gì ngang như... ghe... Hạ nghe bất mãn nên giọng nói có hơi bất bình :

- Vào phòng của tôi mà phải gõ cửa sao ?

Thiệu Dân tỉnh rụi :

- Kể từ bây giờ, phòng này là phòng của tôi, nên bất cứ ai vào cũng phải báo trước.

Hạ nhăn mặt :

- Nhưng tại sao phòng anh không ở, lại qua đây ?

Thiệu Dân nhướng mày :

- Bộ cô nói tôi muốn qua đây lắm sao ? Nhưng vì không muốn ba mẹ tôi buồn lòng bởi đây là cuộc hôn nhân do tôi đồng ý, nên bắt buộc tôi phải chấp nhận sự hiện diện của cô bên cạnh tôi cũng chẳng vui sướng gì . Cũng như cô chấp nhận lấy tôi vì gia đình và tương lai của cô thôi . Cho nên dù có gượng ép, cô cũng phải thực hiện cho đúng bổn phận làm dâu và trách nhiệm làm vợ của mình.

Thiệu Dân lại nói tiếp :

- Còn nhiều điều mà hôm nay chúng ta nói cho rõ ràng, có gì không vừa ý thì hãy cởi mở hết hôm nay, chứ sau này không được khiêu nại đâu đó . Tục ngữ có câu : "Tiền chủ hậu khách", giờ tôi nói trước rồi đến lượt cô nhé.

Ngưng một chút để quan sát cô, rồi anh nói tiếp :

- Trong quan hệ vợ chồng, ăn uống sinh hoạt chung, nhưng mạnh ai nấy ngủ, không ai xâm phạm ai . Trong quan hệ xã hội, bạn bè, phải rõ ràng, không được đi ngang về tắt làm mất danh dự nhau . Thỉnh thoảng, nếu cần, cô cũng phải đi với tôi đến những nơi yến tiệc với cương vị giám đốc phu nhân, nhưng tôi nghĩ chắc không cần thiết lắm . Và trước mặt ba mẹ, chúng ta như một cặp vợ chồng hạnh phúc . Còn việc này nữa... Đáng lẽ phải đi đâu đó để hưởng tuần trăng mật cho đúng thủ tục, nhưng vì cô bận học nên có thể thông qua...

Anh ta còn nói rất nhiều, nhưng Hạ không còn nghe được gì, đầu óc rối tung Hạ đứng chết lặng thật lâu với những điều kiện quái quỷ mà anh ta đưa ra . Đến khi nghe anh gần như hét lên, Hạ mới giật mình tỉnh mộng.

- Sao hả ? Cô có điều gì không bằng lòng thì nói đi, tôi sẵn sàng nghe, chỉ một lần này thôi nhé.

Hạ bối rối thật sự, không biết gì để nói vì quá bất ngờ . Cuối cùng Hạ cũng nặn ra được một điều mà cô nghĩ đó là điều chính đáng cô cần biết :

- Vậy trò chơi này, anh tính kéo dài bao lâu ?

Anh hơi giật mình bởi câu hỏi xác thực và hơi gai góc . Qua câu hỏi này anh nghĩ cô không đơn giản như nhìn bề ngoài bình lặng của cô.

Anh nhìn Hạ rồi lạnh nhạt :

- Ai nói với cô cuộc hôn nhân này là trò chơi ? Chẳng lẽ tôi bỏ tiền ra cưới vợ về để làm bù nhìn ? Nhưng vì cô còn đang đi học, nên chúng ta có một khoảng thời gian khá dài để tìm hiểu nhau . Nếu đến lúc cô ra trường mà chúng ta vẫn cảm thấy không hợp, thì tôi sẵn sàng ký đơn cho cô được tự do.

Hạ lắc đầu :

- Vậy lỡ lúc đó anh không chịu ký thì sao ?

Anh nhếch môi ngạo mạn :

- Tôi lại nghĩ ngược lại đó chứ.

Hạ cong môi xì dài, rồi nói thêm :

- Vậy mỗi người chúng ta đều có quyền tự do quan hệ bạn bè chứ ?

Giọng Thiệu Dân nghiêm nghị :

- Nhưng không được đi quá giới hạn.

- Anh nói đây là giới hạn ở mức nào ?

- Tôi không muốn bị "mọc sùng" . Một ngày nào cô còn là vợ tôi dù trên danh nghĩa, và tôi nói trước, nếu để tôi bắt gặp tình trạng tương tự như vậy, thì tôi sẽ không tha thứ . Ở đây không có nghĩa là "ghen", mà là vì danh dự.

Hạ bấu môi :

- Vậy còn anh thì sao ?

Anh nói chắc nịch :

- Điều kiện tôi đưa ra thì tôi phải thực hiện được.

Hạ im lìm như đang suy nghĩ . Thiệu Dân quan sát Hạ hồi lâu rồi thở dài, quay nhìn ra cửa sổ, tìm thuốc gắn lên môi, châm lửa rít một hơi dài, thở ra một làn khói mỏng manh bay lượn . Anh nhìn qua Khiết Hạ hơi nheo như cố hiểu xem trong đầu cô bé đang nghĩ gì . Qua cuộc tiếp xúc vừa rồi, anh thấy cô cũng thông minh, lanh lợi, và trong lời nói có một chút gì gai góc hơi bốc đồng, nhưng chưa dám bộc lộ . Với tính tình như vậy, nếu anh hơi mềm một chút là cô ta sẽ nổi dậy ngay.

Một lúc lâu sau thấy Hạ không nói gì, anh đứng lên như chấm dứt câu chuyện :

- Vậy là coi như chúng ta đã thỏa thuận xong rồi nhé . Còn nữa, chuyện học hành của cô, nếu có gì không hiểu cứ hỏi tôi, đừng quấy rầy Vọng Thường làm người ta hiểu lầm . Mai, tôi sẽ dọn đồ sang.

Nói xong, anh bước thẳng ra cửa đi xuống lầu . Hạ đứng ngẩn ra giữa phòng với bao thắc mắc không giải tỏa được . Lời anh nói thật khó hiểu . Tại sao lại quấy rầy Vọng Thường vì chính miệng Thường bảo rất sẵn lòng giúp cô trong học tập ? Và ai hiểu lầm ? Mà hiểu lầm chuyện gì mới được chứ ?

Hạ thở dài rồi rảo bước đến bên giường, ngã người nằm xuống . Vô tình Hạ nằm đúng chỗ lúc này Thiệu Dân nằm . Mùi dầu thơm quyến rũ và hơi hướm đàn ông hơi ngậy ngậy xộc vào mũi làm Hạ giật mình bật ngồi dậy nghĩ thầm : "Trời ơi ! Anh ta mới nằm đây có chút xíu mà Hạ còn nghe khó chịu rồi . Mai một đây anh ta dọn sang đây, lúc đó ăn ở sinh hoạt chung phòng, vô ra đụng mặt, thậm chí còn ngủ... Hạ biết làm sao đây ? Tại sao Hạ lại không nghĩ đến tình cảnh bi đát, éo le này chứ ? Ở gần người mà lúc nào cũng lạnh như đá tảng chạp này, chắc mai một ta cũng biến thành tượng đá mất ". Hạ nghe rồi rầm bực tức trong lòng mà không biết trút giận vào đâu.

Chương 3

Từ ngoài ngõ chạy vào, Hạ thấy hai chiếc xe đậu song song sát bên nhau như hai cánh đờn trái ngược đến buồn cười, mà theo Hạ nghĩ phải hoán đổi cho nhau mới đúng . Một người như Thiệu Dân làm lì khó chịu đầu óc tối tăm khó hiểu như con người của anh ta lại đi chiếc xe màu trắng toát . Trong khi Vọng Thường tâm hồn trong sáng, vui vẻ hoạt bát luôn giúp đỡ mọi người lại đi chiếc xe đen thui đen thui, coi có ngược đời dị hợm không chứ ?

Vậy là Vọng Thường đã về . Hạ nghe vui vui trong lòng nên quên mất mình đang ở đâu . Vừa dựng chống xe là Hạ chạy bay vào phòng khách . Cô hết hồn phải khựng lại khi thấy Thiệu Dân trừng mắt với cô . Hạ cúi đầu như biết lỗi, lúc này Hạ mới nhìn thấy có đủ cả ba, mẹ, Thiệu Dân và Vọng Thường.

Hạ bước tới trước mặt cha mẹ chồng :

- Thừa ba mẹ, con đi học mới về.

Hai ông bà mỉm cười dễ dãi . Không thèm nhìn mặt Thiệu Dân, cô quay qua Vọng Thường vui vẻ :

- Anh Thường vô bao giờ ?

Vọng Thường trả lời Khiết Hạ, kèm theo nụ cười tươi roi rói :

- Tôi mới vào tới là Hạ về.

Bà Sánh hơi phật ý hỏi Vọng Thường một câu đầy ẩn ý, trong khi Thiệu Dân ngó lơ chỗ khác :

- Đến nay con vẫn chưa sửa được sao, Vọng Thường ?

Thường cười cười gãi đầu ngượng ngập :

- Xin lỗi, tại con quên.

Ánh mắt Thiệu Dân nhìn Vọng Thường hơi là lạ.

Thấy bầu không khí hơi nặng nề, ông Sảnh phá tan bằng một giọng nói hết sức vui vẻ :

- Hiếm có cuộc họp mặt đầy đủ như vậy, tôi đề nghị chúng ta cùng đến nhà hàng dùng một bữa cho vui vẻ . Bà và các con thấy sao ?

Bà Sảnh gật đầu đồng ý ngay . Những người còn lại cũng không ai phản đối, kéo nhau ra ngoài . Riêng Hạ chạy vào phòng thay nhanh bộ áo dài bằng bộ đầm dài.

Ông bà Sảnh cùng Vọng Thường đi chung một xe, còn xe kia là vợ chồng Thiệu Dân, bà Sảnh phân rõ ràng như vậy.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy ra cổng . Trên xe chỉ còn hai người, Thiệu Dân nhìn thẳng phía trước, mặt nghiêm lạnh . Hạ mặc bộ váy dài màu trắng mà mẹ chồng mua cho cô hôm đi siêu thị, nhìn cô thật nhí nhảnh dễ thương.

Giọng Thiệu Dân cất lên vô cảm :

- Mai mốt vào nhà, nhất là trước mặt ba mẹ tôi, phải đi đứng cho đàng hoàng một chút . - Quay qua Hạ, mắt anh hơi nheo nheo - Lúc này, hình như trước mặt em, chỉ có một mình Vọng Thường.

Hạ cãi lại :

- Lúc này tôi đã chào ba mẹ trước, mới hỏi thăm Vọng Thường chứ bộ.

Mắt Thiệu Dân tối lại, giọng nghiêm nghị :

- Tập xưng hô dàng hoàng, đúng vai trò người vợ đối với chồng cho quen đi . Tôi không muốn ba mẹ tôi biết quan hệ lặt lẻo của chúng ta.

Lần đầu tiên Hạ dám lớn tiếng với anh :

- Vậy còn anh thì sao ?

Thiệu Dân nghiến răng :

- Em còn dám lớn tiếng với tôi nữa à ?

Hạ xụ mặt làm thính . Thiệu Dân lại nói :

- Em lúc nào cũng hồ đồ, nông nổi như vậy đó sao ? Sai không chịu sửa mà còn trả treo . Đi học về gặp em chồng thì vồn vã hỏi han, còn chồng ngồi một đống đó, em cũng không thèm đếm xỉa tới, như vậy là đúng lắm sao ? Trước mặt ba mẹ tôi mà em có những hành động như vậy, thì ông bà sẽ nghĩ sao về tôi ? Tôi là thằng chồng bạc nhược hay thằng bù nhìn ?

Hạ cắn môi nghe anh ta quở trách mà không nói được lời nào . Đúng là lúc vào nhà vì hơi bốc đồng thái độ nghiêm khắc của anh, nên Hạ lơ anh, nhưng giờ nghe anh phân tích, hài tội, Hạ thấy mình sai thật . So với anh ta, Hạ còn non nớt và nông cạn quá . Vậy mà cô có ý muốn nổi dậy đối với một người sâu sắc như anh chắc không phải dễ . Hạ len lén liếc qua anh, thấy gương mặt nghiêm nghị rất lạnh lùng, không biểu hiện gì lộ ra để người đối diện có thể hiểu được anh đang nghĩ gì, Hạ đành "xếp giáo" chờ thời cơ.

Anh dừng xe lại bước xuống, vòng qua mở cửa cho Hạ, hai người song song bước vào nhà hàng . Gần đến trước mặt ba mẹ, anh tỉnh bơ vòng tay qua eo Hạ . Cử chỉ bất ngờ này làm Hạ cứng mình run lên bần bật, vì đây là lần đầu tiên cô va chạm với người khác phái . Anh nhìn qua cô, môi hơi mím lại như cười . Một nụ cười hiểm hoi không trọn vẹn, và như ngầm nói với cô : "Đây chỉ là một vai diễn".

Vào bàn, anh ga-lăng kéo ghế cho Hạ . Lúc ăn uống, anh cũng chăm chút, ân cần như người chồng mẫu mực yêu thương vợ hết mình.

Bà Sảnh thấy vậy rất hài lòng nên đề nghị :

- Mẹ nghĩ hai đứa nên đi đâu đó để hưởng tuần trăng mật mới đúng.

Thấy Hạ lúng túng, Thiệu Dân nói thay :

- Chúng con cũng muốn lắm, nhưng Hạ mới nhập học, nếu xin nghỉ nhiều ngày sẽ ảnh hưởng đến việc học của vợ con.

Nghe anh nói tỉnh bơ như vậy, đang ăn Hạ muốn ghen ngang và đưa mắt nhìn anh trân trối . Ở đâu mà có được câu nói ngọt ngào suôn sẻ đến như vậy không biết.

Anh ta lại nheo mắt với Hạ, như đoán biết trong đầu cô đang nghĩ gì.

- Anh nói vậy, em có ý kiến gì không ?

Hạ hơi lắc đầu, "ngậm bồ hòn làm ngọt" rửa thềm : "Đồ lưỡii không xương ! Sự trầm lặng lạnh lùng của anh ta đã đáng sợ rồi, nhưng đến nay Hạ mới biết thêm miệng lưỡii của anh còn đáng sợ hơn nhiều ."

Vừa lúc đó, một tốp thanh niên nam nữ khoảng năm, sáu người bước vào . Từ ngoài cửa đã nói cười lao xao, mọi người đều quay qua nhìn . Hạ thấy mắt Thiệu Dân chột tối lại trước khi nhìn đi nơi khác . Hạ tò mò nhìn theo hướng mắt của anh, thì ngay lúc đó một cô gái ăn mặc thật đúng đắn, có thể nói là khá hờ hang, bước qua bá vai Thiệu Dân, cười nói giòn giã, giọng hơi trách móc :

- Trời ơi ! Anh Thiệu Dân mà em tưởng ai . Anh về nước hồi nào sao không phone cho em ? - Rồi cô nàng quay qua những người còn lại

chào vui vẻ - Con chào hai bác, chào anh Vọng Thường.

Đến Hạ, cô hơi khựng lại, rồi giả vờ chớp mắt điệu dàng, giọng nũng nịu ngọt ngào tình tứ :

- Còn đây là ai vậy anh ?

Thiệu Dân đành mặt lại, gỡ tay cô ra, rồi anh vòng tay qua ôm vai Hạ kéo về phía anh :

- Giới thiệu với Bích Ly, đây là Khiết Hạ vợ tôi - Rồi anh chỉ qua cô ta
- Còn đây là Bích Ly, một người quen của anh.

Qua cử chỉ âu yếm đột xuất của Thiệu Dân, Hạ hiểu được phần nào quan hệ giữa hai người . Hạ hơi gật đầu chào cô ta . Lúc này mặt Bích Ly tái xanh ngượng ngùng trông thật tội . Cô ta cố gắng lắm mới nói được một câu từ giả :

- Xin phép hai bác và mọi người, tôi qua cùng nhóm bạn.

Bà Sảnh ngồi im quan sát, giờ mới lên tiếng :

- Nếu không bận gì, cháu có thể ngồi dùng bữa với gia đình chúng tôi.

Bích Ly từ chối khéo :

- Cám ơn bác . Xin hẹn dịp khác, vì mấy người bạn đang chờ cháu.

Vừa nói xong, cô vội vã quay đi . Hạ liếc qua Thiệu Dân, thấy mặt anh tỉnh bơ đến lạnh lùng . Hạ lầm bầm : "Đúng là tượng đá ."

Thiệu Dân gấp một con tôm bỏ vào chén Hạ, nói như đủ một mình cô nghe :

- Ăn đi cô vợ của anh ! Đừng làm bầm rửa chồng em chứ . Em

không nghe người ta thường nói "thần khẩu hại xác phàm" sao ? Mà anh thì không hiền đâu nhé !

Hạ giật mình mở to mắt nhìn anh, nghĩ thầm : "Công nhận anh ta thính tai thật . Mình nói nhỏ xíu vậy mà anh ta cũng nghe được . Từ giờ phút này, phải cảnh giác mới được ."

Vô tình Vọng Thường gõ rối cho Hạ :

- Nãy giờ tôi thấy hai người làm gì mà to nhỏ với nhau hoài . Ở đây còn có hai bác và thằng em này nữa đó, muốn tâm sự hay âu yếm nhau cũng phải nể mặt một chút chứ.

Giọng nói của Vọng Thường nghe hơi lạ, hình như có một chút khó chịu trong đó.

Thiệu Dân hơi nhếch môi nhìn chỗ khác, còn Khiết Hạ thì đỏ mặt . Thấy vậy, bà Sảnh giả lả :

- Cái thằng này thật lạ ! Vợ chồng người ta mới cưới là phải vậy chứ, có gì đâu mà con thắc mắc . Mai một cưới vợ đi rồi sẽ biết . Lúc đó biết đâu con còn hơn thằng Dân bây giờ nữa à.

Câu nói của mẹ chồng càng làm Hạ xấu hổ đỏ mặt, không biết vì mắc cỡ hay tức giận đây.

Ông Sảnh lên tiếng :

- Thôi, chuyện vợ chồng tụi nó, chúng ta đừng bàn nữa . Thấy hai đứa nó thương yêu như vậy, tôi cũng mừng . Chúng ta ăn đi rồi về, tôi còn một số việc cần phải giải quyết.

oOo

Vừa tan học ra đến cổng trường, Hạ đã thấy ngay Vọng Thường đứng dựa lưng vào chiếc du lịch như đang đợi chờ ai . Hạ thắc mắc

: "Không biết anh ấy quen ai ở đây vậy cà ?"

Đang suy nghĩ, cô nghe tiếng Vọng Thường gọi mình :

- Khiết Hạ !

Hạ hơi giật mình bước đến trước mặt anh, thắc mắc :

- Ủa ! Anh Thường chờ ai vậy ?

Vọng Thường hơi lúng túng :

- À ! Tôi... đi công chuyện, đi ngang qua đây sẵn tiện rước Hạ về luôn.

Bởi lúc sáng xe Hạ bị xì lốp, nên chú Tám đưa Hạ đi học . Lúc đó Thiệu Dân đã đến công ty nhưng Vọng Thường thì còn ở nhà, nên anh biết Hạ không đi xe riêng như mọi ngày . Vì muốn gần gũi Hạ nên anh cố tình về sớm, để ghé qua rước Hạ, chứ không phải tình cờ như anh nói . Không hiểu sao lúc này, mỗi lần thấy Thiệu Dân có cử chỉ lo lắng âu yếm Hạ là anh nghe bực bội khó chịu vô cùng . Nghĩ lại thì cảm thấy mình quá vô duyên, trong khi người ta là vợ chồng với nhau, thì những biểu hiện yêu thương, âu yếm nhau là lẽ tự nhiên, mình lấy tư cách gì mà bực tức chứ ? Anh cũng biết vậy, nhưng thấy cảnh thân mật của họ, anh không chịu nổi.

Thấy anh đứng làm thinh như đang suy nghĩ chuyện đâu đâu, Hạ nghe áy náy, nghĩ lệch đi :

- Bộ chú Tám nhờ anh rước Hạ hả ? Nhưng nếu bận chuyện gì thì anh cứ đi, Hạ đón tắc xi về cũng được.

Thường khoát tay ngăn Hạ :

- Chú Tám đâu có nhờ tôi, chỉ tình cờ thôi mà.

Hạ hơi hoài nghi thái độ của anh, nhưng không nói gì . Hạ nghĩ ở chung một nhà nên Hạ xem Vọng Thường cũng như Thiệu Dân thôi . Cô tự nhiên lên xe ngồi cạnh anh.

Khi xe chạy đi, Vọng Thường thắc mắc :

- Máy hôm nay, bài vở Hạ có thông suốt không, mà không thấy Hạ hỏi tôi vậy ?

Hạ vô tư :

- Cũng có nhiều bài toán khó, nhưng tôi đã nhờ anh Thiệu Dân giải hết rồi . Công nhận anh ấy cũng giỏi ghê ! Nghỉ học gần chục năm mà toán khó cỡ nào, anh cũng giải được hết.

Nét thất vọng chứa đựng trong lời nói cay đắng của Thường :

- Hèn chi lúc này, Hạ đâu cần tôi . Vậy mà nhìn bề ngoài, tôi tưởng anh ấy không hề quan tâm đến Hạ.

Hạ lắc đầu nói thật ý nghĩ của Thiệu Dân làm Thường đau lòng . Anh thương cô ngây thơ quá.

- Không phải vậy đâu, tại anh Thiệu Dân không cho Hạ quấy rầy anh... - Hạ chợt ngưng ngang lúng túng.

Vọng Thường gạt đầu như đã hiểu :

- Anh không muốn Hạ thân thiết với tôi sợ người ngoài hiểu lầm, làm ảnh hưởng mặt chứ gì ?

Thường cay đắng nghĩ thầm : "Đúng ra anh ấy vì danh dự chứ thật ra anh ấy đâu yêu thương gì Khiết Hạ . Vậy những cử chỉ âu yếm của anh hôm qua ở nhà hàng đều là giả dối . Thường phải công nhận anh là một kịch sĩ đại tài ". Nhìn qua Khiết Hạ, anh càng thấy thương hơn . Cô tinh khiết, hồn nhiên như trang giấy trắng học trò,

mà giờ đây anh chợt thấy tim mình run lên một cách mãnh liệt . Mấy tháng nay, anh cố quên sự hiện diện của cô bên cạnh và cố phỉnh phờ mình để chạy trốn tình cảm chợt đến trong anh . Nhưng làm sao được khi hằng ngày trước mặt anh, Hạ vẫn hiện hữu xinh tươi như cám dỗ gọi mời . Từ lúc Hạ về sống ở đây, những cô gái vây quanh trở thành vô nghĩa.

Có lần, bác Hai còn thắc mắc : "Sao lâu quá bác không thấy bạn con tới chơi ?" Anh chỉ mỉm cười không trả lời . Đâu ai hiểu được anh đã nhàm chán bọn họ, mà hiện giờ trong tim anh chỉ có một mình Khiết Hạ mà thôi . Một mối tình thâm lặng, đơn phương đầy tội lỗi.

Suy nghĩ miên man rồi xe cũng về đến nhà . Thường vừa bước xuống xe mở cửa cho Khiết Hạ thì cũng là lúc xe Thiệu Dân về đến, ngừng lại sát bên . Anh mở cửa xe bước xuống đi nhanh vào nhà không thèm ngó đến ai, mặt anh hình sự, hằm hằm trông thật dễ sợ . Hạ nhìn qua Vọng Thường lấm lét như ngầm hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn lại Hạ, Thường trấn an :

- Không sao đâu, chắc tại ảnh hưởng công việc thôi.

Tuy anh nói vậy, nhưng Hạ nghe như có gì bất ổn . Theo Vọng Thường vào nhà đến phòng khách, không thấy ai, Hạ hơi lo đi thẳng lên lầu . Đứng trước cửa phòng đóng im ỉm, Hạ rụt rè đưa tay gõ nhẹ . Hạ nghe giọng Thiệu Dân lạnh lùng vọng ra :

- Vào đi !

Hạ đẩy cửa bước vào thấy anh nửa nằm nửa ngồi trên giường, miệng phì phà thuốc, khói mịt mù, mắt tối sầm nhìn ra cửa sổ . Bộ veston vẫn còn nguyên trên người, hai chân vẫn mang giày gác lên chiếc ghế độc nhất trong phòng, làm Hạ xó rớ không biết ngồi đâu.

Anh lên tiếng cọc lốc, chỉ tay xuống đầu giường nệm :

- Ngồi xuống đó !

Hạ như cái máy ngồi xuống cạnh mép giường.

Anh nhìn trừng vào Hạ, nói ngay :

- Cô có biết là công việc tôi ngập đầu, ngập cổ không còn một giây rảnh để thở không ? Thế mà tôi phải đánh xe đến trường học đón cô, vì chú Tám gọi điện nói bạn đưa mẹ tôi đi công chuyện không rước cô được . Vậy mà tôi đến trường chờ dài cổ, rục cả hai chân, đến khi trường học vắng hoe không còn một bóng ma, cũng không thấy cô đâu trong khi cô nhớn nhoe vui vẻ dạo khắp phố phường với "thiên hạ" . Trong thời gian nửa tiếng đồng hồ chờ cô như vậy, tôi mới về nhà, mà cô và Vọng Thường cũng vừa về đến nơi là sao ?

Hạ hoảng hồn trước cơn quát tháo dữ tợn của anh . Cô lí nhí :

- Tại anh Thường chạy chậm, nên... hơi lâu.

- Chạy chậm hơn nửa giờ đồng hồ ? Ý đồ gì đây ? Ai cho phép cô gọi nó bằng anh ? Vậy trong mắt mọi người, ai là chồng của cô ?

Hạ ảm ức rơm rớm nước mắt, tự nhiên bị mắng một cách vô duyên có . Làm sao Hạ biết được anh ta tới đón mà chờ, vì có bao giờ anh để ý đến Hạ đâu . Cô nghĩ Vọng Thường cũng ở chung trong nhà thì về với ai cũng vậy thôi, tại sao anh lại nói có ý đồ gì chứ ? Và chỉ một danh xưng gọi nhau mà anh cũng kiếm chuyện hoạnh hợ cô . Tức mình nên Hạ cũng cắn lại :

- Anh nói ai có ý đồ, mà ý đồ gì chứ ?

Thiệu Dân nhìn Hạ, mắt rùng rục :

- Cô cũng không vừa gì . Lời tôi nói với cô mấy tháng trước đây, lúc

cô mới bước chân về nhà này như nước đổ đầu vịt . Tôi chỉ nói lại một lần thôi nhé, nếu còn tái phạm thì đừng trách . Tôi không muốn cô dễ dãi với bất kỳ người đàn ông nào, để tôi phải mang tai tiếng . Nói chung cô phải biết giữ danh dự và sĩ diện cho tôi, cô có hiểu không ?

Hạ ngớ ngẩn một hồi, không biết cô đã phạm tội gì mà anh lại răn đe hùng hổ như vậy ?

- Nhưng tôi đã làm gì mà anh nói vậy ? Từ ngày về đây đến nay, tôi có quen biết và quan hệ với ai đâu, sao tự nhiên anh lại gán ghép cho tôi những tội danh tày trời như vậy chứ ?

Thiệu Dân nghiêng rằng :

- Cô giả đồ ngơ ngác ngây thơ đến đáng ghét . Không nói nhiều, từ đây về sau, tôi cấm tuyệt đối cô không được bước lên xe của bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài tôi . Đừng để cho thiên hạ có dịp xâm xì bàn tán mất mặt tôi.

Nói xong, anh bật dậy bỏ đi xuống lầu . Một lúc sau, Hạ nghe tiếng xe anh chạy ra cổng.

Hạ ngã dài ra giường chán nản thở dài . Cuối cùng cô cũng không biết được mình đã làm gì khiến anh ta tức giận đến như vậy, vì từ nào giờ Hạ đâu có để cho ai chở, chỉ mới hồi nãy Vọng Thường chở cô về nhà, chẳng lẽ anh ám chỉ Vọng Thường ? Sao như vậy được chứ . Vọng Thường là em chú bác của anh, thì cũng như anh em ruột trong nhà rồi còn gì ? Con người anh ta khó hiểu thật . Hạ muốn được yên thân để học hành, vậy mà cứ vài bữa là anh ta kiếm chuyện gây gổ với Hạ . Mỗi lần cô muốn học bài cũng thật khổ sở, vì chiều tối thì anh ta đã có mặt ở nhà, phải nói là anh rất nghiêm chỉnh giờ giấc, bởi vậy lúc Hạ học bài là anh ta cũng có mặt trong phòng, mà nhất là với anh, Hạ còn rất xa lạ, nên cảm thấy khó thở, ngột ngạt làm sao . Có đôi lúc Hạ muốn xin một căn phòng học riêng, nhưng e ngại không dám.

Chia tay nhau ở ngã ba, Minh Nhã còn ráng dặn thêm lần nữa :

- Nhớ nghe Hạ, sáu giờ nghe . Nếu bạn không dám đi đêm một mình, Nhã nhờ ông anh đến rước.

Hạ xua tay lia lịa :

- Khỏi đi, phiền phức lắm, để Hạ tự đi được rồi.

Hai người bạn chia tay nhau mỗi người mỗi ngã . Từ ngày đi học đến nay, Hạ chỉ thân với một mình Minh Nhã nên lúc nào hai cô cũng như hình với bóng . Nhã tuy không đẹp lắm, nhưng dễ thương, tính tình lại vui vẻ hòa đồng . Ngày đầu tiên vào lớp, Nhã nhường chỗ cho Hạ ngồi kế bên, rồi từ đó hai người cảm thấy hợp và thân nhau.

Về đến nhà, Hạ vào phòng thay đồ, cô nghe thật thoải mái khi lúc này không có Thiệu Dân ở nhà . Cô để tấm thiệp lên bàn, gián tiếp cho Thiệu Dân thấy để anh biết tối nay cô đi dự sinh nhật, để khỏi xin xỏ mất công.

Bước xuống lầu, thấy mẹ chồng ngồi ở phòng khách, Hạ đến bên mời bà xuống ăn cơm.

Trên mâm cơm trưa nay chỉ có cô và mẹ chồng.

Hạ lễ phép lên tiếng :

- Xin phép mẹ, sáu giờ chiều nay, cho con đi dự sinh nhật của cô bạn học.

Bà Sảnh mỉm cười, gật đầu :

- Con cũng nên đi đó đây cho vui, chứ ở nhà làm gì . Mẹ cho phép đó.

- Cám ơn mẹ.

Bà Sảnh phật ý :

- Lại cám ơn . Mẹ không muốn nghe câu đó nữa đâu nhé.

- Dạ, con nhớ ạ.

- Thôi, ăn cơm đi rồi nghỉ ngơi . Một lát chừng nào sửa soạn đi, gọi mẹ góp ý cho.

Niềm vui bừng nở trên môi cười của Hạ . Cô thật có phước khi có được người mẹ chồng thương yêu lo lắng tỉ mỉ đến như vậy . Hạ lại chợt buồn khi nghĩ đến Thiệu Dân . Làm như anh với Hạ có mối thâm thù từ đời kiếp nào, chứ cô nghĩ cô đâu làm gì đến nỗi phải bị ghét bỏ như vậy.

Gần sáu giờ rồi mà Thiệu Dân vẫn chưa về, Hạ nôn nóng đi ra, đi vào . Dù gì cũng nói với anh một tiếng trước khi đi . Bà Sảnh bước vào, thấy Hạ chưa chuẩn bị gì nên lấy làm lạ, hỏi :

- Ủa ! Sắp đến giờ rồi, sao con chưa trang điểm sửa soạn gì hết vậy ?

- Dạ, con thay đồ là đi ngay . Tại con muốn chờ anh Dân về nói với anh một tiếng.

Bà Sảnh gật đầu nhìn Hạ :

- Con nói vậy cũng phải . Nhưng hôm nay nó bận đãi khách, không về sớm được đâu, để mẹ nói lại cho.

Bà kéo tay Hạ ấn cô ngồi xuống trước gương bàn trang điểm :

- Con lại đây, mẹ trang điểm cho.

Hạ ngưng ngừng thoái thác :

- Con không quen đâu mẹ . Chỉ cần thay đồ là đi thôi.

- Đâu có được, cũng phải sương sương cho đẹp chứ con . Làm vậy khác nào mình không tôn trọng bạn bè, và còn một điều quan trọng hơn nữa vì bây giờ con đã là con dâu của một đại tử phú và là vợ một người đàn ông có địa vị trong xã hội, mà đến dự tiệc với bộ mặt nhợt nhạt như vậy, coi sao được . Tập dần cho quen để sau này còn đến những nơi quan trọng hơn nữa, con biết không ?

Hạ cảm kích trước tấm chân tình của mẹ chồng nên ngoan ngoãn vâng lời . Khoảng mười lăm phút sau, nhìn vào gương, Hạ thấy mình hoàn toàn khác lạ . Đôi mắt to đen tròn ngơ ngác giờ sâu thẳm, mộng mơ, long lanh hơn trước, sống mũi thanh tú thường ngày giờ càng nhỏ nhắn vút cao hơn, chiếc miệng xinh xắn mồm mĩm giờ lại hơi trề ra nũng nịu hồng hồng thật dễ yêu . Với bộ đầm màu xanh mạ non, một đường xẻ dài chéo bên trái lên đến giữa đùi làm lộ ra chiếc chân thon dài trắng muốt theo dáng đi uyển chuyển mềm mại của Hạ . Vì không quen ăn mặc như vậy, nên Hạ nghe vướng vấp đôi chân và ngưng ngừng đến đỏ mặt khi thấy mẹ chồng nhìn mình đến quên cả thời gian . Bà không ngờ chỉ một vài nét tô điểm đơn sơ trên gương mặt, thêm một chiếc áo đầm hợp thời trang mà Hạ lại đẹp như vậy, bà lại chợt nghĩ đến con trai nghe hơi thất vọng.

Hai mẹ con bước xuống lầu kẻ trước người sau . Hạ ngưng chín người, không biết xui khiến chi mà cả ba người đàn ông đều có mặt tại phòng khách.

Ông Sảnh mỉm cười khen ngợi :

- Con dâu ba hôm nay đi đâu mà xinh thế này ?

- Xin phép ba, con đi dự sinh nhật cô bạn thân học cùng lớp.

Ông gật đầu và hỏi một câu làm Hạ ngớ ngẩn :

- Được rồi, con cứ đi . Ủa ! Mà sao nãy giờ ba không nghe thằng Dân nó nói gì hết vậy ?

- Dạ, con chỉ đi một mình.

Ông hơi nhú mày như khó hiểu, nhưng không nói gì.

Hạ bước đến gần Thiệu Dân :

- Anh Dân ! Hạ đi dự sinh nhật nhỏ bạn nha.

Thiệu Dân im lìm một lúc mới hỏi, giọng hơi gai :

- Mới lên có mấy tháng mà đã có bạn thân rồi sao ? Rồi bây giờ em đi bằng gì ? Đi với ai ?

- Hạ tự đi và đi một mình.

Anh nhìn Hạ, nói gọn lỏn :

- Để anh đưa đi.

Bà Sảnh hưởng ứng ngay :

- Đúng rồi . Con đưa vợ con đi, mẹ yên tâm hơn.

Hạ thấy hình như Thiệu Dân có hơi rệu rên nên cô không muốn tiếp xúc anh lúc này . Cô thoái thác khéo léo :

- Hạ thấy anh mới về, chắc còn mệt, để Hạ đi một mình cũng được.

Thiệu Dân hơi nhú mày như phật ý . Anh không nói gì, quay bước ra ngoài như dứt khoát theo ý mình . Hạ đành chào ba mẹ chồng, riu

ríu bước theo anh . Sau lưng Hạ, Vọng Thường im lìm nhìn theo đến khi không thể còn nhìn thấy được.

Hôm nay Hạ đẹp quá, làm cho tim Vọng Thường lại run lên muốn vỡ tan lồng ngực . Anh yêu Hạ mất rồi, cuộc tình đơn phương này gây cho anh biết bao đau đớn . Nhưng được nhìn thấy Hạ mỗi ngày, đối với anh lại là niềm hạnh phúc được đền bù.

Xe chạy được một khoảng đường, Thiệu Dân hỏi, mắt không nhìn Hạ :

- Máy giờ em về ?

- Hạ không biết nữa.

Thiệu Dân hơi nhăn mặt :

- Vậy làm sao tôi biết mấy giờ mà đón em ?

Vì chưa quen với sự quan tâm của anh, nên cô ái ngại . Hạ rụt rè nói :

- Hay anh để Hạ tự về.

Anh nói cộc lốc :

- Bằng cách nào ?

- Nếu có bạn nào, Hạ có thể quá giang, hoặc đi tắc xi.

Anh lắc đầu :

- Bất tiện và phiền phức, ở nhà đâu thiếu xe.

- Hạ cũng không biết tính sao nữa.

Anh quyết định nhanh :

- Mười giờ tôi đến, được chứ ?

Hạ đành gật đầu ưng thuận.

Anh hay thật ! Hạ chỉ cần nói tên ba mẹ Minh Nhã là anh đã ngừng ngay trước cổng nhà . Bước xuống xe, Hạ đến bấm chuông, anh chờ đến khi có người ra mở cổng cho Hạ vào trong, anh mới cho xe chạy đi.

Minh Nhã mừng rỡ khi thấy cô.

- Bạn đến rồi hả ? Nãy giờ trông muốn chết . Hơi trễ đó nha.

Hạ cười nụ :

- Hạ kệt chút chuyện.

- Hạ tới bằng gì ?

- Người nhà đưa đến.

- Thôi, vào đi . Khuya nay, Nhã nhờ anh Minh Khôi đưa bạn về.

Hạ từ chối :

- Hạ có hẹn người nhà mười giờ tới đón.

Nhã tròn mắt :

- Gì mà mười giờ ? Chơi sáng đêm luôn, không cho Hạ về sớm vậy đâu - Rồi kể tai Hạ, Nhã nói nhỏ - Tối nay Hạ đẹp lắm ! Bạn sẽ là nữ hoàng đêm nay đó nghe.

Hạ phát vào vai bạn :

- Chọc quê là Hạ về liền cho coi.

- Là sự thật đó . Nhưng thôi, vào nhà đi, lát nữa Hạ sẽ biết câu nói ta không ngoa.

Hạ theo Nhã len lỏi qua các dãy bàn chật cứng người là người . Hạ cúi đầu không dám nhìn ai . Đến bàn ăn, Nhã kéo Hạ dừng lại, rồi quay qua người đàn ông đang đứng cạnh đó, cô nói :

- Anh Minh Khôi ! Cho em giới cô bạn nghe.

Anh quay qua nhìn Nhã mỉm cười, gật đầu chào Hạ . Hạ gật đầu đáp lễ . Nhã giới thiệu :

- Đây là Khiết Hạ, bạn thân của em mà em đã nói với anh đó - Rồi cô quay qua Hạ nói - Còn đây là anh Minh Khôi, là anh của Nhã.

Minh Khôi cười mở :

- Anh nghe Nhã nói đã lâu, nay mới biết mặt, thật là hân hạnh !

Anh kéo ghế mời Hạ ngồi, rồi anh ngồi xuống kế bên . Còn Nhã sau khi nhận quà và giao Hạ cho ông anh là cô ta biến mất.

Minh Khôi nhìn Hạ, hỏi nhỏ :

- Khiết Hạ học chung một lớp với Minh Nhã à ?

- Vâng ạ.

- Sao từ nào giờ, anh không thấy Hạ đến nhà chơi ?

- Hạ có đến mấy lần, nhưng không gặp anh.

- Vậy à ? Tiếc thật !

Anh nói một câu vô thường vô phạt làm cô chẳng hiểu gì . Thật lâu không nghe anh nói gì, Hạ quay qua thấy anh nhìn mình không cần giấu giếm . Hạ chớp mi cúi đầu tránh ánh mắt dịu dàng của anh . Lúc sau anh lên tiếng :

- Chúng ta làm bạn với nhau, được không Hạ ?

Hạ hơi hoảng hốt khi nghĩ đến Thiệu Dân . Cô ái ngại chối từ :

- Hạ rất ngại chuyện kết giao bạn bè, vì... cha mẹ Hạ rất khó - Suýt chút nữa cô đã nói vì ông chồng hắc ám của mình.

Tiếng Minh Khôi cắt đứt suy nghĩ của Hạ :

- Chỉ là bạn thôi mà, ba mẹ dù khó cỡ nào cũng cho Hạ có bạn chứ . Vậy đi nha !

Hạ nghe cũng có lý nên cho qua.

Minh Khôi thấy Hạ làm thinh tức là đã chấp nhận . Anh vui vẻ gấp thức ăn bỏ vào chén Hạ ăn cần.

- Hạ dùng đi, đừng ngại, mắc cỡ là đôi đó nghe . Lúc đó Nhã lại trách anh không quan tâm đến bạn nó . Khi này, Hạ đến bằng xe gì ?

- Người nhà Hạ đưa đến.

- Vậy lát nữa, để anh đưa Hạ về nghe.

Hạ lắc đầu :

- Mười giờ, xe nhà đến đón, không dám làm phiền anh.

Minh Khôi như bị bất ngờ :

- Sao có quy định giờ giấc kỳ vậy ? Về sớm vậy không yên với Minh Nhã đâu đó.

Hạ hơi khó xử, nên bịa chuyện :

- Vì mẹ Hạ bị bệnh nên không thể ở lâu.

Minh Khôi gật đầu ra chiều thông cảm :

- Lý do chính đáng . Nhưng tệ cũng phải mười hai giờ, vì mẹ cũng đã bệnh rồi . Bác bị bệnh gì vậy Hạ ?

Vì nói láo không quen, nên Hạ lúng túng :

- À... Mẹ Hạ bị cảm cúm.

- Vậy thì không sao đâu . Ở chơi khuya một chút hẵng về . Anh sẽ tình nguyện làm vệ sĩ cho em.

Thấy anh chuyển tông lạ quá, Hạ hơi lo . Thiệu Dân sẽ khó chịu khi biết cô có bạn là đàn ông . Chẳng qua vì "sĩ diện", hai từ đó Hạ nghe ghét cay, ghét đắng, vì cứ dựa vào đó để có cớ anh khó dễ hoạn học cấm đoán đủ điều nên Hạ nghe lo . Hơn nữa Minh Khôi lại là người đàn ông rất khá về ngoại hình, cũng như cách giao tiếp rất cởi mở hoạt bát . Quen rồi, Hạ nghĩ khó có thể từ chối những yêu sách tiếp theo . Nếu không khéo sẽ mang thêm rắc rối vào mình, nên Hạ từ chối khéo.

- Trước khi đi, Hạ có hẹn giờ xe nhà đến rước . Hạ rất cảm ơn thành ý của anh.

Khôi xù mặt :

- Hạ đã từ chối lòng tốt của anh còn cảm ơn nổi gì . Nếu muốn, Hạ có thể gọi điện về nhà.

Hạ im lặng không dám nói gì sợ buồn lòng anh.

Bất ngờ lúc đó, một cô gái trong bàn đứng lên nói, giọng trách móc :

- Nãy giờ anh Khôi thiên vị quá đó nha . Anh chỉ chăm chú vào một người mà cũng không giới thiệu là gì của anh hết trơn.

Minh Khôi mỉm cười, tự nhiên kéo Hạ đứng dậy :

- Không có gì đặc biệt lắm đâu . Đây là Khiết Hạ, cô bạn thân nhất của Minh Nhã . Các bạn hết thắc mắc chứ ?

Hạ gật đầu như chào tất cả . Các bạn Minh Khôi, mỗi người một câu làm Hạ sượng trân :

- Có phải là bạn gái của cậu không ?

- Có người yêu đẹp nên giấu kỹ quá trời.

- Cậu có biết cậu đã giết chết bao nhiêu trái tim rồi không ?

Rồi một người nào đó trong nhóm hỏi một câu làm Hạ lúng túng lố tai :

- Tính chừng nào cưới đây ?

Minh Khôi giơ hai tay lên trời như chịu thua :

- Cho tôi xin đi các bạn . Cô ấy với tôi cũng chỉ mới quen thôi, đừng làm quá cô ấy sẽ sợ đó.

Lại một anh chàng khác trong bàn đứng lên tuyên bố :

- Nếu không là gì của cậu, thì chúng tôi có quyền cạnh tranh công bằng với cậu rồi đó nhé.

- Với tôi thì được, nhưng còn phải hỏi ý của Hạ ra sao đã.

Hạ hơi khớp trước những lời trêu ghẹo của bạn Minh Khôi . Cô từ chối :

- Xin lỗi, Hạ còn đi học nên chưa nghĩ đến chuyện tình cảm . Hơn nữa, cha mẹ Hạ rất khó.

Minh Khôi lên tiếng :

- Thôi nhé các bạn . Cô ấy đã nói vậy thì chúng ta không nên quấy rầy.

Khôi nhìn qua Hạ, nét mặt hài lòng . Câu trả lời của Hạ rất khéo, vừa tránh được những tên bạn háo sắc của anh, vừa không phật lòng ai . Nhưng anh biết chưa chắc Hạ được yên, vì trong nhóm bạn anh có Hoàng Đáng rất đa tình . Nãy giờ anh thấy hẳn ta nhìn Hạ như thôi miên, mà Đáng lại là anh chàng có cá tính mạnh và ngang tàng . Vì được nuông chiều từ nhỏ, nên hầu như anh ta muốn gì là phải được . Gia thế lại giàu sang, nên anh ta coi thế gian như hạt bụi . Vậy mà đối với các cô gái, anh ta như thổi nam châm có sức hút cực mạnh . Phải công nhận anh ta rất đẹp trai, vẻ đẹp đa tình lãng mạn lại lắm của nhiều tiền, nên các cô mê mết.

Từ đâu, Minh Nhã rỉ nhỏ vào tai Hạ :

- Có người nhà nhắn Hạ ngoài cổng đó.

Hạ đứng lên cáo từ với bao đôi mắt nhìn Hạ vừa lạ lẫm, vừa luyến tiếc, nhất là Hoàng Đáng . Còn Minh Khôi lộ ra mặt sự bất mãn . Anh đứng lên theo Hạ ra ngoài, nói với cô :

- Sao về sớm vậy Hạ ? Mới có mười giờ mà . Ai đón Hạ vậy ?

Hạ nói cho qua chuyện :

- Người nhà đón . Hẹn anh dịp khác, vì ngày mai Hạ còn phải học thêm Anh văn.

Mặt Khôi nhăn nhó :

- Nếu Hạ sợ bị la, để anh ra xin phép cho.

Hạ xua tay lia lịa :

- Thôi anh Khôi, Hạ cũng muốn về.

Minh Nhã xen vào :

- Hạ về sớm, anh Khôi buồn lắm đó.

Hạ phát vào vai bạn :

- Làm gì có . Còn bạn bè ở trống quá trời đông, ở đó mà buồn.

Nhã cãi lại :

- Nhưng Hạ đặc biệt hơn họ.

Nhã bị Minh Khôi cốc vào đầu, mắng :

- Nói bậy bạ không hà.

Nhã định cong môi lên cãi, nhưng Hạ đã gạt ngang :

- Thôi đi, Hạ về đây . Chào anh Khôi, Hạ về.

Hai người tiễn Hạ ra tận chỗ đậu xe . Hạ thấy Thiệu Dân ngồi im lìm trong tay lái, Hạ nghe hơi bồn chồn . Thấy Hạ ra đến, anh cũng bước xuống . Minh Khôi dẫn lên trước mặt Thiệu Dân, đưa tay ra trước, Thiệu Dân cũng đặt tay mình vào tay Khôi, giọng hơi khách

sáo :

- Cảm ơn hai người đã chiếu cố nhiệt tình cho Khiết Hạ.

- Không có chi . Hạ là bạn thân của em gái tôi mà.

Ánh mắt Thiệu Dân nhìn Khôi hơi lâu, rồi nói tỉnh :

- Vậy anh là anh trai của cô Minh Nhã ?

Nhã lại xen vào :

- Còn anh là anh trai của Khiết Hạ, phải không ?

Không biết nghĩ sao, anh lại gật đầu, rồi nheo một bên mắt, hỏi lại :

- Hạ nói với cô à ?

Nhã cong môi :

- Là tôi đoán thôi . Vậy anh tên gì nhỉ ?

- Tôi tên Thiệu Dân - Anh nhìn qua Hạ lạnh nhạt - Chúng ta về thôi.

Hạ chào hai người bước lên xe . Minh Khôi nhìn theo Hạ lưu luyến .
Cử chỉ này không qua được mắt Thiệu Dân.

Trên đường về, Thiệu Dân im lìm nghiêm nghị không nói gì . Hạ liếc qua anh, nhìn trong bóng tối đèn mờ mờ, nét mặt nghiêng nghiêng của Thiệu Dân thật đẹp . Mắt sáng ngời đen thẳm, mũi cao thẳng tắp, trên đôi môi hơi dày trông thật quyến rũ nhưng lạnh lùng ngạo nghễ . Nếu anh vui vẻ cười mở như mọi người, thì Hạ nghĩ nét đẹp này hiếm người đàn ông nào sánh kịp . Có đôi lúc Hạ cũng hơi bị chao đảo, chông chênh bởi sức đẹp quyến rũ của người đàn ông này . Hạ nghe mệt mỏi nên dựa đầu ra ghế, mắt hơi khép lại.

Thiệu Dân nhìn cô qua kính chiếu hậu lằm lì, mặt kín bưng . Không biết anh đang nghĩ gì, nhưng ánh mắt hằn lên tia dữ dội . Hạ vô tình đầu hể hay biết.

Về đến nhà cũng gần mười một giờ, anh làm tỉnh tự xuống xe mở cổng lái vào ga ra, rồi đi ra đóng cổng . Thấy anh không nói gì mình, Hạ cũng im lặng xuống xe vào bậc tam cấp đứng chờ mở cửa . Đèn trong nhà đã tắt hết, có lẽ mọi người đã ngủ, nhưng Hạ vô tình đầu hay biết còn một đóm lửa đỏ rực tựa bên khung cửa sổ còn âm thầm chờ đợi . Hạ không biết, nhưng Thiệu Dân thì biết.

Cũng như bao đêm rồi, hai người vẫn ngủ bên nhau trên một chiếc giường như hai người bạn . Hạ phải công nhận Thiệu Dân rất giữ chữ tín . Không bao giờ anh có cử chỉ bất nhã với cô . Nhưng Hạ lại chợt nghĩ : "Hay trong mắt anh, mình quá bình thường, không xứng đáng nên anh mới làm lơ không thèm để mắt đến cô ? Cũng đúng thôi, cô là con bé nhà quê, bình thường vô tích sự, thì có điểm nào để cho anh chú ý chứ . Là con gái mà không được người ta chiếu cố đã là chuyện buồn, đằng này anh với Hạ dù không đúng nghĩa vợ chồng, nhưng mỗi ngày ra vào chạm mặt, chẳng lẽ bao nhiêu đó thời gian mà anh không có một chút tình cảm nào dành cho Hạ ?" Càng nghĩ, cô càng thấy tủi thân cho duyên số bọt bèo của mình.

Hạ lên giường nằm trước, quay lưng ra ngoài, úp mặt xuống gối nghe cay đắng ngập tràn . Thiệu Dân cũng thay đồ, im lìm nằm lên mé ngoài giường, với điều thuốc đỏ rực trên môi như đang suy nghĩ điều gì . Anh trần trọc gần sáng mới ngủ được.

Chương 4

Sáng nay, Thiệu Dân đến công ty hơi muộn vì đêm qua không ngủ được, mà lý do tại sao chỉ một mình anh biết . Vừa bước ngang phòng cô thư ký, cô ta bảo có người tìm . Anh nhăn tít đôi mày, gắt gỏng :

- Sáng sớm mà ai tìm tôi vậy ?

Thấy mặt anh quặm xuống, cô sợ lắm lét :

- Dạ... một cô gái . Cô ta nói bạn ông, tên Bích Ly.

Anh sầm mặt :

- Nói với cô ta, tôi không tiếp.

Cô thư ký e dè :

- Thưa, cô ấy đã đợi ở phòng ông.

Thiệu Dân vỗ bàn hét lên làm cô thư ký giật bắn người, mặt xanh mét :

- Tại sao cô cho phép cô ta lên đó ?

Không kịp để cô thư ký nói nhiều, anh hùng hổ nện mạnh gót giày quay đi . Đến phòng, anh đẩy bật cửa thật mạnh, bước vào . Thấy anh, Bích Ly chạy đến đeo một bên cánh tay . Anh nhúu mày gạt tay cô ra, gắt :

- Nghiêm chỉnh một chút đi !

Bích Ly hơi chững lại, rồi lao đến ôm anh, giọng nhão nhoẹt :

- Tính làm mặt lạ với em hả ? Còn giận em lắm phải không ?

Anh nhếch môi như khinh miệt, nhưng không nói gì.

Bích Ly lại nũng nịu :

- Đừng giận em nữa mà ! Em còn yêu anh nhiều lắm . Anh cũng còn yêu em như ngày nào, phải không anh ?

Anh hơi nhắm mắt lại suy nghĩ : "Giá như lúc trước nghe được những lời này, anh đã tin ngay không cần suy nghĩ . Nhưng nay anh thấy nó giả dối, trơ trẽn làm sao" . Anh mở mắt nhìn cô thật lâu, rồi quay nơi khác . Vậy mà có thời gian anh đã yêu cô, yêu đến cuồng điên dại khờ, giờ nhìn lại thấy mình thật lố bịch, ngu xuẩn.

Thiệu Dân gỡ Bích Ly ra khỏi mình, bước vòng qua bàn, ngồi xuống ghế nhìn cô, giọng lạnh lùng :

- Đừng bao giờ hỏi tôi những câu tương tự đến buồn cười như vậy, hãy tự trọng một chút đi.

Bích Ly nhìn anh, hỏi :

- Anh nói vậy là sao ? Ba bốn năm trời yêu nhau nói dứt là dứt sao ?

Nghe cô nhắc đến thời gian quen nhau, mắt anh tối lại, môi nhếch lên cay nghiệt :

- Tôi không muốn nói nặng cô đâu, nhưng tại cô đã ép tôi, nên bắt buộc tôi phải nói . Tôi thiết nghĩ mặt cô cũng dày lắm nên không còn biết liêm sỉ là gì . Hoàn cảnh hôm nay là do cô tạo ra, thì hãy chấp nhận mà đừng đổ thừa hay oán trách người khác . Một người xem nhẹ danh dự như cô thì không bao giờ có được hạnh phúc . Đối với tôi, tình yêu là điều tôi rất tôn trọng và đòi hỏi sự chung thủy tuyệt đối, nhưng ở cô thì đức tính đó không có được . Cô đừng đòi hỏi ở tôi điều gì nữa cả dù là lòng thương hại, vì tôi thù hận ai thương hại

mình, nên cũng sẽ như vậy với bất kỳ ai . Tôi muốn đây là lần sau cùng cô đến tìm tôi . Đừng hy vọng viễn vông nữa, vì tôi đã cưới vợ và rất yêu vợ của mình, mong cô hiểu cho.

Bích Ly xanh xám mặt mày, giọng nghẹn ngang ở cổ không nói được lời nào, mắt nhìn anh đau đớn . Cô không ngờ anh cứng rắn đến tàn nhẫn lạnh lùng như vậy . Đồng ý là lỗi do cô, nhưng sau thời gian bỏ rơi anh chạy theo kẻ khác, cô chợt hiểu ra cô yêu anh thật sự, không một người đàn ông nào có thể thay thế được . Vậy mà từ khi bước vào đây, Thiệu Dân không hề nhìn mặt cô, dù chỉ một lần . Thái độ đó của anh với cô là một sỉ nhục . Vừa tủi thân vừa xấu hổ kết thành nỗi hận thù vô bờ bến . Là một cô gái bẩm sinh kiêu kỳ ích kỷ, Bích Ly đâu thể bỏ qua chuyện hôm nay . Cô quyết phải làm cho anh và cả cô vợ quê mùa kia phải sống dở chết dở, cô mới cam tâm . Cô thốt lời tự tin ngạo mạn :

- Anh đừng tưởng bỏ tôi dễ dàng như vậy . Hãy chờ xem hậu quả anh phải gánh chịu cho những lời sỉ nhục hôm nay, luôn cả cô vợ nhà quê yêu quý của anh nữa nhé !

Mắt Thiệu Dân lạnh băng không một chút diễn cảm, như lời nói của cô không hề tác dụng đến anh . Quay mặt chỗ khác, anh nói như ra lệnh :

- Cô về được rồi đó.

Bích Ly tức giận quay đi, nện mạnh gót giày nghe nhức óc.

Thiệu Dân lắc đầu chán nản ngồi xuống chiếc ghế sau bàn làm việc . Hai đầu mày sậm đen chau gằn khít lại . Thêm một ngày phiền muộn, chuyện này chưa giải quyết xong, lại bị quấy rầy bởi chuyện khác . Anh thở dài ngao ngán cho thế thái nhân tình . Xã hội càng văn minh tiến bộ, người ta càng chạy theo tiền tài danh vọng mà bỏ quên một điều quan trọng tất yếu là tình cảm của loài người . Theo anh, người sống mà không có tình cảm thì thà không có gì.

oOo

Minh Nhã kéo tay Hạ ra sân lúc tan trường, hỏi nhỏ :

- Ê nhỏ ! Sao ta đến nhà chơi hoài mà đâu thấy có ông anh nào đâu, tự nhiên nay lại lò ra một ông đẹp trai quá cỡ thợ mộc vậy ?

Hạ nghe giọng nói hơi tếu của bạn nên trêu lại :

- Vì Nhã đến nhằm lúc mấy ổng bạn đi làm . Nhà ta có hai ông anh lận, mà ông nào cũng đẹp trai . Muốn làm chị dâu ta không, ta làm mai cho ?

Nhã tưởng thật nên bẽn lễn :

- Ta đâu có được đẹp như Hạ, nếu lỡ như bị chê thì ê mặt lắm . Mà ta nói thật nha, anh Thiệu Dân đẹp trai quá trời luôn . May chỉ là ban đêm nhìn không được kỹ, nếu ban ngày ta nghĩ anh ấy còn đẹp ác chiến nữa à . Nội nhìn dáng cao ráo và mái tóc dợn sóng bồng bênh là đã biết con người hào hoa lịch lãm . Vậy tìm anh làm gì còn chỗ trống để ta chen vào.

Nhưng vài giây sau, Nhã lại hỏi :

- Hạ nói còn một người nữa là ai vậy ?

- Là anh Vọng Thường, đẹp trai không thua anh Thiệu Dân đâu nhé.

- Vậy à ! Nhưng nói gì thì nói, ta vẫn thấy anh Dân đẹp, một nét đẹp rất đàn ông và thật quyến rũ, chưa chắc anh Vọng Thường nào đó qua được.

Hạ chỉ cười không dám bàn thêm, vì cô biết tánh của Thiệu Dân không dễ giốn mặt . Hạ lảng sang chuyện khác :

- Tự nhiên kéo ta ra đây có gì đặc biệt không ?

Nhã liếc Hạ cong cớn :

- Có người gọi lời hỏi thăm Hạ đó.

Hạ ngơ ngác :

- Ai vậy ?

- Thì anh Minh Khôi của ta chứ ai . Ông tương tự mi thiệt rồi đó.

Hạ nhăn mặt, la lên :

- Nhã nói bậy bạ gì đâu không.

- Không tin thì đi với ta đến nhà ta sẽ rõ . Hôm nay, anh bảo ta đón mi đến chơi, anh đang chờ ở nhà đó.

Hạ quỳnh quáng :

- Đâu có được, ta không đi được đâu.

- Sao vậy ? Gọi điện về xin mẹ là xong chứ gì.

- Đi hoài, mẹ la chết . Thôi, ta về đây.

Vừa nói xong, Hạ đi nhanh ra nhà xe . Nhã đành đi theo bạn.

Chạy song song bên nhau, cả hai lú lo đủ thứ chuyện trên đời . Đến ngã rẽ, hai người chia tay . Nhưng chạy được một đoạn, thì cô nghe tiếng máy xe phân khối lớn ép sát vào xe mình . Hạ giật mình quay lại . Một gương mặt lạ hoắc cười thật tươi phô hai hàm răng trắng bóng thật đẹp, thêm cặp kính đen to bản trên khuôn mặt góc cạnh nên nhìn anh ta vừa ngầu vừa bụi, trông cũng hay hay . Biết Hạ không nhận ra mình, anh đưa tay gỡ kính xuống nheo mắt chào :

- Khiết Hạ còn nhớ anh không ?

Hạ ngần ngợ một hồi rồi lắc đầu.

Anh cười cười với đôi mắt có đuôi vừa dài vừa đen rất đa tình, giọng hơi trách móc nhẹ nhàng :

- Hạ không nhớ anh cũng phải thôi, vì lúc đó Hạ chỉ thấy có mình Minh Khôi.

Hạ hơi khó chịu . Tự nhiên từ đâu chui ra một tên lạ hoắc, còn trách móc này nọ và gọi tên cô nghe như thân thiết tự bao giờ . Hạ lòng bùng mặt hỏi :

- Anh là ai mà sao biết Hạ rành vậy ?

- Tôi là Hoàng Đáng, bạn của Minh Khôi.

Hạ gục gặc đầu như hiểu ra, nhưng không nhớ nổi anh ta . Thấy Hạ làm thinh, anh chợt hỏi :

- Nhà Hạ có gần đây không ?

Hạ hoảng hốt khi nghĩ anh ta sẽ theo Hạ đến nhà, Hạ ấp úng :

- Nhà Hạ chẳng xa lắm, sắp đến rồi . Hạ đi trước nha.

Nói xong, Hạ tăng ga cho xe vọt lên trước, nhưng Hoàng Đáng đâu để vuột mất cơ hội . Anh cũng nhấn ga bám theo cô, nói :

- Anh muốn biết nhà Hạ, để khi nào có dịp đến chơi.

Hạ luống cuống không biết làm sao để chối từ, đành làm thinh mà nghe đánh lô tô trong bụng.

Gần đến cổng nhà, Hạ dừng lại, anh cũng dừng theo . Hạ lên tiếng :

- Đến nhà Hạ rồi, chào anh nha.

Anh hơi phật lòng vì cử chỉ tránh né của Hạ, đành chào lại cô trước khi quay xe chạy đi.

- Tạm biệt ! Hẹn gặp lại.

Hạ quay qua bấm chuông . Cửa vừa mở ra thì xe của Thiệu Dân cũng vừa về tới, anh chạy luôn vào cổng . Hạ hoảng hồn đưa tay chặn ngực làm thảm : "Hú hồn ! Anh ta mà về sớm chút nữa là tiêu đời".

Hạ vào nhà cất xe xong, đi ngay lên phòng . Thấy cửa phòng chỉ khép hờ, cô đẩy vào và hơi thắc mắc khi thấy Thiệu Dân ngồi tréo chân trên ghế với điều thuốc cài lệch trên môi, vẫn bần nguyên bộ đồ lúc nãy . Nhìn qua anh, Hạ giật mình vì gương mặt anh thật ngầu đang nhìn cô với ánh mắt lạnh tanh . Chạm vào đôi mắt anh lúc này, Hạ muốn dội ngược . Từ ngày Hạ về sống ở đây đến giờ, hình như cô bị bệnh yếu tim thì phải, nhất là những lúc chỉ một mình cô và Thiệu Dân như vậy . Không biết tại sao cứ mỗi lần thấy mặt anh ta làm lì là cô sợ muốn đứng tim . Lúc anh giận lên, Hạ không dám nhìn vào mắt anh, vì nó vừa dữ dội, lại vừa quyến rũ đến chết người, vừa sâu đen thăm thẳm . Hạ nghĩ nếu ai xấu số rơi vào đó rồi chắc chìm mất xác, mà giờ đây anh cũng đang nhìn Hạ như vậy . Hạ run sợ cúi nhìn xuống chân mình đang dí dí trên nền gạch mà không biết sắp xảy ra chuyện gì.

Thật lâu, anh lên tiếng giọng rít qua kẽ răng :

- Trưa nay, cô đã làm gì, tự nói đi.

Bất ngờ Hạ đâu biết anh muốn nói gì, nên lúng túng một hồi rồi làm thinh . Cử chỉ này đồng nghĩa với tội trạng của cô.

Thiệu Dân tức giận vỗ bàn cái "rầm", làm Hạ giật bắn người.

- Trả lời không được chứ gì ? Hay nghĩ là qua mặt được tôi ? Song đôi nhỡn như ngoài đường như vậy, đẹp mặt dữ !

Chợt hiểu điều Hạ lo sợ đã xảy ra gần đây, nhưng đâu phải lỗi do Hạ . Phải nói rõ ràng thôi, nếu không sẽ không yên thân với anh ta đâu . Nghĩ vậy nên cô phân trần :

- Anh ấy theo Hạ, chứ Hạ đâu có quen.

Thiệu Dân chồm tới nhìn vào mặt Hạ, mĩa mai :

- Tin cô được bao nhiêu phần trăm đây ?

Hạ hơi né mặt ra, giọng yếu xù về phật ý :

- Không tin thì thôi.

Anh trừng mắt nhìn Hạ, lặp lại :

- Thì thôi à ? Dễ dàng vậy sao ? Nói tôi nghe cho rõ ràng đây . Anh ta tên gì, quen cô vào dịp nào, ở đâu, bao nhiêu tuổi, làm nghề gì, thân thế ra sao ?

Hạ nhăn mặt vì anh hỏi dồn dập một lúc năm bảy câu, nhưng cũng không dám phản đối vì gương mặt quá ngầu của anh lúc này làm Hạ muốn chết khiếp . Hạ nói nhỏ rí :

- Anh ta tên Hoàng Đáng . Anh ta biết Hạ trong đêm sinh nhật ở nhà Minh Nhã . Nghe nói anh ta là trợ lý cho giám đốc công ty Hoàng Thành của gia đình anh ấy, còn tuổi thì Hạ không biết.

Về anh chàng Hoàng Đáng và công ty Hoàng Thành thì anh biết rất rành vì là chỗ làm ăn qua lại với nhau . Nhưng anh hơi lấy làm lạ vì anh chàng Hoàng Đáng nổi tiếng đa tình thay nhân tình như thay áo, nhưng là những cô gái giàu sang nổi tiếng, sắc đẹp phải nghiêng

thành nỗi đình nỗi đám mới gây ấn tượng được với anh ta, chứ một cô gái đơn sơ mộc mạc như Khiết Hạ đây thì làm sao khiến anh ta phải nhọc công đeo đuổi ? Tự nhiên anh quay qua nhìn Khiết Hạ thật lâu như đánh giá điều gì, rồi cất giọng lạnh tanh pha chút mỉa mai :

- Cô nói không quen anh ta mà lý lịch anh ta, cô kể nghe vanh vách . Vậy còn trường hợp trưa nay thì thế nào ?

- Chỉ là tình cờ gặp nhau thôi mà.

Anh giờ tay ngăn lời cô, giọng dứt khoát :

- Từ đây chấm dứt ngay tình trạng như vậy . Không phải tôi cấm đoán không cho cô có bạn bè, nhưng muốn giao thiệp phải rõ ràng . Có thể mời bạn về nhà chơi một cách quang minh chính đại, cô hiểu ý tôi chứ ?

Không phải Thiệu Dân không khó chịu khi biết có người đeo đuổi Hạ, nhưng anh vẫn im lìm và đi nước cờ rất cao . Anh muốn mọi quan hệ của cô đều nằm trong tầm kiểm soát của anh . Những biểu hiện đó đều xuất phát từ tình cảm ban đầu, nhưng bởi tính kiêu ngạo nên anh đều phủ nhận, mà thay thế bằng những cụm từ "danh dự và sĩ diện" . Còn Hạ nghe anh nói vậy, cô lại mừng như bắt được vàng và còn nghĩ là anh không đến nỗi khó ưa mà cấm ngăn Hạ giao thiệp bạn bè.

Hồi lâu, Thiệu Dân không nói gì, anh đứng lên đi xuống lầu . Hạ nhìn theo rụt đầu le lười : "Hú vía ! Tưởng trái đất sắp sập đến nơi".

Hơn tuần nay, Thiệu Dân đi Hà Nội giao dịch ký hợp đồng . Hạ nghe thật nhẹ nhàng như cởi bỏ được bộ áo giáp vừa cứng vừa nặng đang mặc trên người . Hạ nghe thoải mái tự nhiên trong đi đứng, sinh hoạt, không sợ ai dòm ngó xét nét và cô cảm thấy Vọng Thường cũng có tâm trạng giống như cô . Anh hay rủ cô đi uống nước, chuyện trò mỗi khi tan học . Bên cạnh Vọng Thường, Hạ thấy

tự do vui vẻ thật sự . Ước gì Thiệu Dân đi luôn thì tốt biết mấy.

Chiều nay Thiệu Dân lại về . Từ nhà Minh Nhã về bước vào phòng khách, thấy anh ngồi trên ghế xa lông là Hạ nghe rầu rĩ trong bụng, nhưng cũng ráng vui vẻ chào hỏi dăm ba câu cho phải lễ . Lên phòng, Hạ thấy gói quà khá lớn gói giấy hoa rất đẹp để trên bàn . Hạ hơi thắc mắc, nhưng cũng không dám hỏi ai . Cô lấy bộ đồ vào toilet thay . Lúc trở ra thì cô thấy Thiệu Dân đã ngồi trên ghế như có ý chờ . Thấy cô bước ra, anh ra dấu chỉ cô lại giường ngồi.

- Em ngồi đó đi !

Rồi anh cầm gói quà lên đưa đến trước mặt cô :

- Tôi có món quà tặng em . Mở ra xem có vừa ý không ?

Hạ chớp mắt, hai tay run run nhận lấy mà nghe cảm xúc dạt dào, vì đây là lần đầu tiên anh mua quà tặng mình . Cô lúng túng không biết nói gì ngoài tiếng "cám ơn" . Thiệu Dân hơi phật lòng :

- Đừng khách sáo, dù gì chúng ta cũng là vợ chồng.

Hạ rất lạ lùng bởi thái độ của anh hôm nay . Bình thường anh rất ghét khi ai nhắc đến hai từ "vợ chồng" với anh, nhưng hôm nay do anh chủ động nói ra thì không phải là một chuyện khá bất ngờ hay sao, nên Hạ cứ ngồi im nhìn anh trân trân.

Thấy vậy anh nhìn lại cô, mặt nghiêm nghiêm, nhưng giọng nói nhẹ nhàng hơn :

- Hôm nay bộ tôi lạ lắm sao ? Không gặp nhau mới hơn tuần thôi mà.

Lúc này Hạ mới chợt nhớ là nãy giờ cô "chiếu tướng" anh hơi lâu.

Quê quê, Hạ cười bẽn lễn :

- Tại hôm nay Hạ thấy anh có gì đó hơi lạ.

Anh hơi mím môi lại, như nén nụ cười, giọng tỉnh tỉnh :

- Có lẽ hôm nay em mới phát hiện ra tôi đẹp trai và phong độ hơn chứ gì ?

Hạ ngẩng đầu liếc anh một cái muốn dứt đuôi . Anh nhìn cô hơi lâu như phát hiện ra điều gì . Anh lại nói :

- Em mở quà đi, xem có đẹp không ?

Hạ làm theo lời anh, run run đưa tay mở nhẹ lớp giấy hoa bên ngoài . Bên trong gồm một hộp và một gói riêng nhau . Hạ từ từ mở hộp . Trước mặt cô là một đôi giày cao gót màu hồng thật thanh mảnh dễ thương . Còn trong gói giấy là một chiếc áo đầm dây cũng màu hồng phấn thật đẹp . Mắt Hạ long lanh nhìn anh chứa chan bao cảm mến . Anh nhìn lại cô, rồi bước lui lại, đứng tựa lưng vào khung cửa sổ nói như ra lệnh :

- Vào mặc thử xem nào !

Hạ hơi nhẫn mặt, nhưng cũng không dám cãi . Lát sau Hạ trở ra trên bước chân ngượng ngùng vương vís . Anh nhìn Hạ hơi lâu, nhưng ánh mắt không nói lên được điều gì . Thấy vậy Hạ hơi quẽ và không còn tâm trạng náo nức như mới nhận quà . Cô nghĩ anh thất vọng vì có lẽ mình mặc vào làm cho bộ đồ xấu đi . Hạ nói, giọng yếu xìu :

- Hạ vào thay ra nghe ?

Anh chỉ gật đầu không nói gì . Làn tay vào túi áo tìm thuốc gấn lên môi châm lửa, để trấn áp cảm giác xôn xao đang trỗi dậy trong lòng và anh cũng chưa khẳng định được tại sao . Hình như lúc gần đây, anh nghĩ về cô nhiều hơn . So với những người con gái mà anh từng quen và yêu, đúng là cô có những điểm trội hơn và rất dễ

thương . Nhưng còn thời gian khá dài nên anh chưa vội kết luận . Anh sợ mình sẽ bị ngộ nhận như trước đây về Bích Ly . Hiện tại có một điều anh lo nhất là Vọng Thường, vì anh biết thằng em này có tình cảm với Khiết Hạ đã rất lâu, từ ngày đám cưới . Anh thở dài khó nhĩ.

Khiết Hạ đã trở ra, Thiệu Dân lên tiếng :

- Bấy giờ tối mai, tôi muốn em mặc bộ đồ này cùng tôi đi dự tiệc.

Lại một điều bất ngờ nữa làm Hạ phải suy nghĩ . Hôm nay anh lại muốn cô cùng anh đi dự tiệc, bộ anh không sợ mất mặt hay xấu hổ vì cô vợ quê mùa sao ? Nhưng cô đâu biết rằng, không phải tự nhiên mà Thiệu Dân muốn đưa cô đi ra mắt giới thượng lưu khi tình cảm trong anh dành cho Hạ chỉ mới khởi đầu . Nhưng vì anh muốn xác định một điều mà chỉ có anh mới biết.

Tiếng Thiệu Dân lại vang lên :

- Em nghĩ gì mà làm thình vậy ?

Hạ miễn cưỡng chấp nhận :

- Vâng . Hạ biết mình phải làm gì.

Anh mím môi không mấy hài lòng, rồi chợt hỏi :

- Em biết nhảy đầm không ?

Hạ hơi lúng túng, vì mới đây Minh Nhã dạy cô vài bước cơ bản :

- Cũng biết sơ sơ.

- Được rồi, vậy cũng tốt . Thôi, chúng ta xuống ăn cơm.

Anh đi trước, Hạ theo sau.

Trên bàn ăn đã đủ mặt, chỉ còn cô và Thiệu Dân . Anh bước đến kéo ghế cho Hạ như thường ngày, nhưng lúc này hình như có vẻ tự nguyện và thoải mái hơn . Tự nhiên Hạ nhìn qua Vọng Thường, cô thấy ánh mắt anh nhìn rất kỳ lạ và thật buồn, khiến cô cũng cảm thấy xốn xang, nhưng đành giả lơ nhìn nơi khác . Hạ len lén thở dài : "Anh em trong nhà này thật khó hiểu . Khi buồn, khi vui bất chợt làm Hạ cũng muốn điên theo luôn".

oOo

Còn một tháng nữa là hết một năm học . Hạ nghe nhớ mẹ và các em, nhớ quê hương có con đường làng nhỏ chạy quanh co dẫn về nhà Hạ . Chưa đầy một năm mà Hạ nghe kỷ niệm lùi dần xa lơ xa lắc . Hạ nghe bùi ngùi trăn trở khi nghĩ đến mẹ . Vắng Hạ, chắc mẹ rất buồn vì chỉ có Hạ mới hiểu được nỗi lòng của mẹ . Hạ biết mẹ bị lương tâm cắn rứt khi nghĩ mình đã gả bán con mình, nên mỗi lần viết thư cho Hạ, mẹ đều khóc . Hè năm nay, nhất định Hạ sẽ xin gia đình chồng về quê thăm mẹ, thăm các em . Nghĩ tới ngày đoàn tụ, Hạ nghe niềm vui trào dâng lai láng.

Hạ lơ ngơ dẫn xe ra đến cổng trường lúc nào cũng không hay . Khi nghe giọng nói quen quen của ai đó sát bên, Hạ mới giật mình tỉnh lại, vì hôm nay Minh Nhã nghỉ nên Hạ chỉ một mình.

- Hạ ! Tôi có chút chuyện muốn nói với Hạ.

Hạ hơi khựng lại thắc mắc :

- Anh Thường có chuyện gì, sao không nói ở nhà mà đón Hạ Ở đây ?

Thường nhìn Hạ, ánh mắt buồn buồn :

- Chuyện tế nhị, tôi không thích có kẻ thứ ba.

Hạ hơi nhú mảy vì cử chỉ lạ lùng của anh :

- Thôi được . Giờ anh tính đi đâu ?

Anh nhìn Hạ, nói ngắn gọn :

- Mình đi uống nước rồi nói.

Anh bước đến dẫn chiếc mô tô . Hạ nghĩ hôm nay anh không đi du lịch như thường ngày, vậy là anh đã cố tình chờ Hạ Ở đây, chắc có chuyện gì quan trọng lắm.

Anh đưa Hạ đến một ngôi quán dựa bờ sông lồng gió mát mẻ và thơ mộng . Hạ hơi bồn chồn vì thái độ lạ của anh . Rất lâu, anh lên tiếng trước :

- Lúc này, tôi thấy Hạ và anh Dân đã xóa dần khoảng cách.

Hạ nhú mảy khó hiểu :

- Anh nói vậy là sao, Hạ không hiểu ?

- Tức là hai người đã bắt đầu quan tâm đến nhau nhiều hơn.

Hạ mở to mắt nhìn anh :

- Anh nói mới lạ . Sao không quan tâm được vì chúng tôi là vợ chồng mà ?

Anh hơi nhếch môi :

- Hạ gạt ai chứ đừng mong qua mặt được tôi . Lúc mới đầu, hai người đâu có nhìn mặt nhau và cũng vì cuộc hôn nhân gượng ép kia, tôi mới trở thành chú rể bất đắc dĩ . Cũng chính vì vậy mà ngày hôm nay tôi mới dở sống dở chết đây.

Anh càng nói, Hạ càng không hiểu nổi . Giọng anh nghe như đang oán trách giận hờn người nào đó . Mà chuyện gì mới được chứ ?

- Hôm nay, anh nói chuyện khó hiểu quá.

- Hạ không hiểu hay cố tình không muốn hiểu . Tình cảm trong tôi từ bấy lâu nay đâu cần giấu giếm mọi người trong nhà . Tôi nghĩ ai cũng đều biết, thì làm sao Hạ không biết, khi Hạ là người đã làm cho quả tim tôi rướm máu ?

Hạ trợn mắt kinh hoàng nhìn anh trân trối, đầu cô quay cuồng . Anh nói gì lộn xộn mà Hạ không thể hiểu ? Tiếng anh lại vang lên :

- Anh không muốn im lặng nữa, mà muốn nói thẳng với em là...

Hạ chợt hiểu, luỳnh quỳnh bịt hai tai lại, la lên :

- Anh đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.

Vọng Thường đau khổ, tuyệt vọng đến lặng người vì câu từ chối của cô . Hạ nghe nghèn nghẹn nơi ngực, không biết phải làm gì, nói gì trong giờ phút này đây . Vô tình cô nhìn lên mặt chiếc đồng hồ nhỏ xíu nơi tay . Cây kim giờ đã chỉ đến số hai, Hạ giật mình đứng bật lên, lo ngại :

- Chúng ta về thôi, trễ quá rồi.

Thường thở dài đứng dậy, dẫn tờ tiền xuống đáy ly theo Hạ ra xe . Hai người chạy song song bên nhau, không ai nói gì mãi cho đến nhà.

Trên ban công, Thiệu Dân chống tay nhìn xuống . Thấy hai người queo vô ngõ, mắt anh tối lại . Anh nghĩ hai người không biết đã xảy ra chuyện gì, mà trên gương mặt mỗi người đều có vẻ rất căng thẳng và tại sao họ lại về cùng một lúc ? Anh nhúu mày khó chịu khi nghĩ họ đã hẹn hò rong ruổi đâu đó đến giờ mới về.

Hạ đã về đến phòng thì cũng là lúc Thiệu Dân từ ngoài hành lang bước vào, gương mặt khó đăm đăm . Anh nhìn cô không nói gì . Nhìn mặt anh lúc này, Hạ nghe khó thở, đầu đau buốt . Biết anh có mặt trong phòng, nhưng vì không chống lại được sự mệt mỏi nên cô chưa kịp thay đồ đã ngã đại xuống giường, nhắm hờ mắt lại, trước ánh mắt quá đổi ngạc nhiên của Thiệu Dân song cô cũng bất cần . Anh mím môi cố kềm cơn giận, ngồi xuống ghé cằm cho mình điều thuốc, ngả đầu ra sau im lặng.

Trưa nay anh định về nhà ăn cơm, sẵn nhắc nhở Hạ tiệc sinh nhật tối nay, nhưng chờ hoài cũng không thấy, anh bực bội đi ra, đi vào đến mỗi hai chân . Vậy mà đến hơn hai giờ, cô mới ló về, và lại đi chung với Vọng Thường thì thử hỏi nếu nãy giờ anh không kiểm chế thì chuyện gì sẽ xảy ra ? Về đến nhà, cô lại có vẻ mệt mỏi, bản thân như người ốm nặng . Vậy giữa hai người đã xảy ra chuyện gì đến nỗi nghiêm trọng vậy chứ ? Họ đã đi đến đâu, làm những gì ? Nỗi thắc mắc cứ lớn dần muốn nổ tung lồng ngực . Anh muốn hỏi cô ngay tức thời để hỏi cho ra lẽ . Nhìn qua giường, anh thấy Hạ nằm im như đã ngủ say . Anh nghiêng răng tức tối, nhưng cố gắng dần lòng.

Chợt tiếng gõ cửa làm gián đoạn suy nghĩ của anh . Tiếng dì Tư vọng vào :

- Mợ Hai ! Có khách tìm dưới nhà.

Thiệu Dân đứng bật dậy, mở cửa bước ra khỏi phòng mà không kêu Hạ.

Vừa xuống đến bậc thang cuối cùng, anh chợt khựng lại, mặt tối sầm vì trước mắt anh là người đàn ông lạ hoắc, cỡ xấp xỉ tuổi anh, trông khá điển trai . Vừa thấy anh, anh ta đứng dậy mỉm cười thân thiện . Anh đành lịch sự bước đến bắt tay người khách không mời mà đến này.

- Mời anh ngồi . Anh tìm Khiết Hạ có gì không ? Tôi là...

Anh định giới thiệu mình là ai, thì người khách đưa tay ngăn lại và cười cười, nói :

- Tôi đã biết anh là Thiệu Dân, anh trai của Khiết Hạ.

Thiệu Dân nhú mào phật lòng vì cử chỉ mất lịch sự của anh ta và khó chịu khi anh ta nghĩ anh là anh trai của Khiết Hạ, nên tra gạn :

- Khiết Hạ nói với anh vậy à ?

Người khách lại cười cười như chọc tức anh :

- Anh quên tôi rồi sao ?

Bị bất ngờ, không thể nào nhớ nổi nên anh lơ lửng :

- Xin lỗi, tôi không thể nhớ.

- Tôi là Minh Khôi, anh của Minh Nhã, bạn của Khiết Hạ . Chúng ta đã gặp một lần hôm sinh nhật.

Như chợt nhớ ra, Thiệu Dân đưa tay vỗ trán :

- A ! Tôi nhớ ra rồi - Rồi anh lại nhìn Minh Khôi với ánh mắt nghi ngờ nói tiếp :

- Hôm nay Hạ đi học về trễ, vừa về đến nhà lại than mệt lẫn ra ngủ như chết, nên tôi không tiện kêu dậy, anh thông cảm.

Minh Khôi miễn cưỡng chấp nhận, nhưng vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt :

- Không sao, cứ để cho cô ấy ngủ . Không gặp lần này thì lần khác.

Thiệu Dân nghĩ thầm : "Còn lần khác nữa sao ?" Anh dò hỏi :

- Anh Khôi đến tìm Hạ có gì quan trọng không ?

- Không có gì . Chỉ là tôi mới đi công tác xa về, nên muốn đến thăm cô ấy, sẵn gửi tặng cô ấy món quà . Nhưng giờ không có mặt cổ ở đây, vậy anh thay cổ nhận giùm nhé.

Nói vừa xong là tay anh vừa đẩy chiếc hộp hình vuông rất đẹp đã để sẵn trên bàn từ lúc nào về phía Thiệu Dân . Anh ta muốn đặt anh vào chuyện đã rồi . Thiệu Dân hơi nhịu mày khó chịu, nhưng cố làm tỉnh để giữ phong cách chủ nhà, anh nói :

- Tôi sẽ nhận giùm, nhưng ý Hạ ra sao, tôi không biết đâu nghe.

Khôi mỉm cười hài lòng :

- Anh nhận là tốt rồi - Anh ta lại móc trong túi, đưa cho Thiệu Dân tờ giấy gấp tư, nói - Nhờ anh gửi luôn giùm cô ấy mảnh giấy này . Cảm ơn anh trước nha.

Dân tức tối nghĩ thầm : "Trong đời trời đất không biết có ai gặp cảnh ngộ trớ trêu như anh chưa ? Cưng vị là một người chồng mà giờ tự nhiên trở thành "bồ câu đưa thư", mà là thư tình gửi cho vợ mình mới cần lưu ý ." Anh muốn cười thật to cho cảnh tình của anh hiện tại . Chuyện này đồn ra ngoài thì mặt mũi anh còn gì ? Hạ biến anh thành thằng hề tự bao giờ không biết ? Nếu hôm nay có cha mẹ Ở nhà, thì họ sẽ nghĩ sao về anh và chuyện gì sẽ xảy ra ? Không thể được, không thể để cho cô ta muốn làm mưa làm gió gì cũng được . Anh cố nén cơn giận dữ tiễn khách . Xong, anh quay vào lên phòng tìm Hạ . Cô đang loay hoay trên bàn không biết làm gì . Anh nện mạnh gót giày bước lên bên bàn, dẫn mạnh chiếc hộp và tờ giấy xuống bàn đánh cộp . Hạ giật bắn người tròn mắt nhìn anh ngỡ ngác . Nhìn gương mặt vô tội vạ của cô lúc này, tự nhiên cơn giận anh dịu lại, nhưng gương mặt vẫn hầm hầm :

- Của Minh Khôi tặng cho cô đó.

Hạ nhìn anh một hồi, rồi cầm lên xem . Một lúc cô để đẩy ra xa, nhìn mặt :

- Sao anh tùy tiện nhận quà của người ta chi vậy ?

Giọng anh lạnh tanh :

- Giờ em lại còn trách ngược lại tôi nữa à ? Nếu em không quen biết thân mật với họ, thì sao tự nhiên họ lại tặng quà.

Hạ nhăn nhó :

- Nhưng thân đâu đến mức phải nhận quà của họ.

Nghe cô nói vậy, anh hơi nhẹ người, nhưng cũng chưa nguôi cơn giận :

- Tôi đâu biết được cô và anh ta quan hệ ra sao.

Cách nói chuyện ngang ngang của anh làm Hạ tức anh ách :

- Hạ và anh ta chỉ đơn thuần là bạn thôi mà.

Anh cộc lốc :

- Chỉ có hai người mới biết được.

Anh bực mình thật sự . Trưa nay chỉ chuyện Vọng Thường đã khiến anh muốn nổi điên, giờ thêm Minh Khôi xuất hiện, có là thánh cũng không chịu nổi, anh giận dữ quay đi . Trước khi ra cửa, anh còn nhìn cô, gằn giọng :

- Tối nay bảy giờ, tôi về là đi liền đó.

Hạ chợt nhớ tối nay cô phải đi với anh đến dự sinh nhật ở nhà ông

giám đốc công ty Hoàng Thành . Hạ lại giật mình vì cô chợt nghĩ ra đó là công ty của gia đình Hoàng Đáng . Chết rồi ! Làm sao đây ? Đã một lần Thiệu Dân cảnh cáo cô về Hoàng Đáng. giờ thế nào đến đó cũng đụng mặt . Gặp anh chàng đa tình như Hoàng Đáng thì dịp may này dễ gì hấn bỏ qua . Vậy là Hạ chết chắc rồi.

Chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến . Tối nay Hạ thật dịu dàng xinh đẹp trong chiếc áo đầm dây màu hồng phấn đơn giản, nhưng quyến rũ đến lạ kỳ.

Anh dìu Hạ bước vào ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ, rực rỡ ánh đèn, như đôi vợ chồng hạnh phúc nhất trần gian . Với cương vị là phu nhân của tổng giám đốc công ty du lịch Triền Thiệu Dân, nên Hạ phải tập tành cho nghiêm trang cao quý, để xứng đôi với ông chồng lịch lãm sang trọng và bản lĩnh như anh . Bao ánh mắt đổ dồn về phía anh và Hạ, vừa ngưỡng mộ của cánh đàn ông, vừa ganh tỵ của cánh đàn bà . Hầu hết tất cả đều quen biết anh, nên Hạ thấy anh luôn nở trên môi nụ cười tươi rói để sẵn sàng đáp lễ, và đây cũng là lần đầu tiên Hạ nhìn thấy anh cười . Anh có nụ cười thật quyến rũ, đó lại là một ưu điểm mà chắc anh cũng không hề biết.

Anh đưa Hạ đến chiếc bàn trống dưới bóng cây hoàng lan . Về đêm, hoa nở, gió đưa nhẹ mùi hương thơm ngát . Từ xa đi lại một cặp vợ chồng tuổi độ sáu mươi ngoài, theo sau còn có một người thanh niên chắc tuổi bằng Thiệu Dân, sau cùng là một cô gái ăn mặc hết sức thời trang, mà vừa nhìn thấy họ, Hạ cũng hơi giật mình . Dù có chuẩn bị trước Hạ cũng nghe bối rối, vì người thanh niên đó không ai khác ngoài Hoàng Đáng và anh ta cũng vừa nhận ra Hạ . Ánh mắt lấp lánh những tia vui mừng không cần giấu giếm . Bước nhanh đến bên cô, Hoàng Đáng vồn vã :

- Ngọn gió nào đưa Khiết Hạ đến đây vậy ? Thật là một bất ngờ và hân hạnh cho anh quá.

Trong khi Thiệu Dân phải lịch sự chào hỏi ông bà Hoàng Thành và cô con gái Hoàng Mai, mà ánh mắt không rời khỏi hai người đang

tay bắt mặt mừng như gặp lại cố nhân.

Ông Hoàng Thành thấy cử chỉ anh hơi lạ, nên lên tiếng đùa :

- Nghe nói cậu đã lập gia đình rồi, sao không đem phu nhân theo cho có đôi, mà lại dẫn theo cô em gái ? Bộ tính "xé rào" nữa sao ?

Nghe ông Thành nói vậy, anh hơi quẽ, nhưng mừng thầm trong bụng, như ông đang tạo cơ hội cho anh cắt cái đuôi đáng gờm đang đứng trước mặt . Anh nhanh chân bước đến bên Hạ và trước mặt Hoàng Đáng, tự nhiên choàng tay qua vai Hạ kéo về phía mình, nói đơn giản :

- Xin giới thiệu với quý vị . Đây là Khiết Hạ, vợ tôi.

Hai ông bà nhìn anh rồi nhìn Hạ ngạc nhiên vì nãy giờ cứ nghĩ cô gái là em út của Thiệu Dân nên họ mới thắc mắc . Ai ngờ vợ của anh còn quá trẻ chừng mười chín đôi mươi . Nhưng có lẽ người ngạc nhiên và cảm thấy hụt hẫng hơn hết chính là Hoàng Đáng . Anh đang chôn chân tại chỗ và trợn mắt nhìn Hạ, không nói được tiếng nào . Riêng Thiệu Dân, anh cảm thấy hả hê cười thầm cho bộ mặt đang ngờ ngác và thộn ra như "thằng Bờm" của Hoàng Đáng, trông thật tội.

Hạ nghe sượng sùng vì nãy giờ Thiệu Dân ôm cô cứng ngắt chẳng chịu buông mà không biết vô tình hay cố ý . Nhìn Hoàng Đáng xuôi xị buồn hiu, Hạ nghe tội tội . Nhưng như vậy cũng tốt, để anh ta đừng đeo bám theo Hạ mỗi khi tan học về, làm cô thêm lo sợ . Tiếng ông Thành lại vang lên đưa mọi người về hiện tại :

- Hôm nay, gia đình tôi rất cảm ơn thịnh tình của cậu Dân đã nhín chút thì giờ quý báu để đến chung vui cùng gia đình chúng tôi và nhất là có mặt phu nhân đây . Xin lỗi về chuyện hiểu lầm vừa rồi và thành thật cảm ơn rất nhiều.

Thiệu Dân mỉm cười đáp lễ :

- Không có chi . Ông bà đừng nói vậy làm chúng tôi áy náy.

Ông Thành tiếp lời :

- Thôi, nếu đã nói vậy, và đến đây rồi thì cứ tự nhiên nhé.

Ông bà Thành chào Hạ và bắt tay Thiệu Dân một lần nữa, rồi qua bàn khác . Lúc Hạ nhìn qua thì thấy Hoàng Đáng cũng biến mất tiêu.

Thiệu Dân ngồi trầm ngâm như vậy thật lâu bên ly rượu đế cao màu hổ phách, mắt nhìn đâu đâu, mày hơi nhíu lại, mặt nghiêm lạnh không biết anh đang nghĩ gì . Hạ nôn nóng muốn về, nhưng thấy anh vậy cô không dám lên tiếng, đành làm thỉnh nhìn băng quơ chịu trận . Một lúc sau anh đứng lên đi đâu đó mà cũng không thêm nói với họ . Anh vừa khuất bóng thì Hoàng Đáng lù lù xuất hiện . Anh hơi mỉm cười với Hạ, tự nhiên kéo ghế ngồi xuống bên cô.

- Chuyện này là sao hả Hạ ?

Hạ ngơ ngác nhìn anh không hiểu.

- Anh muốn nói chuyện gì ?

- Là chuyện nãy giờ Thiệu Dân nói thật giả ra sao.

Hạ thẳng thắn trả lời :

- Vâng, chúng tôi đã cưới nhau gần một năm.

Hoàng Đáng lắc đầu như không tin.

- Vậy tại sao cả Minh Khôi và Minh Nhã cũng không biết chuyện này ?

Hạ tròn môi :

- Chẳng lẽ tự nhiên Hạ lại thông báo với mọi người là mình đã có chồng.

Hoàng Đáng gục gặc đầu như chấp nhận.

- Cho là vậy đi, nhưng anh thấy trong chuyện này có gì đó hư hư thật thật.

Hạ thăm công nhận anh ta tinh mắt thật, nhưng cô cũng nói trớ đi :

- Chẳng có gì anh phải nghi ngờ . Chúng tôi là vợ chồng, nhìn tuy hư nhưng mà thật đó.

Hoàng Đáng nheo mắt, cười cười :

- Nhưng không phải vì lý do này mà anh rút lui . Một ngày nào đó không xa, nhất định Hoàng Đáng này sẽ tìm ra sự thật.

- Anh muốn nói sự thật nào ?

Tiếng Thiệu Dân đột ngột vang lên làm cả hai giật mình.

Hoàng Đáng trả lời tỉnh rụi :

- Tôi nghĩ anh đã biết, sao còn hỏi ?

Thiệu Dân nheo mắt, giọng cứng cỏi :

- Anh muốn biết sự thật chuyện gì cứ hỏi, tôi hứa sẽ trả lời thành thật cho anh biết, khỏi tìm hiểu mất công.

Hoàng Đáng mỉm cười, lắc đầu :

- Chuyện tế nhị, không thể hỏi thẳng được.

Thiệu Dân nhếch môi ngạo mạn :

- Nếu gọi là tế nhị, theo tôi thiết nghĩ, anh cũng không nên tìm hiểu làm gì.

- Vậy hai người cứ tự nhiên, xin cáo từ.

Hoàng Đáng vừa quay bước, đôi mắt Thiệu Dân chiếu tia nhìn qua cô sắc lạnh làm cô nghe bủn rủn . Anh đứng lên như muốn về . Hạ riu riu theo anh đến chào ông bà Thành ra về.

Ông Thành nhìn theo Thiệu Dân vẻ tiếc rẻ, vì ông có ý định muốn gả Hoàng Mai cho anh . Riêng Hoàng Mai, vì cô cũng thầm yêu Thiệu Dân từ lâu, Mai nghe tim mình đau buốt, hụt hẫng khi chứng kiến anh âu yếm, nồng nàn bên cô vợ trẻ trung, xinh đẹp . Đến Hoàng Đáng còn phải chao đảo, thì Mai đâu còn gì hy vọng mà chen chân vào cuộc . Thấy con đứng nhìn theo hai người, bà Thành vỗ về, an ủi Hoàng Mai :

- Vào nhà đi con . Con gái mẹ hiền lành, nhân hậu, mẹ nghĩ rồi đây con cũng sẽ gặp được một người chồng xứng đáng.

oOo

Thiệu Dân đứng dựa vào ban công hút thuốc cho qua cơn choáng, vì lúc nãy anh uống hơi nhiều mà không ăn gì . Búng tàn thuốc xuống sân, anh đi vào phòng bằng những bước chân hơi loạng choạng . Đến nơi, anh ngã đại xuống giường làm Hạ đang ngủ thiêu thiêu hoảng hồn ngồi bật dậy như chiếc lò xo cực nhạy . Suýt chút nữa là anh té chổng lên người cô rồi, cô đưa tay chặn ngực . Thiệu Dân nói, giọng rõ ràng không chút gì chứng tỏ anh say :

- Cởi đồ và giày giùm tôi !

Hạ trợn mắt nhìn anh trần trối, tưởng mình nghe nhầm.

Anh hơi lớn tiếng lặp lại :

- Tôi nói gì, em có nghe không, sao ngồi im đó ?

Hạ luống cuống, vụng về, hai tay run rẩy . Thấy anh nằm đó nhắm mắt như ngủ, Hạ không biết bắt đầu từ đâu, trong khi anh nhắm mắt im lìm như tượng đá . Hạ cởi áo vest trước, nhưng không làm cách nào làm anh lăn qua để lấy áo ra khỏi lưng anh được . Cô làu bàu : "Người gì nặng như cục đá, làm sao cởi ra đây ?"

Hạ nhảy xuống giường, cởi luôn tay bên này rồi dùng hết sức rút thật mạnh . Chiếc áo văng ra làm cô muốn bật ngửa ra sau, còn anh giật mình mở mắt nhìn Hạ, gất gổng :

- Em làm gì tôi vậy ?

Hạ lằm bằm :

- Anh biểu tôi cởi đồ mà nằm như chết, làm sao tôi cởi được ?

Anh mím môi :

- Nhờ có chút chuyện cũng không xong.

Nói rồi, tự anh tháo bỏ dây nịt và quần dài quăng xuống đất . Hạ mắc cỡ đỏ mặt, nhưng vừa quay đi lại nghe anh nói như ra lệnh :

- Cởi giùm cà vạt và áo sơ mi.

Hạ lại run run đưa tay nói lỏng nút cà vạt kéo ra, rồi đến từng cúc áo sơ mi... một đôi vai và bộ ngực cuồn cuộn, săn chắc lộ ra làm Hạ đỏ mặt tía tai . Vậy mà anh tỉnh bơ lim dim mắt như đang trêu chọc Hạ . Cũng như lần trước, Hạ phải đẩy anh nghiêng qua để rút áo sơ mi ra khỏi người anh . Sự đụng chạm vào làn da trần của anh Hạ nghe như bị điện giật . Cô hoảng hồn rút tay lại thật nhanh.

Anh nhìn Hạ nhú mày :

- Làm gì như sợ bỏng tay vậy ? Tôi đâu phải cùi hủi đâu.

Hạ làm thình quơ vội quần áo vắt lên móc, nghe anh móc mĩa :

- Sao vậy ? Hôm nay gặp lại cố nhân mà không vui à ?

Hạ tức tối vì nãy giờ bị đày, nên cô lớn tiếng :

- Anh nói vậy có ý gì ? Ai là cố nhân ?

- Vậy em than thở gì với anh ta ? Tôi bắt nạt gì em, hay gia đình này ngược đãi ?

Hạ cãi lại :

- Tôi không có.

Anh nhìn Hạ gườm gườm :

- Sao hấn lại nói muốn tìm sự thật, mà sự thật chuyện gì ?

Hạ thành thật :

- Anh ta nói trong cuộc hôn nhân của chúng ta có gì đó như hư như thật.

Thiệu Dân như chợt hiểu ra, gục gặc đầu :

- Thì ra là anh ta không tin em mà là vợ tôi . Cũng đúng thôi, vì sự thật là vậy mà, cho nên anh ta muốn tìm ra sự thật để đến với em chứ gì ?

Hạ bực tức nên hình như hết sợ, cô bấu môi dài giọng :

- Chỉ có người thông minh như anh mới hiểu được anh ta đang nghĩ gì, chứ tôi làm sao biết được.

Thiệu Dân nheo mắt :

- Em nói tôi suy diễn không căn cứ chứ gì ? Vậy lý do gì anh ta theo em mỗi khi tan học ?

Hạ bí lời, cãi bướng :

- Là tình cờ thôi.

- Tình cờ mà hết lần này đến lần khác ? Tôi chưa mù để tin vào lời nói vớ vẩn của em . Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ đưa rước em đi học.

Hạ chống đối yếu ớt :

- Còn những lúc học thêm thì sao ?

- Em muốn học thêm môn nào, tôi sẽ kèm.

Vừa nghe anh nói xong, Hạ than thầm trong bụng : "Trời hỡi ! Anh ta mà kèm chắc mình đứng tim chết mất . May mà lâu lâu mới đụng độ một lần mà còn ghìết răng, trợn mắt . Nếu mà "va chạm" mỗi ngày, chắc "bể nát" quá ".

Nghĩ vậy nhưng Hạ không biết nói gì cho anh bỏ ý định vừa rồi, nên Hạ buồn rầu chống tay làm thỉnh.

Giọng anh cất lên hơi dịu lại :

- Khuya rồi ngủ đi, sáng còn đi học đó.

Hạ ngoan ngoãn lên giường, nhưng có lẽ tối nay hai người cũng không ngủ được.

Càng ngày gần gũi Hạ, anh thấy cô có những đặc điểm mà những người con gái từng quen trước không có được . Tình yêu trong anh không biết đến từ lúc nào mà nhẹ nhàng như cơn gió thoảng.

Chương 5

Tưởng anh nói cho qua chuyện, nào dè sáng nay vừa ôm cặp xuống đến phòng khách thì cô thấy Thiệu Dân đang ngồi trên ghế xa lông, ăn mặc chỉnh tề, trên môi phì phà điếu thuốc như chờ đợi. Thấy Hạ, anh đứng lên, phán :

- Đi được rồi chứ ?

Hạ bất mãn nhìn anh nghĩ thầm : "Vậy là tối qua anh đâu có say, mà tại anh muốn hành hạ mình thôi".

Thấy cô làm thinh nãy giờ, anh bước đến gần cô hỏi nhỏ :

- Sao vậy ?

Hạ giật mình nói trong vô thức :

- Vậy chúng ta đi thôi.

- Ở đó còn mơ mộng, trễ bây giờ.

Vừa thấy Hạ bước vô cổng trường, Minh Nhã kéo tay Hạ reo lên :

- Trời ơi ! Đã quá ! Hạ hôm nay có tài xế đưa rước đi học, sướng phải biết.

Hạ làu bàu :

- Mất tự do, rầu thúi ruột, ở đó mà sướng.

Nhã vô tư bụm miệng cười khúc khích :

- Bởi mới nói, con người ta lòng tham không đáy, được voi đòi tiên.

Hạ nổi sùng :

- Tiên cái con khỉ mốc . Tiên mắc đọa thì có.

Nhã kéo tay Hạ vào lớp :

- Thôi đi cô nương, có người muốn như cô mà không được đó.

Hạ nhìn bạn buồn buồn :

- Hạ muốn nói cho Nhã nghe một chuyện, mà không biết bắt đầu từ đâu nữa.

Đang vui Nhã khựng lại, nhú mày :

- Có chuyện gì vậy Hạ ?

Hạ hơi lúng khựng :

- Hạ và anh Thiệu Dân là... vợ chồng, chứ không phải là anh em như Nhã nghĩ đâu.

Nhã đứng ngớ ra như từ cung trăng rơi xuống . Hồi lâu, cô mới lắp bắp :

- Hạ... nói... thật ?

- Chuyện hệ trọng như vậy, ai dám nói chơi.

Nhã cứ trợn mắt nhìn Hạ không nói được gì . Mãi thật lâu bình tĩnh lại, Nhã mới trách móc :

- Vậy tại sao hai người lại đóng kịch với nhau, để anh mình trở thành con rối ? Hạ có biết làm vậy là quá nhẩn tâm không ?

Hạ cúi đầu làm thinh chịu đựng . Nhưng đâu phải tại Hạ , tại Thiệu

Dân tất cả . Lúc đầu nếu không nhận là anh cô, thì đâu có chuyện rắc rối như hôm nay.

Hạ buồn buồn tâm sự :

- Đâu phải tại Hạ . Có lẽ tại họ không yêu mình, nên không muốn nhận Hạ là vợ đó thôi.

Nhã nhìn Hạ lạ lùng . Hạ đành kể hết hoàn cảnh của mình cho Minh Nhã nghe.

Nghe xong câu chuyện của bạn, Nhã nghe bùi ngùi thương bạn hơn . Nhưng theo Nhã thấy, họ đối xử với Hạ không tệ là điều đáng mừng, tức là anh ta cũng quan tâm nên mới đón đưa, dù không xem là vợ như Hạ nói, thì xem như em gái cũng tốt.

oOo

Càng ngày Hạ thấy Vọng Thường ốm và đen hơn trước rất nhiều, Hạ nghe xót xa mà không dám hỏi . Chiều nay trên cửa sổ nhìn xuống, thấy anh ngồi trên ghế đá một mình dáng cao gầy, cô độc, khiến Hạ nghe ngậm ngùi nên muốn an ủi anh đôi câu . Hạ lần đến bên anh mà hình như anh không hề hay biết . Nhẹ nhàng Hạ ngồi xuống một đầu ghế đá, nghe động, anh giật mình quay lại . Thấy Hạ, anh hỏi, giọng thật buồn :

- Chiều nay, Hạ không học thêm sao ?

Hạ lắc đầu, dò hỏi :

- Anh Thường có tâm sự gì không, mà Hạ thấy anh buồn quá vậy ?

Anh mỉm cười cay đắng :

- Đâu có gì . Chuyện làm ăn thôi.

- Hạ có thể san sẻ được không ?

Câu hỏi vô tình của Hạ làm tim anh đau nhói . Anh hơi nhắm mắt thở dài, hỏi lại :

- Hạ san sẻ bằng cách nào ? Bằng lời an ủi thì vô dụng thôi . Hạ có dám dùng tình cảm để an ủi tôi không ? Không chứ gì ? Vậy thì đừng hỏi han làm gì cho thêm vướng bận.

Thường quay đi với nét mặt hằn đau khổ làm cho anh như già hơn mấy tuổi.

Hạ im lìm ngồi ngây ra như pho tượng.

Rất lâu anh quay lại, mặt nhăn nhúm :

- Em cũng biết là tôi yêu em mà, sao em còn hỏi tôi một câu vô tình như vậy chứ ?

Hạ chết trân nhìn anh không nói được gì . Anh nói tiếp :

- Em có biết tình cảm tôi dành cho em quá sâu đậm, nên muốn quên cũng không thể quên được, em có hiểu cho nỗi khổ của tôi không ?

Hạ trấn tĩnh nhìn anh rưng rưng như sắp khóc :

- Dù không được anh cũng phải cố . Vì nếu sau này Hạ và anh Dân có chia tay, Hạ cũng không thể đến với anh được... dù sao Hạ cũng là chị dâu...

Anh đưa tay ngăn lời Hạ lại :

- Chuyện đó đối với tôi không thành vấn đề . Nếu một ngày nào đó em thật sự nghĩ về tôi, thì tôi sẽ đấu tranh đến cùng để có được em.

Hạ bùi ngùi cảm động :

- Cảm ơn anh đã nghĩ về Hạ nhiều như vậy, nhưng Hạ nghĩ mình không xứng đáng . Còn nhiều người con gái khác tốt hơn Hạ gấp bội, anh hãy quên Hạ đi và đừng buồn nữa . Mấy hôm nay thấy anh gầy ốm như vậy, Hạ cảm thấy xót xa quá.

Anh cười gượng :

- Đừng bao giờ nói lời an ủi vì thương hại tôi . Đừng nghĩ tôi yếu đuối bi lụy vì tình cảm, chẳng qua vì công việc làm ăn thất bại, rầu lo nên tôi hơi ốm.

Hạ hoang mang không biết mình nghĩ đúng hay sai, nhưng nghe anh nói vậy, Hạ bị chạm tự ái nên ngượng ngùng lảng chuyện.

- Hạ không cố ý, xin lỗi đã mạo phạm . Hạ vào trước nghe - Nói xong cô đứng lên định vào nhà.

Thật nhanh, Vọng Thường giữ tay Hạ lại.

- Hạ giận anh hả ? Đừng giận anh ! Vì quá buồn, nên anh nói những lời không phải, anh xin lỗi.

Anh ủ tay Hạ trong đôi tay ấm áp của mình . Hạ giật lại nhưng không được . Anh lại nói tiếp giọng mềm mại :

- Ngồi xuống đây với anh chút nữa đi Hạ . Đừng bỏ đi ! Anh xin lỗi đã không nói thật lòng mình, để cho anh nói hết hôm nay, nếu không anh chết mất . Anh yêu em, yêu nhiều lắm, em biết không ?

Hạ nghe tê liệt khắp cả thân mình đầu choáng váng, bay bổng tận phương nào xa lơ, xa lắc . Hạ vẫn ngồi cạnh anh mà hồn để đâu đâu . Một cú sốc bất ngờ làm Hạ không còn nghe và biết anh đang nói gì, đến khi nghe mình bị lọt thỏm vào vòng tay ôm của anh, Hạ mới giật mình tỉnh lại . Cô cố đẩy anh ra, nhưng vòng ôm quá chặt, hành động của anh lúc này như một sự sỉ nhục . Hạ tức mình cắn

vào tay Thường thật mạnh . Nhưng anh lì lợm không buông mà còn siết chặt hơn làm Hạ muốn nghẹt thở . Vừa bị đau vừa bị xúc phạm, Hạ bật khóc ngon lành . Lúc này Thường mới giật mình nói lỏng vòng tay . Thừa cơ hội, Hạ vùng ra chạy biến vào nhà mất dạng.

Thường gục xuống, hai tay ôm lấy đầu nghe đau đớn ê chề . Anh yêu Hạ từ lần đầu tiên gặp nhau trong ngày cưới . Suy nghĩ lại đối với Thiệu Dân, anh cũng không có lỗi gì, như vô tình Thiệu Dân đã đẩy Hạ vào đời anh . Cách đây gần một năm trước, chính anh là người đứng ra tế cáo đất trời tổ tiên hai họ để cưới Hạ, thì giờ đây anh yêu Hạ cũng đâu có gì quá đáng . Nghĩ được thông suốt như vậy, Thường không còn nghe khổ sở, bức rức trong lòng . Bằng thái độ dứt khoát, anh đứng bật lên vào nhà trên những bước chân nhanh nhẹn, vững vàng.

Chạy vào phòng, Hạ ngã xuống giường nước mắt rưng rưng . Nghĩ lại đời mình thật vô duyên bạc phận, có chồng, chồng lại không yêu mà xui chi người không phải chồng lại nói yêu cô . Bản chất Hạ lại yếu đuối, dịu dàng nên không nỡ chối thẳng . Vì đến bây giờ Hạ còn chưa biết được tình yêu thật sự, thì lời tỏ tình đột ngột của Vọng Thường làm sao cô có thể chấp nhận được . Đồng ý Hạ có mến Vọng Thường hơn Thiệu Dân . Hạ có mong nhớ anh mỗi khi anh đi vắng, nhưng đó có phải là tình yêu không ? Làm sao Hạ biết được.

Ngày mai đến trường phải hỏi Nhã thôi, chứ bây giờ Hạ rối rắm quá rồi không còn nghĩ gì được nữa.

Kể từ hôm Vọng Thường tỏ tình cảm với Hạ đến nay, cô luôn tránh mặt anh, trừ những lúc tình cờ . Cũng như chiều nay, Hạ đang ngồi bệt trên thảm cỏ cạnh luống hoa cánh chuồn đang nở rộ, loài hoa mà Hạ yêu thích nhất . Vô tình Hạ không hay những bước chân nhẹ nhẹ đến gần . Vọng Thường lặng người ngắm Hạ thật lâu . Giữa khung cảnh thiên nhiên, bóng chiều dần tắt nắng, soi bóng Hạ nghiêng nghiêng . Hạ cúi xuống cánh hoa, tựa vào bên má . Đôi mi run run khép nhẹ như đang tận hưởng một cảm giác vô cùng siêu

thoát . Nó lâng lâng, nhẹ nhẹ nửa tỉnh nửa say . Nếu không cảm nhận được bị nhìn lên, không biết Hạ còn thả hồn đến tận đâu.

Hạ chợt mở bừng mắt khi trước mặt cô, Vọng Thường ngồi đối diện thật gần, tay chống trên đầu gối nhìn Hạ đắm say, ánh nhìn sâu thẳm yêu thương không giấu giếm . Anh mỉm cười khi thấy Hạ giật mình mở mắt nhìn anh.

- Em đang mơ mộng gì vậy ?

Hạ bị bất ngờ nên luống cuống làm thình không biết nói gì . Anh tiếp lời :

- Sao vậy ? Định trốn anh đến bao giờ ?

Hạ nghe bối rối nên lảng chuyện :

- Chiều nay, anh không đi làm sao ?

Anh cười cười :

- Giờ này còn làm việc gì nữa ?

Hạ hơi quê khi nghĩ mình "trật bản lề", nên lái sang chuyện khác :

- Anh tính ra đây kêu Hạ vào ăn cơm chiều hả ?

Anh làm thình nhìn Hạ hồi lâu, rồi hỏi :

- Bộ anh làm em sợ hả ?

- Đâu có.

- Vậy sao mỗi lần gặp anh, em lảng chuyện gì đâu không ?

Hạ cãi lại :

- Hạ lắng chuyện bao giờ ? - Nói xong Hạ nhồm dậy đứng lên.

Anh hỏi :

- Em đi đâu vậy ?

- Hạ vào nhà.

Thường nhíu mày :

- Anh chưa nói gì hết mà.

- Nhưng sắp tối rồi.

Thường hơi giận :

- Tối thì đã sao ?

Hạ ú ớ đứng im.

Giọng Thường dịu lại :

- Sao hôm nay trốn anh hoài vậy ? Em ghét anh lắm phải không ?
Hay em nghĩ anh không xứng đáng ?

Hạ xua tay lia lịa :

- Không có đâu.

- Vậy tại sao em không muốn nói chuyện với anh ?

- Vì Hạ không muốn tạo thêm rắc rối.

- Chúng mình trong sáng có gì phải sợ ?

- Anh nghĩ đơn giản quá.

Vọng Thường phật ý :

- Em nói anh bộp chộp chưa chừng chặc, phải không ?

- Hạ không dám.

- Vậy câu nói của em có nghĩa gì ?

Hạ khỏ sở :

- Đừng hỏi khó Hạ nữa mà . Hạ chỉ muốn yên thân học hành, ngoài ra Hạ không nghĩ gì cả.

Thường tức giận :

- Vậy em nói anh quấy rầy em chứ gì ? Sao lúc trước, em không có ý nghĩ đó mà chúng ta còn vui vẻ bên nhau ? Hay em đã yêu anh Thiệu Dân rồi nên không cần anh nữa ?

Hạ bịt chặt hai tai, la lên :

- Anh đừng nói nữa, có được không.

Vọng Thường nắm hai tay Hạ, kéo xuống :

- Em phải nghe anh nói, không thể trốn tránh mãi được . Lúc trước, anh biết em có cảm tình với anh . Nhưng từ khi anh Thiệu Dân quay lại đối xử tốt với em, là bắt đầu em lạnh nhạt với anh, có đúng vậy không ?

Hạ lắc đầu nguầy nguậy :

- Không đúng... không đúng...

- Vậy tại sao em xa lánh anh và không nghe anh nói ?

Hạ hoang mang thật sự khi nghe anh nói cô yêu Thiệu Dân . Làm gì có chuyện đó . Một người lạnh lùng như đá làm sao cô yêu được chứ ?

Thấy cô vẫn ngồi im, anh nghĩ mình nói đúng nên anh giận dữ lắc vai Hạ :

- Trả lời anh đi ! Em có yêu anh hay nghĩ đến anh chút nào không ?

Hạ hoảng sợ khi thấy Vọng Thường nổi giận, vì từ ngày biết anh đến giờ, chưa bao giờ Hạ thấy anh như vậy.

- Hạ cũng mến anh lắm, nhưng ở giới hạn cho phép của một người bạn, hoặc hơn chút xíu là một người em gái đối với anh trai thôi.

Vọng Thường nổi nóng la lên :

- Em nói láo !

Hạ giật mình nhìn anh trân trối.

Thật vậy, chưa bao giờ Thường giận đến như vậy . Đối với những cô gái anh quen, nói chia tay là chia tay, không hề lớn tiếng hay giận hờn . Vì yêu Hạ thật lòng, yêu điên cuồng say đắm nên khi nghe cô từ chối, anh muốn nổi điên lên . Anh muốn làm một cái gì đó cho trời long đất lở, cho hạ cơn tự ái ghen hờn.

Hạ nhìn anh sợ sệt, giọng run run :

- Hạ có làm gì đâu mà anh la lớn dữ vậy ?

Thấy Hạ sợ xanh mặt, nên giọng anh dịu lại :

- Anh xin lỗi . Tự nhiên anh la em vô lý quá, đừng giận anh nghe Hạ.

Vừa nói anh vừa đưa tay nắm tay Hạ, cô dễ yên vì sợ anh lại nổi giận . Thường nhìn cô như chờ đợi.

Hạ lắc đầu.

- Hạ không giận anh đâu . Nhưng lúc sau này, tính anh thay đổi nhiều quá, không còn vui vẻ dịu dàng như lúc trước . Hình như khi giận lên, anh và Thiệu Dân lại giống nhau như... - Hạ chợt ngưng lại khi thấy mắt Vọng Thường tối lại, cô nghĩ : "Bộ mình nói gì sai sao ?"

Anh quay mặt nơi khác giận hờn, giọng hơi gằn :

- Anh chỉ thích em nói chuyện của "chúng ta" thôi.

Bị anh làm cụt hứng, Hạ tiu nghỉu . Anh lại cúi xuống nhìn vào mắt Hạ :

- Anh biết em cũng yêu anh, nhưng vì cuộc hôn nhân kia là một trở ngại, nên em không dám đến với anh, phải không Hạ ?

- Anh Thường đừng thắc mắc chuyện của Hạ nữa . Hãy xem Hạ như em gái của anh có được không ?

Thường phản đối :

- Anh làm không được , vì lúc nào anh cũng yêu em, từ bây giờ và mãi mãi sau này.

Hạ hơi giận, đứng bật lên :

- Anh ngoan cố quá, Hạ không muốn làm tổn thương anh và cũng không muốn kéo dài tình trạng này . Tối rồi, Hạ vào đây.

Nhưng Vọng Thường nhanh tay hơn, anh nắm tay cô kéo lại làm Hạ

bị mất thăng bằng té vào lòng Vọng Thường đang ngồi dưới đất.

Vừa lúc ấy, một giọng nói cất lên như tiếng sấm rền làm cả hai giật mình . Thiệu Dân đã đứng đó tự bao giờ :

- Không ngờ hai người lại đồn mạt như vậy.

Nói xong, anh quay đi thật nhanh như không muốn nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Hạ đứng lên chạy theo anh, còn Vọng Thường gục đầu trên đôi tay bất động.

Khi Hạ vào đến giữa sân thì Thiệu Dân cũng vừa vọt xe ra cổng . Cô thất thểu đi vào, gặp mẹ chồng ở phòng khách . Bà nhìn Hạ thắc mắc.

- Có chuyện gì mà Thiệu Dân nó giận dữ lấy xe đi đâu đó vậy con ?

Hạ cúi mặt không dám nhìn mẹ chồng, trả lời nhỏ rí :

- Con cũng không biết, mẹ ạ.

Bà Sảnh thờ dài hình như đoán biết được chuyện gì nên than phiền :

- Con với cái, riết hết nói nổi . Thôi, kệ nó, con xuống ăn cơm đi, mẹ với ba con ăn rồi . Ủa ! Còn thằng Thường đâu ?

Vọng Thường cũng vừa vào tới, anh lên tiếng :

- Dạ, con đây . Có gì không bác Hai ?

- Ờ, xuống ăn cơm luôn đi con.

Thường im lặng đi xuống nhà sau . Hạ muốn tránh Vọng Thường

nên nói không muốn ăn cơm.

Bà Sảnh nhìn con dâu.

- Con có bệnh gì không mà mẹ thấy mặt con xanh quá vậy ?

- Dạ không ạ . Tại con nghe hơi mệt.

- Vậy thì đi nghỉ đi, chừng nào đói xuống ăn cũng được.

Hạ dạ nhỏ, uể oải đi lên phòng.

oOo

Đang ngủ ngon lành, Hạ chợt nghe cái "rầm" như trời sập đến nơi . Hoảng hồn cô lồm cồm bò dậy, mắt nhắm mắt mở thò chân xuống giường định tìm dép . Bất ngờ Hạ giật chân lên thật nhanh vì đụng phải vật gì mềm mềm nóng hổi . Hạ nhìn xuống chân, qua ánh đèn ngủ mờ mờ, cô thấy Thiệu Dân nằm bất động.

Cô tuột xuống thật nhanh đến bên anh . Cô không dám bật đèn vì sợ kinh động đến mọi người . Nhìn thật kỹ cô thấy mắt anh nhắm nghiền vẻ mệt mỏi . Biết anh say, Hạ nhẹ nhàng ra khỏi phòng làm ly nước chanh bưng lên, múc từng muỗng đổ vào miệng anh, nhưng lại trào ra . Thiệu Dân nằm trơ như chết . Không biết làm sao cho anh nuốt, Hạ đành bước đến bàn học lấy cây thước chèn giữa hai hàm răng, rồi đổ ào nửa ly nước chanh vào miệng làm Thiệu Dân ho lên sặc sụa, nước chảy tràn ra cả chiếc áo anh đang mặc... mà hình như nhờ vậy nên anh tỉnh lại . Anh bật lên như chiếc lò xo, mắt nhìn Hạ đỏ ngầu, giọng còn hơi nhừa nhựa :

- Cô còn định giết chồng để theo trai nữa phải không ? Thật là quá quắt ! Cút khỏi đây ngay !

Sự nổi giận bất ngờ của anh làm Hạ không kịp đề phòng . Vừa hét xong tay anh vừa đẩy Hạ một cái, mất thăng bằng, cô bị va vào

tường đau điếng . Hạ đưa tay sờ ngay trước trán, nghe u lên một cục.

Hạ quay lại mím môi nhìn anh oán giận . Vậy mà anh ngó lơ chỗ khác, cổ đứng lên nghiêng ngả, thả vật xuống giường như không còn sức lực.

Hạ ngậm ngùi rời khỏi phòng không thém nói một lời . Đêm dần khuya, Hạ mệt mỏi tựa đầu ra ghế xa lông, Hạ chợt nhớ lúc còn ở nhà dù bị trầy xước nào, mẹ cũng lấy muối đắp lên, tuy có hơi đau nhưng rất hiệu nghiệm . Hạ nhẹ nhàng lần từng bước xuống nhà sau tìm muối đắp vào chỗ sưng đau lúc nãy . Cô lại nhớ mẹ, tủi thân nước mắt tuôn rơi . Cô đưa tay quệt ngang mặt định quay lên, thì bất ngờ một bóng người cao lớn choán hết lối đi làm Hạ hoảng hồn muốn dội ngược . Nhìn lại thấy Thiệu Dân, cô mới tỉnh hồn.

Anh đứng dựa cửa tay khoanh trước ngực trông rất tỉnh táo, trên người mặc bộ soot trắng gọn gàng không còn lồi thoi như lúc nãy . Anh nhìn Hạ im lìm làm cô muốn nín thở . Thời gian đọng lại giữa hai người . Một lúc sau Thiệu Dân lên tiếng, giọng lạnh lùng :

- Giờ này chưa chịu đi ngủ ?

Hạ còn tức nên im lặng không nói gì.

Thấy cô làm thinh, anh gắng hỏi :

- Sao vậy, muốn chống đối à ?

Hạ sợ anh lớn tiếng phiền ba mẹ chồng, nên cô vùng vằng đi lên . Ngang qua anh cô nguyền anh một cái . Thiệu Dân trừng lại cô với giọng gằn gằn :

- Tội cô còn đó, chưa im được đâu.

Hạ lằm bằm rửa xả :

- Người gì nhỏ nhen, ích kỷ như đàn bà . Chuyện đáng nhớ không nhớ, chuyện không nên nhớ lại nhớ dai như đũa.

Nghe anh hăm tội cô còn đó, Hạ chợt lo không biết anh ta sẽ làm gì Hạ đây ? Chứ nhớ lại lúc nãy, anh chỉ xô nhẹ một cái còn bị u đầu, nếu như tưởng anh mà đánh cô một cái chắc... chôn luôn.

Trưa nay từ công ty, Thiệu Dân định lái xe tới trường đón Hạ cùng về nhà thì gặp Vọng Thường ngay trước cổng . Anh ngừng lại thò đầu ra cửa khi Vọng Thường vừa bước tới . Thường lên tiếng ngay :

- Anh Dân ! Tôi muốn nói chuyện với anh một chút.

Thiệu Dân nhú mày khó chịu :

- Có chuyện gì sao không về nhà nói ?

- Tôi không muốn hai bác phiền lòng.

Thiệu Dân nhướng mày rồi chợt nhớ đến Hạ, anh móc điện thoại gọi cho cô . Xong, anh nói tiếp, giọng cộc lốc :

- Vậy cũng được . Giờ đi đâu ?

Vọng Thường cũng nói ngắn gọn :

- Anh theo tôi.

Cả hai đi vào một nhà hàng khá sang trọng . Sau khi hai người yên vị, Vọng Thường lên tiếng trước.

- Anh dùng gì ?

- Gì cũng được.

Thường gọi tiếp viên đặt món ăn, xong anh kêu thêm chai Whisky.

Thiệu Dân tìm điều thuốc gắn lên môi, rồi thả hộp thuốc lên bàn, mắt nhìn lơ đãng có ý chờ Vọng Thường mở đầu câu chuyện.

Vọng Thường nhìn qua anh hồi lâu, rồi lên tiếng :

- Anh Dân ! Hôm nay tôi muốn nói chuyện của ba người chúng ta . Tôi nói vậy, anh cũng hiểu rồi chứ ?

Thiệu Dân chỉ gục gặc đầu chứ không nói gì . Vọng Thường lại nói tiếp :

- Tôi muốn nói thẳng với anh một chuyện... Dù gì chúng ta cũng như anh em, nên chuyện tình cảm trong tim, tôi cũng không muốn giấu anh làm gì . Tôi đã yêu Hạ từ lâu lắm, anh Dân à . Nhưng tối qua, lúc anh bắt gặp chúng tôi ngoài vườn là do tôi vô tình kéo Hạ té vào tôi, chứ chúng tôi không cố ý . Tuy yêu Hạ, nhưng chúng tôi rất trong sáng và Hạ cũng chưa chấp nhận tình cảm của tôi . Có lẽ cô ấy còn vướng víu chuyện hôn nhân của anh và cô, nên cô ấy không dám đến với tôi... mà tôi biết anh cũng không hề yêu Hạ ngay từ đầu, nên tôi mong anh cũng đừng làm khó chúng tôi, được không anh Dân ?

Thiệu Dân cắn chặt răng nhìn nơi khác, mặt kín bưng chưa vội trả lời . Anh im lặng rất lâu như đang suy nghĩ . Lúc này, người tiếp viên đang dọn thức ăn và rượu lên bàn.

Khá lâu, Thiệu Dân quay lại nhìn thẳng Vọng Thường, giọng gần gần :

- Chú hiểu được tôi bao nhiêu mà dám quả quyết lời nói của mình là đúng ? Và ai cho chú cái quyền đặt để tình cảm của mình vào một cô gái đã có chồng ? Mặc dù là vợ chồng trên danh nghĩa, nhưng chú nghĩ sao khi nói thẳng với chồng người ta là "tôi yêu vợ anh" . Chú có thấy như vậy là lố bịch và quá ngu xuẩn không ? Vì tôi là anh của chú nên không chấp nhất chi, nhưng tôi khuyên chú đừng bao

giờ có ý nghĩ ngông cuồng như thế nữa . Cho dù tôi không yêu cô ấy đi chăng nữa, tôi cũng không nhường lại cho ai, vì cô ấy không phải là món hàng.

Vọng Thường cũng quắc mắt không nhượng bộ :

- Anh nói vậy là hơi quá đáng rồi . Đồng ý trên danh nghĩa anh là chồng cô ấy, nhưng anh đâu yêu cô, thì tôi yêu cô ấy đâu có tội lỗi gì . Vậy anh quyết giữ cô ấy lại làm gì, trong khi với địa vị, vật chất và diện mạo hiện thời đang có, thì anh tìm một cô vợ hợp ý để yêu thương đâu khó khăn gì, tội gì anh phải vướng vào một người không yêu cho đau khổ ?

Thiệu Dân nghe nóng mặt bởi những lời nói như dạy khôn của Vọng Thường :

- Tôi không khiến chú dạy tôi phải làm sao nếu còn gọi tôi bằng anh . Tôi muốn chuyện này chấm dứt ở đây không bàn cãi nữa.

Vọng Thường không nao núng :

- Anh làm vậy có ích kỷ quá không ? Anh không nghĩ tội cho Hạ sao ?

- Chú không nên can thiệp sâu vào chuyện của gia đình tôi, tự tôi biết phải làm gì.

- Nhưng tôi yêu Hạ.

Thiệu Dân quắc mắt :

- Chú im đi ! Từ đây, tôi không muốn nghe chú nói câu này nữa, và cấm tuyệt đối chú không được yêu cô ấy . Tôi nhắc lại lần nữa, cô mãi mãi vẫn là chị dâu của chú, phải cư xử cho phải phép, đừng để tôi và chú bất hòa, không tốt lắm đâu.

Nói xong, Thiệu Dân lạnh lùng đứng dậy bước ra ngoài . Vọng Thường nhìn theo tức tối không biết làm gì . Anh cũng gọi tiếp viên tính tiền rồi buồn bã ra xe.

Từ ngày xảy ra chuyện giữa Thiệu Dân và Vọng Thường đến nay, không khí trong nhà như im lìm hoang vắng hơn, bởi thiếu tiếng cười hồn nhiên của Hạ và tiếng nói hoạt bát vui vẻ của Vọng Thường . Lúc này anh hay đi sớm về khuya, giờ giấc thất thường làm Hạ cũng cảm thấy lo, nhưng không dám hỏi . Còn Thiệu Dân thì lại lầm lì, có khi cả ngày không nói một lời , nên Hạ cũng cảm thấy buồn lây . Gần đây, Hạ nghe ngọt ngào khó thở khi ở trong nhà, nên cô hay cùng Minh Nhã đi rong mỗi khi tan học.

Trưa nay, Hạ về đến nhà hơi trễ vì đi uống nước với Nhã . Nhà cửa vắng hoe, Hạ đi ngay về phòng mình . Cô rất ngạc nhiên khi thấy Thiệu Dân có mặt trong phòng . Hạ hơi hoang mang khi thấy Thiệu Dân nhìn cô trừng trừng . Anh nói một tràng và hình như chưa bao giờ anh nói nhiều như vậy :

- Cô nên nhớ mình có chồng rồi nhé . Không phải muốn làm gì thì làm đâu . Cô còn muốn gây ra bao nhiêu chuyện nữa mới vừa lòng ? Vọng Thường là em chồng chứ không phải ngang hàng với cô, nên xưng hô cho đúng thứ tự đừng để mất mặt tôi . Tan học về, muốn đi đâu cũng phải xin phép chứ không như trước nữa đâu mà lông bông.

Hạ ầm ức, nước mắt chực rơi nhưng cố kềm lại . Cô mím môi nén cơn tủi hờn . Mình mới đi có chút xíu là anh ta đã hạch sách, cấm ngăn trong khi anh ta đi sớm về khuya, ai nói tiếng nào . Hạ thấy bất công, nhưng nhìn mặt anh lúc này, Hạ càng không dám nhìn lâu, nói chi chống đối . Thấy cô đứng làm thinh, anh lại nói tiếp, giọng hơi dịu :

- Lúc này công việc ngập đầu nên tôi không thể đưa rước em được (à, giải đáp được thắc mắc ở trên), nhưng không phải vì vậy mà qua mặt được tôi . Em làm gì, đi những đâu, tôi đều biết hết . Sắp

đến kỳ thi rồi, sao không thấy em học bài vở gì hết trơn vậy ? Lơ mơ coi chừng "knock- Out" thì mất mặt tôi lắm đó.

Hạ cúi đầu len lén bấu môi : "Mình thi rớt không quê thì thôi, mắc mớ gì anh ta mà mất mặt ? Công việc ngập đầu đó ở các quán bar, vũ trường thì có . Hôm qua Hạ còn bắt gặp anh chở một cô gái trên xe trông rất lả lơi, làm như nghiêm chỉnh lắm" . Nghĩ tới đây, Hạ rửa thẳm : "Đồ đạo đức giả !" .

Cô biết nhưng để đó, không thềm nói ra, không khéo anh ta hiểu lầm tưởng mình ghen.

Anh ngồi làm thỉnh quan sát Hạ rất lâu . Thấy cô cúi đầu, môi bấu ra trông thật buồn cười, nhưng giả bộ làm nghiêm hỏi :

- Nãy giờ sao làm thỉnh vậy ? Có gì nói đi chứ . Hè này có muốn về quê thăm mẹ không ?

Nãy giờ chỉ có câu nói này của anh là Hạ nghe lọt tai và vui nhất, nên cô đã quên hết những lời nghiêm khắc vừa rồi của anh mà nhảy cẫng lên, reo như con nít :

- Hay quá ! Hạ định xin phép ba mẹ nhưng chưa dám . Vậy anh xin phép giùm Hạ nha !

Tự nhiên nói tới đây, Hạ chợt nhớ ra, sao nãy giờ mình thân mật với anh ta hơn mức bình thường vậy cả ? Và cô tiu nghỉu vì thấy anh cứ nhìn cô làm thỉnh không nói gì, mặt tỉnh bơ lạnh lạnh như không hề bận tâm . Nhưng tại Hạ vô tình chứ nếu để ý một chút, Hạ đã thấy ánh mắt anh nhìn cô rất lạ, như lần đầu tiên anh nhìn thấy Hạ vậy . Cô vừa có nét trẻ thơ nghịch ngợm, vừa duyên dáng tự nhiên, vừa dịu dàng cuốn hút, làm anh... hơi bị chao đảo trong khoảnh khắc mà người đời gọi đó là hiện tượng bị "trúng tên".

Nãy giờ thấy Hạ tự nhiên lặng thỉnh, anh nghiêng tới hỏi :

- Sao không nói tiếp ?

Hạ lắc đầu :

- Thôi, Hạ thấy phiền anh.

Anh hơi phật ý :

- Sao lại phiền ?

- Hạ nghĩ anh đâu rảnh để đi về quê với Hạ.

- Ai nói vậy ?

- Hạ tự biết.

Anh gật gật đầu :

- Nhưng ai nói tôi sẽ về quê.

Hạ cúi đầu với cảm giác bẽ bàng, tự mắng mình chủ quan . Đúng là Hạ có ý muốn được chính anh đưa về quê . Vì từ ngày cưới đến giờ, Hạ chưa được về quê lần nào, và lối xóm bà con còn chưa biết chồng cô mặt tròn, mặt méo ra sao, mà chỉ nghe nói cô có chồng thành phố rất giàu sang và rất đẹp trai . Mẹ thường gởi thư nói : "Bảo chồng con đưa về ra mắt bà con chòm xóm cho nở mặt, nở mày" . Hạ nghe cay đắng, tái tê vì thực tế họ đâu có nghĩ đến con của mẹ . Chỉ một ước muốn tầm thường của mẹ mà Hạ cũng không thực hiện được, nói chi danh nghĩa tạm bợ này, làm sao Hạ nắm giữ được suốt đời.

Thấy Hạ đứng nghếch mặt ra, anh nhìn nhìn cô, rồi hỏi :

- Định về quê bao lâu ?

Hạ trả lời, giọng bất mãn :

- Một tháng.

Anh hơi nhướng mắt :

- Lâu vậy à ?

Hạ làm thỉnh nhìn nơi khác.

Anh bước tới bước lui trên nền gạch, đầu hơi cúi như đang tính toán điều gì . Lát sau, anh ngược lên nhìn Hạ, cất giọng :

- Chừng nào em nghỉ ?

- Hai tuần nữa . Thi xong vài ngày là được nghỉ - Hạ nói, giọng rụt rè nhỏ xíu - Anh Dân xin giúp Hạ đi một tháng được không ? Gần một năm rồi, từ ngày cưới đến nay, Hạ và... - Cô chợt bỏ lửng câu vì định nói "Hạ và anh không về quê thăm mẹ", nhưng nói ra sợ anh nghĩ mình đèo bồng muốn đến với anh, nên cô im lặng.

Anh lại hỏi :

- Sao nữa ?

- Hạ nghĩ không cần thiết.

Anh ngầu mặt :

- Tôi ghét ai lấp lửng giữa chừng.

- Nhưng nói ra, Hạ sợ anh nghĩ Hạ đòi hỏi.

- Chuyện gì mà coi quan trọng quá vậy ?

Hạ ngập ngừng không biết có nên nói thật ý nghĩ của mình hay không . Thiệu Dân lại lên tiếng giục :

- Nói gì nói nhanh đi, tôi không có thời gian nhiều đâu.

Nghe anh nói vậy, Hạ càng bất mãn . Chỉ nghe nói vài câu mà anh còn không có thời gian, thì thử hỏi ước muốn của Hạ làm sao anh thực hiện được mà nói cho mất công . Cô lấp liếm :

- Hạ chỉ muốn anh cho chú Tám đưa Hạ về quê.

Anh nheo mắt hỏi lại cô như chưa tin hẳn vào điều cô nói :

- Chỉ có vậy thôi à ?

Hạ gật đầu trước khi nghe anh phán một câu thật bất ngờ :

- Tôi xin cho em về nhà chơi hai tháng, được chứ ?

Bị bất ngờ và quá vui mừng, nên Hạ đã quên mất mình là ai và đang ở đâu nên cô nhảy cẫng lên và nhào đến ôm Thiệu Dân chặt cứng lúc nào cô cũng không nhớ . Đến khi cô nghe hơi thở anh nóng hổi thật gần, Hạ mới hết hồn buông tay và dang ra thật nhanh . Vừa tức mình, vừa mắc cỡ, mặt Hạ đỏ như gấc . Còn Thiệu Dân, anh tỉnh bơ môi mím mím như cố nén cười . Thật nhanh, anh lấy lại gương mặt nghiêm nghị, nhưng giọng nói lại giễu cợt :

- Bộ Ở đây cực khổ, gò bó lắm sao mà nghe nói về quê là em mừng như bắt được vàng vậy ? Lúc này, em lại tưởng nhầm tôi là cục vàng, nên nhào vô ôm cứng ngắt.

Hạ đỏ mặt tía tai, miệng ngắc ngứ không biết nói gì để biện minh cho hành động bộc phát, mà cô chỉ tự xỉ vả mình hồ đồ, nông nổi để bây giờ anh ta lên mặt . Hạ bĩu môi nghĩ thầm : "Hồng dám cục vàng đâu . Tự thôi phòng rồi đưa mình lên mây xanh mà không biết ngượng . Có ngày xì hơi xuống còn bèo nhèo, tệ hại hơn, lúc đó coi còn kiêu ngạo không cho biết."

Chương 6

Thế rồi ước mơ của Hạ cũng trở thành hiện thực . Hôm nay, sáng sớm là Hạ tay xách nách mang linh kính nào quần áo, nào quà cáp vừa của Hạ mua, vừa của ba mẹ chồng gửi biếu, trong đó có cả phần của Vọng Thường . Chỉ có Thiệu Dân là tệ hơn ai hết, anh làm thính, "bủn xỉn", thậm chí đến cả lời thăm cũng không có . Không chừng Hạ đi càng lâu, anh càng mừng . Hèn chị Hạ xin đi một tháng mà anh lại "hào phóng" cho cô đi đến hai tháng . Lúc đầu Hạ tưởng anh tốt, giờ Hạ mới nghĩ ra.

Sáng nay, Vọng Thường còn tiễn Hạ ra xe . Còn anh ta giờ này chắc còn nường trên giường, không hề ngó ngang hay hỏi han gì đến Hạ Tự nhiên Hạ nghe tủi tủi trong lòng, nước mắt chực rơi . Mẹ chồng cô lên tiếng :

- Con cho mẹ gửi lời thăm chị sui và các cháu mạnh giỏi, nghe Hạ.

- Dạ, con cảm ơn Ba Mẹ.

- Thôi, con đi đi, kéo nắng - Ông Sảnh nhìn quanh quất, rồi lên tiếng hỏi - Ủa ! Thăng Dân đâu cà ?

Hạ cúi đầu bùi ngùi :

- Chắc anh còn ngủ.

Cha chồng trách móc :

- Cái thằng thật là tệ ! Đáng lẽ chuyến này về quê thăm mẹ vợ luôn mới phải.

Hạ đỡ lời :

- Dạ, con nghe anh nói ngày mai anh còn đi công chuyện đâu ở

miền Tây, nên không đi với con được.

Ông Sảnh nhú mày :

- Vậy rồi con tin nó à ? - Ông chột xua tay như không muốn nói tiếp -
Thôi, con đi đi, đừng để ý đến nó làm gì cho mệt . Để đó rồi ba nói
chuyện với nó.

Hạ chào ba mẹ chồng và Vọng Thường rồi ra xe . Khi xe ra cổng cô
còn ngoái lại, chỉ còn thấy một mình Vọng Thường đứng nhìn theo,
nhưng cô đâu biết được trên ban công của tầng lầu ba, Thiệu Dân
cũng đang nhìn xuống chiếc xe mang Hạ đã chạy xa dần, bỏ lại
Vọng Thường trơ trọi giữa sân. Anh buông tiếng thở dài rồi bước
nhanh vào phòng trước khi Vọng Thường quay vào nhà.

Về gần đến con đường quen thuộc dẫn về nhà, Hạ nghe lâng lâng
một niềm vui khó tả . Cảnh quê cô thật yên ả, thanh bình.

Lúc ngang qua con đường nhỏ gần đến nhà, chú Tám chột hỏi cô :

- Mợ Hai ở đây từ nhỏ đến lớn, chắc nhiều kỷ niệm vui lắm hả mợ ?

- Dạ . Rất nhiều kỷ niệm mà chú không hiểu được đâu.

Chú Tám gật gù :

- Chỉ có người trong cuộc mới cảm nhận được.

- Dạ, có lẽ vậy.

Câu nói của chú Tám làm Hạ nghe một niềm cảm xúc dâng lên nao
nao trong lòng khi nhớ về kỷ niệm tuổi thơ.

Ngôi nhà hiện ra, Hạ thò đầu ra cửa xe nhìn . Đập vào mắt Hạ vẫn
đám hoa cánh chuồn muôn sắc, nhưng ngôi nhà nay đã thay đổi
không còn mái tranh mộc mạc đơn sơ, mà thay vào đó là một ngôi

nhà khang trang nền cao lát gạch, tường xây, mái ngói còn mới nguyên đồ rực . Hạ chột nghe vui khi biết đời sống của mẹ và các em tương đối hơn xưa . Cổng không đóng, nên Hạ bảo chú Tám chạy luôn xe vào sân . Con chó Mực giật mình, cất tiếng sủa vang, rồi hai cái đầu một ngắn một dài ló ra cửa sổ . Thấy chị, hai đứa nhảy cẫng lên reo hò, chạy ra ôm chầm lấy Hạ . Nhất là Khiết Thu, nhỏ ôm Hạ chặt cứng, mừng mừng, tủi tủi, con mắt đỏ hoe . Còn Khiết Đông thì vô tư hơn, vỗ tay nhảy lưng tưng, làm bà Thành đang ngủ trưa cũng phải bật dậy chạy ra xem chuyện gì . Thấy Hạ, bà bắt ngờ đến chôn chân tại chỗ, nước mắt nhạt nhòa . Buồng hai em ra, Hạ chạy bay đến ôm chầm lấy mẹ, khóc rầm ra rầm rút . Vỗ vỗ đầu con gái, bà kéo Hạ đẩy ra xa một chút ngắm nghía.

- Để mẹ xem nào . Con trắng hơn, mập hơn và lại đẹp hơn nữa.

Lúc này, chú Tám bước lên thềm, cúi đầu chào bà Thành, tay xách lĩnh kính quà biếu, bịch to, bịch nhỏ đủ thứ . Theo sau là Khiết Thu và Khiết Đông cũng tay xách nách mang.

Hạ quay qua nói với mẹ :

- Đây là chú Tám lái xe cho gia đình chồng con.

Bà Thành gật đầu chào :

- Chào chú Tám . Mời chú vào nhà uống nước, để đồ đạc đó tụi nhỏ nó xách vào, chú ngồi nghỉ cho khỏe.

Chú Tám khoát tay :

- Thừa được rồi bà . Tôi đưa mợ về đây, rồi trở lên liền cho kịp, kéo tối.

- Ủa ! Chứ không phải chú ở lại, mai mốt về sao ?

- Thừa, tôi phải về . Mai còn đưa ông chủ đi làm.

- Vậy để tôi dọn cơm cho chú ăn rồi hẵng về.

Chú Tám thoái thác :

- Thưa bà, tôi ăn rồi, để khi khác rảnh, tôi ở chơi lâu . Thôi, mợ Hai ở chơi, chừng nào về gọi điện tôi xuống rước . Thưa bà, tôi về . Chú về nghe hai cháu.

Bốn mẹ con đưa chú Tám ra tận cổng mới quay vào .Bà Thành quay qua hỏi Hạ :

- Chồng con đâu, sao không về ?

Hạ nói trớ :

- Dạ, anh bận chuyện làm ăn phải đi miền Tây, không về được . Gia đình chồng con gửi lời thăm và một số quà cho mẹ và các em.

Vào nhà, Hạ soạn ra mấy hộp lạp xưởng, một bịch khô bò và mấy hộp bánh kẹo đưa cho mẹ, nói :

- Còn phần này là của Vọng Thường gửi biếu mẹ và các em.

Bà Thành nhú mồm như cố nhớ.

- Ủa ! Vọng Thường là ai vậy Hạ ?

- Là em bà con chú bác của anh Dân . Hôm đám cưới, anh đi rước dâu thay anh Dân đó mẹ.

Bà Thành chợt nhớ lại :

- À ! Mẹ nhớ rồi . Cái thằng mặt mũi coi cũng hiền, cũng biết lễ nghĩa quá chứ.

Hạ lại chột buồn khi nghĩ đến Thiệu Dân, nhưng không dám hé môi vì sợ mẹ buồn và biết con mình không được hạnh phúc bà sẽ tự trách mình, nên Hạ lấp liếm cho qua chuyện :

- Dạ, nhà chồng, ai cũng thương con hết . Con không phải làm gì động móng tay, chỉ ăn và đi học không hà.

Bà nhìn Hạ thật lâu rồi đưa tay vuốt tóc con và thở ra như trút được gánh nặng trong lòng khi thấy Hạ mặt mày tươi tắn, ăn mặc sang trọng, có kẻ hầu người hạ, một tấc ra đường có xe đưa rước . Bà thầm nghĩ : "Đúng là con dâu nhà giàu có khác".

Bà nhìn Hạ nói tiếp :

- Có một điều mẹ chưa được toại nguyện là chưa được tiếp xúc con rể lần nào, để xem tính tình mặt mũi thật bên ngoài nó ra sao.

Hạ nói qua chuyện :

- Dạ . Tết năm nay anh cũng phải về để viếng thăm mẹ chứ.

Bà gật đầu nở nụ cười tròn vẹn, đã lâu rồi Hạ mới thấy mẹ vui như vậy.

Một tuần trôi qua thật nhanh . Về đây, Hạ thấy như mình sống lại thời con gái, có khác chăng là cô Hạ ngày xưa giờ đây sang trọng quý phái hơn với những bộ quần áo lụa là đắt giá, mà ai cũng phải trầm trồ ước muốn.

Trưa nay, Hạ nghe bồn chồn không ngủ được nên lang thang ra vườn tìm ổi chín . Khiết Thu và Khiết Đông cũng quần quít bên Hạ không rời.

Giọng Khiết Đông eo éo trẻ con vang lên như trách móc :

- Chị Hạ ! Sao chị không rủ anh Hai về chơi cho Đông biết mặt với ?

Từ ngày đám cưới đến giờ cũng không chịu về . Mai mốt gặp ảnh ngoài đường, làm sao biết ảnh là anh Hai của mình chứ.

Khiết Thu cũng cướp lời :

- Đông nói đúng đó . Mẹ cũng nhắc hoài . Mẹ nói không biết chừng nào chị mới đưa anh Hai về cho mẹ gặp mặt ? Rồi mẹ lại nói ở trên đó chắc công việc bề bộn lắm, nên anh Hai không rảnh về đây chơi . Nhưng Thu nghĩ thế nào hè kỳ này chị và anh cũng về, vậy mà... - Thu chợt bỏ lửng câu.

Hạ nghe buồn buồn thương mẹ và hai em quá, lúc nào cũng nghĩ tốt cho anh ta . Hạ vuốt đầu Khiết Đông, hỏi :

-Vậy chị về, hai em không mừng sao ?

Khiết Đông láu táu :

- Mừng chứ, nhưng có anh Hai chắc vui hơn.

Hạ lại nghĩ : "Có anh ta buồn hơn thì có . Mà lúc nào cũng nghiêm nghiêm, lạnh lạnh cho hai đứa sợ mất hồn, chứ ở đó mà trông ."

Đang nói chuyện với các em, chợt nghe tiếng con Mực sữa vang trời, ba chị em nắm tay nhau bước về phía trước . Hạ đứng chững lại như không tin vào mắt mình . Chiếc xe hơi màu trắng quen thuộc đậu ngay trước ngõ . Từ trên xe, Thiệu Dân ung dung bước xuống, với đôi kính râm còn trên mặt, dáng anh càng cao lớn hơn giữa buổi trưa hè nắng chói chang gay gắt . Hạ ngỡ ngàng với bao cảm giác trào lên không tên gọi . Trong Hạ giờ đây mọi hành động giác quan đều như tê liệt.

Anh hơi mỉm cười bước vào sân, còn Khiết Thu và Khiết Đông chỉ biết đứng trố mắt nhìn người đàn ông xa lạ chưa từng thấy mặt, nay đột ngột đến nhà mình.

Lúc nghe tiếng anh sát bên tai, Hạ mới chợt tỉnh :

- Sao gặp anh không nói gì, mà nhìn anh ghê vậy ?

Hạ ấp úng hồi lâu mới thốt thành lời :

- Anh... anh xuống đây có chuyện gì không ?

Anh đưa tay gỡ cặp kính mát cho vào túi áo, giọng tỉnh bơ :

- Có chuyện anh mới xuống.

Tự nhiên anh xuống đây đã là chuyện lạ, giờ nghe anh trả lời vậy, Hạ càng lo hơn :

- Có chuyện gì vậy ? Mà sao anh biết nhà hay vậy ?

Anh nheo mắt tỉnh tỉnh :

- Đường trong miệng chứ đâu.

Nói xong, anh quay qua hai đứa em Hạ nãy giờ đứng chôn chân nhìn anh trần trời.

Anh mỉm cười với Khiết Thu :

- Đây có phải Khiết Thu không ?

Khiết Thu gật đầu chào anh trong ánh mắt ngỡ ngàng, nhưng vẫn nhìn anh trần trần . Không biết cô đang nghĩ gì.

Rồi anh quay qua Khiết Đông đá mắt với nó, vẻ thân thiện :

- Còn em đúng là Khiết Đông rồi.

Khiết Đông có vẻ dạn dĩ hơn, nó nhìn anh hồi lâu rồi hỏi :

- Anh là ai mà sao biết tụi em rành quá vậy ?

Thiệu Dân nhướng mắt hỏi lại :

- Em đoán thử xem.

Khiết Đông lắc đầu rồi quay nhìn Hạ . Thiệu Dân đưa mắt bảo Hạ im lặng . Anh đứng khoanh tay trước ngực, đầu nghiêng nghiêng như kiên nhẫn chờ câu trả lời của Khiết Đông.

Một lần nữa, Khiết Đông lại lắc đầu chịu thua.

Thiệu Dân đùa với nó :

- Em dở tệ . Anh Hai mà cũng đoán không ra.

Khiết Đông bị bất ngờ nên trợn mắt nhìn anh, rồi nhìn qua chị Hạ của nó như để xác minh lời nói của anh . Nó thấy Hạ gật đầu.

Giờ cả Khiết Thu cũng nhìn Thiệu Dân từ đầu xuống chân như nhìn một người từ hành tinh khác đến với ánh mắt ngưỡng mộ . Vì Đông không thể ngờ anh Hai của nó vừa đẹp trai lại vừa giàu có sang trọng đến như vậy, giống y như tài tử đóng phim mà mới đây nó được coi trong bộ phim gì... dài nhiều tập của Hồng Kông, mà giờ đây nó không thể nhớ nổi.

Thiệu Dân quay sang Hạ, cất giọng thật ngọt :

- Mẹ có nhà không em ?

Hạ nghe bồi hồi, giọng run run :

- Dạ, mẹ đi ra ngoài rồi . Mời anh vào nhà.

Anh nói tỉnh :

- Vợ chồng mà khách sáo dữ vậy ?

Hạ hơi đỏ mặt nói lảng :

- Anh lái xe vào sân đi.

Thiệu Dân quay lại nắm tay Khiết Đông, rủ :

- Đi với anh !

Khiết Đông vui ra mặt, còn Khiết Thu mãi nhìn theo Thiệu Dân rồi nói nhỏ.

- Trời ơi ! Anh Hai đẹp trai dễ sợ luôn . Vậy mà trong hình chụp xấu hơn nhiều . Hèn gì mấy đứa bạn em hay nói, con trai thành phố đẹp trai lắm nhưng mà em đâu có tin . Nó còn nói vậy anh Hai mày chắc đẹp trai lắm phải không ? Em cũng ừ đại, chứ đâu ngờ ảnh đẹp trai như vậy.

Lúc này Thiệu Dân vừa lái xe vào, bên cạnh anh là Khiết Đông mặt hớn hờ, miệng cười toe toét.

- Đã thật ! Bữa nào anh Hai cho em mượn chạy một vòng, giật le tụi bạn em nhé.

Thiệu Dân mở cửa xe bước xuống, cười cười :

- Ừ, anh sẽ cho em luôn chiếc xe này, khi nào em thi đậu vào đại học.

Khiết Đông lại vỗ tay reo lớn :

- Là anh hứa đó nha . Có chị Hai, chị Thu làm chứng đó.

Hạ mỉm cười, mắng em :

- Thôi, xuống nhanh đi, làm bẩn xe anh Hai hết rồi kìa.

Thiệu Dân khoát tay :

- Đừng la nó ! - Anh quay qua nói với Đông - Anh hứa là phải giữ lời chứ . "Quân tử nhất ngôn" mà.

Mắt Khiết Đông sáng rỡ . Nó đưa ngón tay cái lên khen :

- Anh Hai số một.

Lúc này Hạ mới nhìn vào xe . Không biết anh chở gì mà hộp lớn hộp nhỏ, nào bịch nào gói chất loạn xạ, đầy nhóc ở băng sau, cao gần đụng mui xe . Hạ tròn mắt hỏi :

- Anh chất gì trong xe nhiều vậy ?

Anh nhướng mắt ra hiệu cho cô đến gần :

- Lại đây phụ anh.

Hạ ngạc nhiên bước đến, Thu cũng lẹ lể bước theo . Thiệu Dân lấy từng món trao cho Hạ, nói :

- Quà anh mua cho mẹ và các em.

Anh gây cho cô từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, làm cô không kịp suy nghĩ được gì.

Anh lại kêu lên :

- Khiết Thu ! Khiết Đông ! Phụ anh một tay nào.

Hạ làu bàu :

- Anh mua chi nhiều quá vậy ?

- Nhiều đâu mà nhiều.

Hạ đứng ngây ra nhìn anh như vật thể lạ . Thấy cô như vậy, anh kêu ca :

- Đừng nhìn anh nữa, đem vào cất đi rồi ra đây, còn nhiều lắm đó.

Hạ muốn bật cười vì câu nói mâu thuẫn của anh . Hạ quay vào để đồ lên bàn, rồi quay ra . Còn Thu và Đông thì khỏi nói, hai đứa cứ lảng xảng chạy ra chạy vào, miệng chỉ chóc cười đùa như vỡ chợ.

Hạ không ngờ anh cũng biết nói đùa, cũng vui vẻ cởi mở chứ đâu lăm lì khó chịu như ở nhà, lúc nào cũng găm gù như muốn gây gổ.

Bà Thành từ ngoài cổng đã nhìn thấy chiếc xe lạ, bà thắc mắc không biết ai đã đến nhà mình mà nhìn vào thấy chị em Hạ chạy ra chạy vào, bụng xách hết cái này đến cái kia . Bà nhú mày cố nghĩ, nhưng không đoán ra nổi.

Bà vào đến sân, chợt Khiết Đông nhìn thấy, nó la lên :

- A ! Mẹ về ! Mẹ về rồi kìa !

Bà Thành ngạc nhiên khi nhìn thấy người thanh niên trước mặt lạ hoắc . Anh cúi đầu :

- Con chào mẹ.

Nghe anh gọi mình bằng mẹ, bà chưng hửng :

- Cậu là...

Hạ tiếp lời giải thích :

- Là anh Thiệu Dân, chồng con đó mẹ.

Bà hơi bị bất ngờ . Nhìn anh một lúc lâu nghĩ thầm : "Là rể của bà đây sao ?"

Thiệu Dân bình tĩnh chịu đựng cái nhìn hơi nghiêm của mẹ vợ, ánh mắt trách móc vừa có phần hài lòng.

Thật lâu, bà lên tiếng :

- Con về bao giờ ?

Anh lễ phép :

- Thưa, con cũng mới vừa về đến . Mẹ có khỏe không ?

Bà mỉm cười gật đầu :

- Anh chị trên nhà và gia đình đều khỏe hả con ?

- Thưa mẹ, ba mẹ con vẫn khỏe ạ.

Bà nhìn vào xe hơi, nhíu mày :

- Con mua gì mà đủ thứ vậy ?

Thiệu Dân trả lời tự nhiên :

- Dạ, đâu có chi nhiều . Bởi đã gần một năm từ ngày cưới đến giờ, con chưa ra mắt mẹ và các em, nên nay có dịp con về chơi, mua biếu mẹ và các em chút đồ dùng lấy thảo.

Bà Thành gật gù bởi cách nói khéo léo của rể . Đúng là con nhà nề nếp, có học thức cũng khác người . Dáng vẻ cao sang, lịch lãm, gương mặt cương nghị bản lĩnh, chứng tỏ người đàn ông thành đạt vững vàng, không còn phải ân hận khi con gái bà có người chồng

được như vậy . Bà nghe trong lòng nhẹ nhõm, miệng nở nụ cười hạnh phúc.

- Xong chưa các con ? Hay để Khiết Thu và Khiết Đông đem lần vào, vợ chồng con vào nghỉ ngơi đi.

Bước vào nhà, bà thấy đồ đạc chất ngổn ngang, bà lại trách nhẹ :

- Mai mốt các con về chơi là mẹ vui rồi, bày đặt quà cáp làm gì cho tốn kém.

Thiệu Dân phân trần :

- Ba mẹ con nói mua nhiều một chút để mẹ còn biếu chòm xóm, coi như quà ra mắt của con rể.

Bà Thành lại một lần nữa không thể từ chối tấm lòng của con rể :

- Mẹ cảm ơn anh chị sui quá.

- Dạ, không có chi đâu mẹ, đó là trách nhiệm của con mà.

Bỗng từ ngoài sân, Khiết Đông chạy xộc vào, níu tay bà Thành thở hào hển, giọng đứt đoạn :

- Mẹ... biết... không ? Con nhớ... ra rồi ! Mẹ biết... anh Hai... giống ai không ?

Cả nhà chẳng hiểu nó định nói gì, đều lắng tai nghe . Đến đây bà Thành lắc đầu hỏi :

- Anh Hai con giống ai ?

Khiết Đông nói ngay như sợ để lâu sẽ quên :

- Giống anh "Hà Thư Hoàng" trong phim "Dòng sông ly biệt" . Nhưng

anh Hai mập mạp hơn anh Hoàng trong phim, nên anh Hai hơi đẹp trai hơn một chút.

Khiết Đông vừa dứt lời, cả nhà cười nghiêng ngả đến nỗi bà Thành cũng không kèm được tiếng cười.

Thiệu Dân kéo Khiết Đông lại gần.

- Anh là Triển Thiệu Dân, chứ đâu phải Hà Thư Hoàng . Bộ em thích anh ta lắm hả ?

Đông nghiêng nghiêng đầu :

- Anh ta là thần tượng của em đó . Ảnh vừa đẹp trai nè, vừa hiền nè, lại là một hiệp sĩ, hễ gặp chuyện bất bình là ra tay nghĩa hiệp ngay.

Thiệu Dân nheo mắt, hỏi :

- Vậy còn anh thì sao ?

Khiết Đông lém lỉnh nhìn nhìn anh :

- Em thấy anh cũng vậy . Vừa đẹp trai phong độ, vừa hào hiệp lại vừa hiền.

Cả nhà lại bật cười sau nhận xét ngây thơ và ngộ nghĩnh của Khiết Đông mà không ai nhìn thấy môi Hạ trề ra chế giễu, nhưng chỉ mình Thiệu Dân nhìn thấy.

Nhưng hôm nay lại là ngày Hạ thấy vui vẻ hạnh phúc thật sự . Lần đầu tiên Hạ cảm nhận được con người anh thật đặc biệt . Len nhẹ vào hồn cô một cảm xúc nhẹ nhàng, mỗi khi anh cười nói với mẹ và các em . Anh đã mang đến cho gia đình Hạ một niềm hạnh phúc vô bờ . Lúc này đây, ánh mắt Hạ nhìn anh khác hẳn, nó chứa đựng sự trìu mến, dịu dàng . Nãy giờ nói chuyện với mẹ vợ và các em, nhưng ánh mắt anh không ngừng quan sát Hạ . Thấy cô im lặng

không nói gì, nhưng qua ánh mắt chứa đựng một tình cảm khác lạ nhưng chưa thể đặt tên vì anh nghĩ còn quá sớm . Anh nhìn lại cô hơi mỉm cười.

Hạ nghe xao xuyến bởi ánh mắt, nụ cười anh trao thật quyến rũ . Vừa như âu yếm nồng nàn, vừa ngọt ngào đậm ấm.

Bà Thành tinh ý, đứng lên bảo Khiết Thu :

- Khiết Thu ! Theo mẹ ra chợ mua thêm thức ăn về làm cơm chiều . Còn Khiết Đông đi chơi đi, để anh chị con nghỉ ngơi.

Khi ở nhà chỉ còn lại hai người, Hạ bắt đầu thấy ngượng, nhưng vì thắc mắc nhiều việc nên không thể làm thinh.

- Anh nói bận đi công tác miền Tây mà ?

- Anh đi rồi.

Không biết tự bao giờ, Thiệu Dân đã xưng hô "anh, em" với Hạ thật ngọt ngào làm cô bối rối :

- Hồi nãy anh nói xuống đây có chuyện, mà có chuyện gì vậy ?

Anh nói tỉnh rụi :

- Ra mắt "nhạc mẫu" không quan trọng sao ?

Hạ nghe niềm vui nở bừng trong dạ :

- Vậy mà làm nãy giờ Hạ lo muốn chết . Anh biết nói đùa từ bao giờ vậy ?

Giọng anh nghiêm nghị :

- Anh đâu có đùa.

- Từ nhà xuống hay anh đi công chuyện ghé qua ?

Anh lắc đầu, nhìn nhìn Hạ, nói :

- Anh đi công chuyện, tiện đường ghé qua.

Hạ bị hụt hẫng, vậy mà nãy giờ làm cô mừng hụt, tưởng anh vì cô mới đến đây . Tự hứa với lòng sẽ không để bị cảm giác đánh lừa . Cô thở dài cúi mặt buồn hiu . Nãy giờ ngồi quan sát Hạ, anh mới lên tiếng.

- Sao buồn quá vậy ? Anh đến, em không vui à ?

- Hạ đâu có buồn . Hạ đang vui lắm . Cám ơn anh.

Thiệu Dân nhìn cô, lạ lùng hỏi lại :

- Sao lại cảm ơn anh ?

Hạ nói thật lòng :

- Vì sự mong mỏi của mẹ và các em, Hạ đã thực hiện được rồi.

Anh chợt hiểu, nhưng có vẻ lơ là :

- Không cần thiết vậy đâu.

Hạ nghĩ anh thật lạnh lùng, vô tâm, như không muốn vướng víu vào tình cảm gia đình của cô vậy . Một khi người ta không thích thì mọi quan tâm ưu ái họ đều để ngoài tai . Giờ Hạ mới thấm thía thế nào là cảm giác bề bàng, cay đắng . Một chút tình cảm vừa nhen nhúm trong lòng đã bị anh dập tắt ngay . Đối với anh, Hạ ví mình là tia nắng yếu ớt còn sót lại của buổi chiều tà, còn anh là tia nắng ban mai rực rỡ thì làm sao có thể hợp nhất để trở thành ánh hào quang sáng chói.

Thấy Hạ im lặng hơi lâu, anh gợi chuyện :

- Em có đi thăm bạn bè chưa ?

Hạ trả lời ỉu xiu :

- Hạ nghĩ còn ở chơi lâu, nên từ từ hẵng đi.

- Ngày mai, anh đi với em.

Hạ bị bất ngờ trước lời nói của anh . Cô hoang mang, ngờ nghệch không biết đâu là thật đâu là giả . Con người anh thật là không hiểu nổi.

- Anh ở chơi bao giờ về ?

Anh lại nói một câu mà chưa bao giờ cô dám nghĩ tới.

- Khi nào em muốn.

Hạ chưa kịp nghĩ gì thì bà Thành và Khiết Thu về đến . Hạ phải đứng lên ra xách giỏ thức ăn trên tay mẹ khá nặng . Thiệu Dân cũng đứng lên giằng chiếc giỏ từ tay Hạ.

- Để anh xách cho.

Bà Thành thấy vậy răn đe :

- Con đừng cứng nó quá, nó sẽ đổ bưng ra cho xem.

Nghe vậy, anh còn cười cười, đá mắt với Hạ, giọng nhượng bộ nghe phát ghét :

- Dạ, không sao đâu mẹ . Con thấy không có gì.

- Bây giờ chưa thấy, tới chừng thấy coi chừng muộn màng.

Khiết Thu cũng xen vào :

- Em cũng thấy anh Hai cưng chị Hai thật.

Khiết Hạ đỏ mặt vừa tức vừa quê, nên nạt nhỏ :

- Em biết gì mà nói chứ ?

Thu định cãi lại bà Thành lên tiếng :

- Thôi, thằng Dân về phòng nghỉ đi, đường xa có lẽ con cũng mệt rồi .
 . Khi nào dùng cơm, mẹ kêu con Hạ gọi.

Thiệu Dân từ chối :

- Con không mệt đâu mẹ, để con phụ một tay.

Bà Thành xua tay lia lịa :

- Thôi thôi, làm vậy coi sao được.

Hạ nhìn anh thật lâu như để kiểm chứng xem anh nói thật hay chơi .
 Công nhận anh ta dẻo miệng phải biết . Bởi thế nên mới vừa gặp mặt là mẹ đã thương anh như vậy rồi.

Ở đâu không biết mà Khiết Đông kéo về bốn năm nhóc tì cùng trang lứa đứng lấp ló ngoài cửa . Còn Khiết Đông chạy vào bên Thiệu Dân kéo tay anh như thân thiện tự bao giờ :

- Anh Hai ! Tụi bạn em muốn đến xem mặt anh cho biết đó . Tụi nó nghe nói anh ở thành phố lại làm đến "ông giám đốc" của công ty gì đó rất bụi, rất oai nên tụi nó muốn làm quen với anh.

Thiệu Dân nhướng mắt với Đông, rồi nói :

- Anh là nhân vật quan trọng dữ vậy sao ? Nào ! Mời mấy nhóc vào đây . Em ra mời bạn đi.

Khiết Đông mừng quỳnh chạy ù ra cửa, rồi quay trở vào theo sau một đám nhóc mặt mày lem luốc . Nhìn mặt đứa nào cũng như căng thẳng lắm, như sắp tận mắt chứng kiến một "siêu nhân" bằng xương bằng thịt.

Anh cảm thấy vui vui, vừa thương thương những đứa trẻ thôn quê ngây thơ trong trắng . Anh vuốt tóc từng đứa một, giọng trìu mến :

- Các em muốn gặp anh có chuyện gì không ?

Đứa nào cũng chỉ mở to mắt nhìn anh . Có đứa dạn dĩ hơn thì sờ vào chiếc đồng hồ anh đang đeo trên tay, có đứa nhìn anh thật kỹ như đang ngắm nghía một món đồ chơi quý hiếm mà chưa bao giờ nó nhìn thấy được . Những đôi mắt ngây thơ ngơ ngác đến tội nghiệp khiến anh thật cảm động.

Khiết Đông lại lên tiếng, vẻ hãnh diện :

- Giờ bây thấy được anh Hai tao rồi đó tụi bây muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Nói xong, nó đến ngồi sát bên Thiệu Dân . Ngồi chờ một lúc không nghe đứa nào nói gì, anh lên tiếng đề nghị :

- Bây giờ, ta kiếm trò gì chơi đi.

Khiết Đông lém lỉnh hưởng ứng liền.

- Anh biết chơi bài cào không ?

Thiệu Dân phì cười.

- Biết chứ . Vậy ta "gày sòng" nhé !

Cả nhóm đồng gật đầu, anh lại hỏi :

- Các em có tiền không ?

Chúng trố mắt nhìn nhau rồi nhìn anh như không hiểu, anh giải thích :

- Chơi phải có tiền mới vui . Nhưng không sao, đứa nào không có anh cho mượn.

Nói xong, anh móc túi đưa cho Khiết Đông giấy một trăm ngàn, bảo nó đi đổi bạc lẻ . Khiết Đông ngại ngần . Anh nhìn lại nó, dò hỏi :

- Sao vậy ?

- Em sợ mẹ la - Giọng nó rụt rè.

Thiệu Dân cười cười trấn an :

- Không sao . Có gì anh chịu hết.

Nó yên tâm, liền đứng lên chạy ù ra cửa, vì nó nghĩ anh Hai nó là nhất rồi, mẹ làm sao dám la khi có anh Hai chống lưng . Một lúc sau nó chạy về trên tay là một ôm tiền lẻ và còn mua một bộ bài mới nhỏ xíu . Nó vừa thở vừa nói :

- Bộ bài em mới mua đó.

Anh gật đầu kéo nó ngồi xuống cạnh mình, giọng sôi nổi :

- Em ngồi xuống đây . Giờ anh làm cái, mấy đứa đặt nha.

Rồi anh bảo Khiết Đông đưa cho mỗi đứa năm ngàn lẻ, đứa nào mặt cũng hồ hởi khoái chí . Thiệu Dân bắt đầu cuộc chơi.

Anh giả bộ thua liên tiếp khiến Khiết Đông bất mãn :

- Anh Hai chơi gì dở ẹc, toàn thua không.

Anh mỉm cười.

- Tại anh dở nên chịu thôi.

Cuối cùng, mỗi đứa ăn cũng được mười mấy hai chục ngàn mà đối với chúng là số tiền quá lớn . Mặt đứa nào đứa nấy mừng vui hớn hờ . Anh cũng thấy vui lây, nhìn chúng thấy thương làm sao, anh căn dặn :

- Nè ! Các em về cất tiền để dành ăn bánh, đừng chơi bài nữa nghe chưa.

Chúng dạ rân rồi ôm tiền vọt ra cửa . Thiệu Dân nhìn theo mỉm cười . Khiết Đông nhìn theo ánh mắt tiếc rẻ, quay qua hỏi Thiệu Dân về như tội nghiệp :

- Bộ anh thua hết luôn trăm ngàn hả ?

- Ừ . Trăm mấy lặn . Còn mấy chục lẻ trong túi thua luôn.

Ngần ngừ một hồi như để suy tính, rồi nó móc hết tiền trong túi đưa anh :

- Vậy em trả phần em lại cho anh nè.

Thiệu Dân bật ra cười lớn, đẩy nắm tiền lại phía nó :

- Em cất đi, anh còn nhiều lắm.

Khiết Đông trố mắt nhìn anh như không tin . Thấy vậy, Thiệu Dân hỏi :

- Em không tin anh à ?

Anh móc bóp lấy ra một xấp tiền tờ một trăm mới cứng, anh đếm mười tờ đưa cho nó.

- Anh cho em và chị Thu để khi nào muốn mua gì thì mua.

Đồng hết hồn đẩy tay anh trở lại khi thấy số tiền quá lớn.

Thiệu Dân cười nhẹ :

- Đừng phụ lòng anh chứ.

Nó cảm thấy khó xử, không biết tính sao.

Thiệu Dân thúc giục :

- Nhận đi cho anh vui ! Anh em mình không nói, mẹ và chị Hạ làm sao biết được, em đừng lo.

Đồng nói thật :

- Số tiền lớn quá, em không dám nhận.

Bây giờ anh mới chợt hiểu đối với một đứa bé 12, 13 tuổi nhưng ở thôn quê thì số tiền này lớn thật.

- Không sao, em cứ nhận đi . Nói của anh cho, mẹ sẽ không rầy . Còn nếu sợ mất, em cứ gọi mẹ giữ giùm.

Khiết Đồng nghe có lý nên run run đưa tay ra nhận, vì từ nhỏ đến lớn nó chưa bao giờ thấy được số tiền lớn đến vậy, huống chi số tiền đó hiện giờ là của nó y như trong giấc chiêm bao.

Thiệu Dân lại mỉm cười xoa đầu Khiết Đồng khen :

- Em ngoan lắm !

Khiết Hạ từ nhà dưới đi lên gọi :

- Mời anh xuống dùng cơm.

Anh mỉm cười với Hạ, rồi kéo Khiết Đông đứng dậy.

- Anh em mình xuống ăn cơm.

Cả nhà quây quần bên mâm cơm còn nghi ngút khói.

Thiệu Dân lễ phép :

- Mời mẹ dùng cơm.

Bà Thành gật đầu nhìn anh trù mến.

- Các con cũng dùng cơm đi.

Bây giờ, Khiết Đông mới thỏ thẻ :

- Hồi nãy anh Hai chơi đánh bài cào với tụi con đó mẹ.

Bà Thành mỉm cười hỏi lại.

- Vậy à ?

Rồi bỗng nhiên mắt Khiết Đông xị xuống.

- Nhưng anh Hai thì khổ rồi.

Bà lấy làm ngạc nhiên vừa buồn cười khi nghe giọng than thở của Đông.

- Sao lại khổ ?

- Thì cũng tại ảnh quá dở.

Nghe cách nói của nó, bà Thành thắc mắc hơn.

- Nhưng chuyện gì mới được ?

- Anh Hai thua sạch túi chứ còn chuyện gì nữa.

Bà chợt hiểu và nghĩ, chuyện vui đùa với trẻ con thì dễ bà có thua chắc hổng bao nhiêu . Bà lại hỏi :

- Anh Hai con thua bọn nhóc chúng bây thì có là bao ?

Thế là thằng Đông gân cổ lên cãi :

- Gần hai trăm ngàn mà mẹ nói chẳng bao nhiêu.

Bà Thành cũng bị bất ngờ, bởi với số tiền hai trăm ngàn đối với bà thì không phải nhỏ rồi . Nhưng hình như bà chưa tin mấy lời nói Khiết Đông nên nhìn qua Thiệu Dân . Thấy mẹ vợ nhìn mình, anh mỉm cười gật đầu xác nhận rồi phân trần :

- Con muốn biếu cho mấy đứa ít tiền ăn quà, chứ không có gì đâu mẹ.

Bà nhìn con rể với ánh mắt đầy cảm phục . Đúng là con bà có phước mới có được người chồng vừa biết đối nhân xử thế, vừa lễ phép và nhất là trong nó có được tình người bao la rộng lớn.

Giờ đây đối diện với anh trong căn phòng chật hẹp nhỏ bé này, Hạ mới thấy khổ sở . Hạ nghe tay chân luống cuống vụng về khi đối diện cùng anh . Ăn cơm xong, mẹ bảo :

- Thôi, hai đứa về nghỉ đi, cũng mệt rồi . Mai dậy sớm, muốn thăm bạn bè gì đó thì đi.

Vậy mà lúc đó Hạ vô tư không nhớ căn phòng ngủ mà mẹ dành cho cô chỉ có chiếc giường nhỏ thì làm sao nằm được hai người . Mà nếu nhớ thì sao chứ, Hạ có can đảm nói thật với mẹ không ? Vậy mà khi vào phòng, Hạ thấy anh tỉnh bơ, lần lượt cởi chiếc quần dài rồi đến áo sơ mi treo lên giá . Trên người anh giờ chỉ còn chiếc quần đùi với áo thun ba lỗ . Hạ đỏ mặt nhìn đi nơi khác, trong khi anh chậm rãi đến ngồi xuống chiếc ghế độc nhất trong phòng nhìn cô . Hạ kêu thầm : "Trời ơi ! Kiểu này anh ở lại chừng tuần lễ chắc Hạ chỉ còn da bọc xương . Làm sao ngủ được đây ? Chỉ một mình anh thôi nằm trên giường còn không đủ nói chi cả Hạ" . Giờ biết tính sao đây ? Căn phòng lại hẹp, chỉ kê được chiếc giường và cái bàn học là đâu còn chỗ trống mà mong nằm tạm dưới đất.

Nãy giờ thấy cô cứ đứng đó, hai tay vịn vào nhau, mặt đỏ rần . Anh lên tiếng :

- Sao không đi ngủ, còn đứng đó ?

Hạ bối rối không biết nói sao . Nếu nói thẳng sợ anh tự ái, mà không nói càng khổ hơn, hai người mà chất lên giường chẳng khác nào bị đóng nệm làm sao ngủ được . Chỉ tưởng tượng cảnh hai người dính khít bên nhau, Hạ nghe rung mình . Riêng Thiệu Dân không phải là anh không biết cô đang nghĩ gì, nhưng anh làm lơ là vì chính anh muốn vậy . Một lý do đường đường chính chính mà cô không thể phàn nàn hay chống đối, mà chính anh cũng không bị ngược, vì như đây là lẽ đương nhiên phải như vậy.

Rồi Hạ cũng phải cắn răng chịu đựng, bò lên giường, ép sát mình vào góc như thần lẩn đeo tường chừa cho anh một khoảng khá rộng để cho vừa tẩm thân hộ pháp của anh . Anh quay đi giấu nụ cười . Nằm lên giường, anh nói tỉnh bơ :

- Làm gì mà ép sát vào đó làm sao ngủ được ? Nhích ra đây một chút cho thoải mái, không ai ăn thịt ăn cá gì em đâu.

Hạ còn không dám thở mạnh nữa nói chi xích vào anh, như vậy mà đã đụng nhau rồi . Hạ tưởng tượng chỉ cần hai người quay đối mặt nhau thì lập tức hai chiếc mũi sẽ đụng vào nhau chứ chẳng chơi.

Nghe cô im lìm không nhúc nhích, anh chủ động quay nghiêng nhìn cô, hỏi :

- Sao vậy ? Ngủ rồi à ?

Hạ hết hồn khi nghe hơi thở anh sát bên nóng hổi . Phản xạ tự nhiên cô định xoay qua né sát vào, không ngờ hai gương mặt lại va trun"ng vào nhau làm Hạ luýnh quính tròn mắt nhìn anh lấp bắp :

- Hạ... xin... lỗi . Hạ... không... cố ý.

Cô chợt im bất bàng hoàng khi hai khuôn mặt vẫn còn kề bên nhau . Lúc này, anh không nói gì mà chỉ im lìm nhìn Hạ, ánh nhìn rùng rục lửa đam mê . Hạ hoảng hồn khép nhẹ rèm mi nghe lao đao một nỗi niềm thằm kín tận đáy tim mình.

Lúc này, anh không nói gì mà chỉ im lìm nhìn Hạ, ánh nhìn rùng rục lửa đam mê . Hạ hoảng hồn khép nhẹ rèm mi nghe lao đao một nỗi niềm thằm kín tận đáy tim mình . Nhìn cô sợ cuống cuống, anh thấy tội tội nên nhìn ra hướng khác.

- Ngủ đi, khuya rồi đó.

Hạ im lìm nghe hồn chao đảo lâng lâng như vừa nhấp ly rượu mạnh . Làm sao ngủ được khi sát bên cô, Thiệu Dân cũng còn trần trở.

Hạ giật mình tỉnh giấc khi tiếng gà gáy vang xa . Cô nhướng mắt nhìn qua cửa sổ khép hờ, thấy cảnh vật cũng còn tờ mờ chưa sáng hẳn và chợt xấu hổ, đỏ mặt khi thấy cánh tay mình vẫn còn nằm trên bờ ngực rộng của anh tự bao giờ . Thấy Thiệu Dân vẫn nằm im, cô mừng thằm vì anh chưa thức . Hạ rút tay lại thật nhanh mà không dám nhìn anh . Nhưng Hạ đâu biết rằng cả đêm Thiệu Dân không

ngủ được . Anh nằm suy nghĩ lung tung mọi chuyện, đến lúc mỗi mệt vừa chớp mắt thì chợt nghe bờ ngực mình nặng nặng . Mở mắt nhìn xuống mới thấy cánh tay cô đã gác qua tự lúc nào.

Hạ nhẹ nhàng ngồi dậy sợ động mạnh làm anh thức giấc . Nhưng vừa lúc đó, Thiệu Dân đã mở mắt nhìn cô, hỏi :

- Sáng rồi à ?

Hạ còn cảm thấy quê nên chỉ gật đầu.

Anh bật ngồi dậy thật nhanh, bước ra ngoài.

Hạ bản thân ngồi lại xếp mùng mền mà đầu óc lộn xộn nghĩ đâu đâu.

Hai ngày nay, anh cùng đi với Hạ đến thăm bà con, lối xóm cùng bạn bè . Ai cũng khen Hạ có phước lấy được người chồng giàu sang lịch lãm, còn bạn bè thì ngưỡng mộ rằng Hạ để bọc điều, có chồng vừa giàu vừa đẹp trai, lại địa vị chẳng kém ai . Mọi người đều vui vẻ chúc phúc cho cô . Riêng Hạ chỉ âm thầm nghe tủi hờn cay đắng mà cắn răng nuốt lệ . Nỗi đau này Hạ cố chịu một mình để mẹ và em được sống trọn vẹn những ngày hạnh phúc . Cô chợt nghĩ rồi đây không biết đời mình sẽ ra sao khi suốt kiếp này, Hạ phải sống bên người chồng lạnh lùng, khó khăn, độc đoán, còn đối với cô thì không một chút tình cảm nào.

Tiếng anh chợt vang lên từ phía sau làm Hạ giật mình . Anh đến bên cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- Làm gì mà thơ thẩn như mất hồn vậy ?

Hạ bối rối cúi đầu :

- Đâu có gì.

Thấy cô không muốn nói, Thiệu Dân lảng chuyện :

- Mai anh định về Sài Gòn giải quyết vài việc.

- Vâng . Nếu anh bận anh cứ về trước.

Thiệu Dân nhướn mày, giọng nửa đùa nửa thật :

- Tưởng nói ra em cần anh ở lại, không ngờ... - Anh ngưng lại rồi gục gặc đầu nói tiếp - Vậy cũng tốt.

Hạ nhìn anh nhíu tít đôi mày khó hiểu:

- Chữ anh biểu Hạ phải làm sao đây ?

Anh quay nhìn nơi khác, mặt đanh lại không nói gì. Khá lâu sau anh lên tiếng :

- Vậy khi nào em về thì gọi điện lên, chú Tám sẽ xuống rước.

- Thôi, làm vậy phiền lắm, để Hạ đi xe ngoài.

Thiệu Dân phật lòng :

- Như vậy có tiện không ? Không khéo mẹ lại trách anh lơ là.

Hạ hơi trề môi :

- Giờ đây trong lòng mẹ, anh là chàng rể quý.

Anh nheo mắt :

- Em ganh tị à ?

Hạ cong môi :

- Hạ hồng thềm.

- Vậy sao ?

- Tất nhiên, vì Hạ đâu phải trẻ con.

Anh nhượng mắt :

- Nhưng trong mắt anh, em vẫn là cô nai.

Hạ tức tối trả đũa :

- Vậy sao anh lại đi cưới ?

- Cũng đâu có sao, về cho vui nhà vui cửa.

Hạ tức anh ách khi nghĩ anh xem cô như một món hàng đem về trang trí trong nhà cho đỡ trống vắng . Anh coi khinh cô đến thế này là cùng . Nghiến chặt hai hàm răng nhỏ xịu nhủ thầm : "Được rồi, anh đã khinh khi rẻ rúng Khiết Hạ này, thì có ngày Hạ sẽ làm cho anh phải điêu đứng khổ sở như nỗi đau cô đang gánh chịu ."

Sáng nay, cả nhà bịn rịn tiễn Thiệu Dân về Sài Gòn . Hình như ai cũng quyến luyến không muốn rời anh, nhất là Khiết Đông theo sát bên anh, ôm cánh tay dẫn dò đủ chuyện.

- Anh Hai hứa rồi đó nha . Tết năm nay, anh phải về thăm mẹ và Khiết Đông đó.

Anh gạt đầu, vuốt tóc nó :

- Anh nhớ chứ . Dù có bận cách mấy, anh cũng sẽ về thăm mẹ và các em . Vì lúc này anh còn nhiều công việc quá, nếu không anh sẽ ở lại chơi lâu lâu.

Bà Thành cũng căn dặn, lo lắng yêu thương :

- Đường xa, con đi cẩn thận . Còn công việc lâu dài chứ không phải đôi ba ngày, đừng cố quá mà có hại cho sức khỏe . Cho mẹ gọi lời thăm anh chị sui và gia đình mạnh khỏe.

Tình cảm Thiệu Dân dành cho mẹ vợ và các em cũng tràn đầy không kém . Anh trầm giọng lễ phép :

- Con cảm ơn mẹ và các em đã không chối bỏ người con rể và người anh rể vô trách nhiệm từ bấy lâu nay . Con nguyện từ đây sẽ sống xứng đáng với tình cảm mọi người dành cho con . Thôi, mẹ và các em vào nghỉ đi con về.

Quay qua Hạ, bất ngờ anh nắm tay cô, nói thật âu yếm :

- Em ở lại chơi vui vẻ nhé ! Anh về trước, chừng nào muốn về gọi điện lên, chú Tám sẽ xuống rước . Đừng đi xe ngoài, vất vả lắm.

Hạ bồi hồi xúc động . Giá như đây là lời nói thật của lòng anh...

Tiếng Khiết Đông kêu rối rít bên hông nhà :

- Chị Hạ, chị Thu ! Ra đây nhanh lên, cây mận hôm nay chín quá trời luôn nè.

Hạ và Thu từ trong nhà chạy ra nhìn lên . Quả thật mấy hôm nay không để ý nên mận chín đỏ ối nặng trĩu các nhánh, mà chẳng ai hay . Khiết Đông lại bép xép :

- Phải chi anh Hai còn ở đây, mình hái cho anh ăn một bữa cho đã thèm luôn.

Hạ cười thương cho sự ngây ngô của em.

- Anh Hai em đâu thèm ăn mấy thứ này.

Khiết Thu hiểu biết hơn em xen vào.

- Anh Hai mình giàu thấy mồ, muốn ăn gì là có ngay, đâu cần đợi Đông cho.

Thấy các em cứ nói về anh, Hạ cũng nghe nhớ nhớ, nên lái sang chuyện khác.

- Đông vào nhà lấy rổ đi, chị và Thu hái.

Khiết Đông gật nhanh chạy vào nhà . Thu quay qua chị hỏi :

- Chị còn dám leo cây không ?

Hạ hình mũi :

- Sao không.

Nói xong cô liền bỏ dép, thoăn thoắt leo lên cây . Chẳng mấy chốc, Thu nhìn lên cây thấy chị mình đã đứng trên chạc ba của cây mận rồi.

Ba chị em vui vẻ đùa nghịch, kẻ trên cây người dưới đất, hái lượm lăng xăng, ồn ào, vui nhộn cả một góc vườn.

Nhìn lên thấy chị khá cao, Thu lo lắng nên bắt tay làm loa gọi lớn :

- Xuống đi chị ! Hái được nhiều lắm rồi, ăn không hết đâu.

Nghe em gọi Hạ nhìn xuống, cô hơi giật mình vì mê hái trái mà nãy giờ leo khá cao cô cũng không hay biết . Cẩn thận từng bước một, Hạ bắt đầu leo xuống . Chẳng may đến một cành cây khô chết tự bao giờ không biết, chỉ lúc nghe tiếng gãy gọn, khô khốc vang lên... cả người Hạ bị lơ lửng chơi vơi thì không còn kịp nữa rồi . Hạ rơi từ trên cao xuống như trái chín rụng, rơi tự do.

Khiết Thu nhìn thấy trước kinh hoàng hét lớn, còn Khiết Đông mặt xanh lè cắt không còn giọt máu . Hai đứa chạy đến bên chị . Lúc này thì Hạ đã không còn biết gì nữa . Bà Thành nghe tiếng hét của Thu cũng chạy ra . Thấy vậy, bà cố trấn tĩnh bảo Khiết Thu chạy sang hàng xóm nhờ chú Tư chở Hạ vào bệnh viện.

Cũng buổi chiều ngày hôm đó, hai chiếc du lịch một trắng một đen nối đuôi nhau chạy với tốc độ thật nhanh làm cát bụi tung bay mù mịt rồi thảng rít lại trước cổng nhà bà Thành . Cửa xe vừa bật mở, lập tức bốn bóng người lao ra như tên bắn, đi như chạy vào sân làm con chó Mực đang nằm thiu ngủ giật mình chồm dậy sủa rân trời . Bốn người khách không ai khác là cha mẹ chồng của Hạ, Thiệu Dân và Vọng Thường . Nhận được tin chẳng lành buổi sáng, buổi chiều họ tức tốc xuống ngay.

Bà Thành đón họ nơi bật thêm, mắt đỏ hoe . Bà Sảnh thấy chị sui, nóng ruột hỏi ngay :

- Con nhỏ sao rồi chị ?

Bà Thành rướm rướm nước mắt.

- Nó bị gãy chân bên trái và xây xát nhiều chỗ.

Sực nhớ, bà Thành đơn đả :

- Mời anh chị và tất cả vào nhà.

Lúc này, Thiệu Dân mới lên tiếng :

- Vợ con còn ở bệnh viện hay về nhà rồi mẹ ?

- Nó về nhà rồi . Chân bị bó bột nên nằm ở trong phòng, con vào với nó đi.

Thiệu Dân đứng lên bước nhanh vào phòng.

Hạ đang nằm trên giường nhắm mắt như ngủ, mặt còn xanh lợt . Anh đến bên giường cúi nhìn Hạ thật lâu . Hạ chợt nhả mặt rồi từ từ mở mắt . Hình ảnh Thiệu Dân lơ mơ trước mặt cô tưởng mình trong mơ.

Lúc này anh đã ngồi xuống bên mép giường nhìn lên gương mặt có nhiều vết trầy xước còn rướm máu của Hạ, nói :

- Nghe nói em leo cây bị té à ?

Hạ hơi khép mi để tránh ánh mắt nghiêm khắc anh đang nhìn mình và cô chỉ gật đầu . Anh lại nhíu mày trách :

- Em bày đặt leo cây làm gì ? Bộ còn nhỏ lắm sao ? Nên nhớ là em đã có chồng rồi đấy nhé ! Làm ớn chín chắn lại một chút đi . Em có biết khi nhận được tin, mọi người cuống cuống lên hết không ? Nhất là mẹ bà muốn xử luôn đó.

Hạ nghe thương mẹ chồng quá, nhưng rồi lại tủi thân nước mắt tràn mi . Hạ bị té gãy chân đau muốn chết, làm như người ta muốn lắm vậy . Vậy mà xuống tới không thăm hỏi lấy một câu mà còn nặng nề đủ điều . Nghĩ đến đây, Hạ Ôm mặt khóc tức tưởi . Thấy cô khóc như vậy, anh càng rối rắm nên càu nhàu :

- Thôi, làm ớn nín đi . Có cả ba mẹ và Vọng Thường xuống nữa đấy, không khéo họ lại tưởng tôi ăn hiếp em.

Vừa nói dứt lời thì anh đã thấy Vọng Thường đứng trước cửa phòng . Hạ cũng nhìn thấy anh, vội đưa tay lau nước mắt.

Nhìn thấy cô như vậy, Vọng Thường nghe xót xa không chịu được, và không còn làm chủ được mình, nên anh lao đến bên giường cầm lấy bàn tay Hạ hỏi dồn, quên luôn sự có mặt của Thiệu Dân.

- Hạ nghe trong người ra sao ? Có còn đau lắm không ? Ngoài bị

gãy chân có còn bị gì nữa không ?

Thiệu Dân khó chịu quay đi, mặt tối sầm.

Hạ e ngại rút vội tay về, trả lời nhỏ rí :

- Hạ không sao đâu.

Vọng Thường vẫn vô tình :

- Trời ơi ! Xanh như vậy mà em nói không sao.

Thiệu Dân bực bội chặn lời :

- Cổ đã nói không sao rồi mà, trong mình cổ làm sao cổ không biết được.

- Nhưng em thấy Hạ không được khỏe lắm.

Thiệu Dân lạnh lùng đứng lên, đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài . Vọng Thường nhỏ giọng lo lắng :

- Sáng giờ Hạ có ăn uống gì chưa ?

Hạ cảm động gật đầu . Tính ra Vọng Thường còn lo lắng cho cô hơn cả người gọi là chồng . Anh ta chỉ biết la rầy, trách mắng chứ có hỏi thăm tiếng nào đâu . Nghĩ đến đâu là Hạ muốn khóc đến đó, nên nước mắt tự nhiên chảy dài.

Vọng Thường thấy vậy tưởng cô còn đau nên khóc . Anh lo lắng móc khăn lau mặt cho cô . Hạ cũng làm thinh để cho anh chăm sóc.

Tiếng Vọng Thường lại êm đềm như ru :

- Nín đi Hạ ! Đừng khóc nữa . Em còn đau lắm phải không ? Hạ nhắm mắt ngủ một chút sẽ bớt đau ngay . Khóc nhiều sẽ có hại cho

sức khỏe lắm.

Nãy giờ chứng kiến sự quan tâm ân cần và những lời nói ngọt ngào quá giới hạn của Vọng Thường dành cho Hạ, Thiệu Dân muốn nổi điên . Anh nện mạnh gót giày quay bước thật nhanh . Nếu không nhanh chân ra khỏi nơi đây, anh không biết có kềm nổi mình không.

Cả nhà thấy Thiệu Dân bước ra với gương mặt đanh lạnh trông thật dễ sợ, bà Sảnh đứng bật dậy hỏi dồn :

- Bộ vợ con có chuyện gì hả Dân ?

Anh cố dần cơn tức đang trào lên, nhẹ giọng :

- Không có gì đâu mẹ . Cổ đã đỡ nhiều và đang nói chuyện với Vọng Thường.

Bà Sảnh thở khì, nói :

- Để mẹ vào thăm nó một chút.

Tự nhiên, Thiệu Dân đứng lên chặn bà lại :

- Để con đưa cô ấy ra ngoài này cho ba mẹ gặp luôn.

Bà Thành cũng gạt đầu đồng tình . Thiệu Dân lại bước nhanh vào phòng vì anh không muốn ba mẹ mình thấy cảnh chương tai gai mắt của hai người kia . Đến bên giường, anh nói với Hạ.

- Anh muốn đưa em ra ngoài cho thoáng, sẵn ba mẹ hỏi thăm luôn.

Anh cúi xuống xúc mạnh Hạ lên làm cô nhăn mặt . Vọng Thường nhúu mày xót ruột, nhưng không dám nói gì . Thiệu Dân cũng biết anh hơi quá đáng nhưng làm ngơ . Bỗng cô gọn trên đôi tay rắn chắc, anh bước ra khỏi phòng . Hạ nghĩ anh cố ý làm vậy vì anh ghét cô.

Thấy anh vừa ra đến, Khiết Thu lật đật kéo chiếc ghế mây lại . Anh nhẹ nhàng đặt Hạ xuống thật êm, bởi vậy trong mắt mọi người lúc nào anh cũng là người chồng mẫu mực . Hạ gật đầu chào cha mẹ chồng với gương mặt méo xẹo.

Bà Sảnh kéo ghế đến bên Hạ, giọng lo lắng :

- Con nghe trong người thế nào rồi ?

- Dạ, cũng bình thường.

Bà Sảnh nhăn trán trách nhẹ :

- Sao bình thường được ? Đừng có giấu mẹ đó nghe chưa . Nói thật cho mẹ nghe xem.

Hạ bối rối, giọng lùng khùng :

- Dạ... con... nghe tức hơi nhiều... Ở ngực... và đau nhức toàn thân.

Bà nhìn Hạ với ánh mắt thương yêu :

- Để mẹ bảo chồng con đi mua thêm thuốc uống.

Nói xong, bà quay qua Thiệu Dân :

- Dân đi mua cho vợ con mấy hộp thuốc dán và một số thuốc giảm đau.

Vọng Thường nhanh nhẹn :

- Để con đi mua cho.

Thiệu Dân phật ý làm thinh, bà Sảnh đành gật đầu . Bà Thành lên tiếng :

- Con chở thằng Đông theo, nó chỉ cho.

Vọng Thường nắm tay Khiết Đông bước ra ngoài . Bà Thành nhìn theo Vọng Thường khen :

- Cái thằng coi vậy mà cũng lạ làng quá chứ.

Bấy giờ, ông Sảnh mới cười, nói :

- Bởi vậy cho nên hôm đám cưới, thằng Dân bận đi trị bệnh, nó làm chú rể thay coi cũng giống y như thật.

Hạ đỏ mặt cúi đầu, còn Thiệu Dân mặt tối sầm . Thấy vậy, bà Sảnh ngăm ra hiệu bằng mắt cho ông đừng nói nữa . Nhưng ông Sảnh lại vô tình không biết mà còn nói thêm một câu "động trời" :

- Hôm đám cưới, mấy người bạn tôi lại còn khen hai đứa thật xứng đôi.

Cả nhà bỗng im lặng như tờ . Khá lâu sau, bà Sảnh lên tiếng nói với bà Thành :

- Tôi muốn bàn với chị chuyện vợ thằng Dân . Tôi muốn xin chị đem nó về Sài Gòn để tiện bề cho thằng Dân chăm nom cho vợ nó.

Bà Thành im lặng khá lâu để suy nghĩ, rồi quyết định :

- Chị nói vậy cũng phải . Trên đó đầy đủ thuốc men và tiện cho thằng Dân chăm sóc vợ nó luôn.

Hạ tỏ ra bất mãn khi nghe mẹ quyết định như vậy, nhưng phận làm con nên đành im lặng.

Hôm sau, mọi người về đến Sài Gòn trời đã xế chiều . Hạ được Thiệu Dân bông từ trên xe vào phòng khách với gương mặt lạnh

bằng, anh coi như đây là trách nhiệm . Vọng Thường thì rất lo lắng, nhưng chỉ hạn chế trong chừng mực nào đó, vì trước mắt mọi người, anh là người ngoài cuộc.

Tại nhà hàng lớn nhất nhì thành phố trong một góc khuất mấy chầu kiếng, trên chiếc bàn trải drap trắng muốt, thức ăn toàn cao lương mỹ vị . Để thêm phần sang trọng, giữa bàn đặt một lọ chưng hoa bằng thủy tinh trong suốt . Từ trong bình, một cành hoa hồng đỏ thắm vươn lên thật kiêu sa rực rỡ . Một khung cảnh thật nên thơ hữu tình vậy mà trên bàn chỉ có hai người đàn ông, mặt đối mặt nhưng ai cũng có vẻ căng thẳng chẳng vui vẻ gì . Hai người đó không ai khác ngoài Thiệu Dân và Vọng Thường.

Hôm nay anh chủ động hẹn Vọng Thường đến đây vì muốn giải quyết dứt khoát chuyện của ba người . Trên bàn, chai rượu Whisky với gần quá nửa dù thức ăn bày la liệt, nhưng hai người chỉ uống . Người ta thường nói "rượu vào thì lời ra" nhưng áp dụng với hai người đang hiện hữu thì hoàn toàn sai . Vì này giờ có nghe họ nói gì đâu, mà hình như họ đang suy nghĩ một điều gì rất quan trọng . Cuối cùng Thiệu Dân lên tiếng trước, anh đặt thẳng vấn đề :

- Tôi muốn biết tình cảm chú dành cho Khiết Hạ là gì ?

Sau thời gian dài suy nghĩ, Vọng Thường trả lời ngay :

- Ý anh nói tôi ngộ nhận chứ gì ? Anh cũng biết là tôi đâu còn ở lứa tuổi bông bột . Bất quá tôi chỉ kém anh vài ba tuổi, thì đâu thể gọi là bộp chộp, xúc nổi . Tôi yêu Khiết Hạ - Một lần nữa Vọng Thường khẳng định.

Thiệu Dân điềm đạm :

- Chú có thấy là mình quá đáng không ? Thế gian đâu thiếu chi con gái, thậm chí vây quanh chú quá nhiều nữa là khác, tha hồ lựa chọn . Tại sao chú không chọn riêng cho mình một nửa còn lại để yêu thương, mà lại vây vào vợ tôi làm gì cho rối tung như vậy ?

Vọng Thường nhếch môi ngạo nghễ :

- Nói như anh còn gì là tình yêu . Ngẫm lại tôi có hơi quá đáng khi dám nói yêu Khiết Hạ trước mặt anh . Nhưng cái gì nó cũng có nguyên do của nó, vì tôi nhớ không lầm, trước đây anh đâu có tha thiết gì với cái đám cưới bất đắc dĩ này, nhưng anh phải chấp nhận vì nhiều điều bắt buộc . Thứ nhất anh đang hụt hẫng vì Bích Ly bỏ rơi, và vì muốn quên cô ta chỉ còn cách cưới Khiết Hạ lấp vào, nhưng chưa quyết tâm lắm . Rồi một động cơ khác mạnh mẽ hơn khiến anh quyết định cưới nhanh là cách đó chẳng bao lâu, Bích Ly lại biết được anh không phải là người tàn phế vĩnh viễn, nên cô ta quay lại muốn nối lại tình xưa . Nhưng vì tự ái của một thằng đàn ông cao ngạo, đời nào anh chấp nhận . Để trả thù cô ta, anh dùng Hạ như một công cụ chọc tức . Anh vì một người đàn bà chẳng ra gì mà đã đem Hạ ra làm "vật tế thần", vậy có xứng đáng không ? Có công bằng cho cô ấy không ?

Ngừng một lúc, Vọng Thường nói tiếp :

- Nói thì phải nói cho hết . Thế nhưng bây giờ lâu ngày tiếp xúc gần gũi, anh mới thấy Khiết Hạ là người con gái khá hoàn hảo, nên anh bắt đầu yêu cô ấy và sợ mất cô ấy . Vậy anh có nghĩ cho tôi không ? So ra thời gian tôi yêu cô ấy trước anh, có thể nói gấp đôi . Còn nữa, chính tôi mới là người đứng ra làm lễ trước bàn thờ gia tiên và bà con hai họ để rước Hạ về đây, thì tôi mới thật sự là chồng của cô ấy.

Mặt Thiệu Dân lạnh tanh, nhưng giọng nói trầm tĩnh vững vàng :

- Nhưng cái quan trọng nhất vẫn là Khiết Hạ, liệu cô ấy có chấp nhận chú không ? Đó mới là vấn đề cốt lõi của câu chuyện mà chú đã quên . Và cô ấy có dám "vượt rào" để đến với chú không ?

Ngưng lại một lúc nhìn Vọng Thường, rồi Thiệu Dân tự tin nói :

- Nếu thật sự cô ấy cũng yêu chú, thì tôi sẽ không hẹp hòi gì mà giúp cho hai người được toại nguyện.

Vọng Thường nheo mắt như thách thức :

- Anh nói là phải nhớ đó nhé . Tôi quyết sẽ làm cho Hạ yêu tôi . Anh hãy chờ xem.

Thiệu Dân cười cười, chế giễu :

- Có mới nói nghe . Tôi sẽ chờ, nhưng với một điều kiện.

Vọng Thường nhướng mày châm biếm :

- Có điều kiện nữa sao ?

- Dĩ nhiên . Cái gì cũng phải có thời hạn, nhất là chuyện tình cảm . Chẳng lẽ để kéo dài đến khi ba người răng long đầu bạc.

Vọng Thường chột hiệu :

- Vậy anh nói rõ điều kiện của anh đi.

- Tôi kỳ hạn cho chú trong vòng một năm kể từ bây giờ, nếu chú không chinh phục được cô ấy thì chú phải tự rút lui . Nên nhớ là không được dùng thủ đoạn.

- Anh nghĩ tôi tệ vậy sao ? Tôi đồng ý ! Nhưng còn anh thì sao ?

- Đó là chuyện của tôi, chỉ cần chú giữ đúng lời hứa.

Rồi hai người chấp tay nhau và nhìn vào mặt nhau không khoan nhượng như hai đấu thủ sắp thượng đài.

Chương 7

Chân Hạ nay đã đỡ nhiều, cô có thể đi từng bước 1 chung quanh nhà. Nghe hơi mỏi, Hạ ngồi xuống xa lông trong phòng khách. Chợt nghe điện thoại reo, cô đi từ từ đến bên máy.

- Alô Hạ nghe đây.

-...

- Anh là Hoàng Đáng à ? Cám ơn anh đã hỏi thăm, cũng không có gì.

-...

- Còn những 1 tháng nữa mới tháo băng.

-...

- Cũng quen rồi, như được an dưỡng vậy mà.

-...

- Hạ không thể đi ra ngoài được đâu.

-...

- Cám ơn anh, hẹn gặp lại.

Hạ mỉm cười khi gác máy. Vừa quay qua, cô giật mình muốn té xỉu vì Thiệu Dân đã đứng sát bên từ bao giờ, mắt nhìn cô hơi nheo lại, rồi thong thả bước lại xa lông ngồi xuống, giọng lạnh ngắt :

- Đến đây ngồi đi !

Hạ hơi bất mãn, nhưng không dám nói gì. Cô đến ngồi đối diện với anh. Từ ngày về quê lên đến nay anh tự động dời chỗ ngủ, lúc đầu Hạ nghĩ anh sợ làm trúng chân mình, nhưng dần dần Hạ thấy không phải vậy, mà hình như càng ngày anh càng muốn xa lánh cô. Tiếng anh cất lên làm cắt đứt dòng suy nghĩ của Hạ :

- Em vừa nói chuyện với ai vậy ?

Hạ bị bất ngờ nên hơi khựng lại :

- Với... Hoàng Đáng.

Glọng Thiệu Dân trầm hẳn :

- Anh ta gọi em có chuyện gì ?

Hạ tránh không nhìn anh :

- Anh ấy hỏi thăm chân Hạ lành chưa.

Thiệu Dân nhướng mắt :

- Sao hẳn biết được nhỉ ?

Hạ lí nhí :

- Hạ cũng không biết.

Thiệu Dân gằn giọng :

- Thật chứ ?

Tự ái nổi lên Hạ cộc lốc :

- Thật.

Thiệu Dân làm thinh nhứ mầy vì câu trả lời cộc cằn của cô Hồi lâu, anh nói giọng dịu lại :

- Hôm nay, chân em đỡ nhiều chưa ?

Hạ nhìn anh lạ lẫm, nhưng cũng trả lời :

- Cũng đỡ nhiều.

Anh nhìn Hạ chăm chú, rồi hỏi sang chuyện khác :

- Em ăn cơm trưa chưa ?

Nghe anh hỏi, Hạ hơi bị bất ngờ vì nào giờ anh đâu có hỏi mấy chuyện đó. Dù thắc mắc, nhưng Hạ cũng nhẹ nhàng :

- Hạ không thấy đói, nên chưa ăn.

- Vậy xuống ăn cơm với anh luôn.

Hạ trở mắt nhìn anh :

- Anh cũng chưa ăn à ?

Anh gật đầu :

- Ừm.

Hạ nghe như có 1 chút gì đó bồi hồi lao xao trong dạ. Một chút nhói nhói trong tim, 1 niềm vui len nhẹ vào hồn. Nhưng rồi gương mặt đang hớn hở của cô lại xù xuống như quả bóng xì hơi vì cô chợt nghĩ lời nói vừa rồi cũng bình thường như lịch sự xã giao, chứ đâu phải sự qua tâm lo lắng dành riêng cho cô mà đã vội mừng. Nãy giờ Thiệu Dân theo dõi sự chuyển biến trên gương mặt Hạ. Tự nhiên thấy cô đang vui vẻ giờ lại buồn hiu, anh nghiêng tới nhìn vào mắt Hạ :

- Sao vậy ? Không thích ăn cơm với anh à ?

Hạ hơi cúi mặt, lúng túng :

- Không phải. Tại Hạ không thấy đói :

Thiệu Dân nhìn cô hồi lâu, rồi đứng dậy :

- Vậy anh lên phòng nghỉ đây.

Anh đi rồi, hạ lại hối hận. Nghĩ cũng tại mình, không biết tại sao lại nói vậy, trong khi cô đang đói bụng muốn chết. Hạ tự trách mình tại sao không chấp nhận sự quan tâm của anh dù là rất hiếm ? Tại tính đa nghi ăn sâu vào trong tâm não, nên lúc nào cũng đề phòng anh, vì cô nghĩ anh là người cao ngạo đời nào chịu hạ mình để nghĩ đến cô. Vậy mà giờ đây tim cô lại bắt đầu biết rung động khi đứng trước anh, biết đau khi nghe anh nói những câu phủ nhận cay đắng, và biết trần trở chờ đợi khi anh đi làm về muộn. Và cô tự hỏi mình " như vậy có phải là tình yêu không ? " Và cô đã yêu anh rồi sao ? Rồi cô tự trả lời " Làm sao không yêu khi mỗi ngày gần gũi, cận kề 1 người đàn ông tài hoa, lịch lãm như anh. Dù rằng với Hạ, anh rất lạnh lùng, ít quan tâm, nhưng trái tim ngu ngốc của Hạ cứ như con thiêu thân gặp ánh đèn, đường lên thiên đường không đến lại muốn chui xuống địa ngục " . Trớ trêu thay trong khi Vọng Thường lại yêu thương cô hết dạ. Có lúc Hạ cũng bị chao đảo bởi tấm chân tình anh dành cho cô, có khi còn hơn ở tính vui vẻ, hoạt bát... Vậy mà Hạ cũng không biết tại sao khi ở bên Thiệu Dân, cô lại quên mất Vọng Thường. Hạ có lẳng mạn quá không khi rung động trước 2 người đàn ông cùng 1 lúc ? Mà Thiệu Dân thì như 1 thỏi nam châm có sức hút cực mạnh, nên ít người con gái nào đứng vững được sự quyến rũ của anh. Cũng có vài lần, Hạ nhìn thấy anh chở trên xe những cô gái đẹp, lúc đó cô nghe đau nhói trong lồng ngực và thật buồn, mà không dám nói, cho nên nỗi đau kia ngày 1 lớn dần.

Thiệu Dân về phòng, thả người rơi xuống nệm 1 cách chán chường.

Mắt nhìn trừng lên trần nhà mà trong lòng cuộn cuộn 1 cảm giác khó thở. Hình như anh đang "ghen". Ý nghĩ chưa kịp hình thành, anh đã lắc đầu phủ nhận. Chẳng lẽ anh lại đi ghen với Vọng Thường ? Với tính cao ngạo, anh làm sao chấp nhận chuyện này. Nhưng Vọng Thường làm sao có thể chiếm được tình cảm của Hạ nhanh đến vậy. Nếu không thì tối qua họ đã làm gì, nói gì nơi ghế đá đến khuya lơ khuya lắc ? Mà đâu phải chỉ vậy thôi. Vọng Thường còn đưa cô lên tận cửa phòng nữa chứ. Hai người nói chuyện thật khuya làm anh cũng không sao ngủ được. Lúc đó anh muốn chạy xuống lôi cô lên phòng " quật " cho 1 trận, nhưng vì lời hứa với Vọng Thường, cho hắn 1 năm tự do chinh phục Hạ, nên anh ngậm bồ hòn làm ngọt mà giờ đây nghe tim gan đau buốt. Thậm chí bữa cơm trưa, cô cũng từ chối đối diện với anh.

Nghe tiếng bước chân chậm rãi lệch lạc về phòng, biết là Hạ, nên Thiệu Dân giả vờ nhắm mắt như ngủ.

Đẩy nhẹ cửa phòng bước vào, Hạ định kêu anh xuống ăn cơm, nhưng thấy anh đã ngủ, Hạ thở dài, nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên bàn học buồn rầu.

Nghe im lặng khác lâu, TD hé mắt nhìn. Cô đang ngồi trên ghế cạnh bàn, mặt Hạ buồn xọ Anh làm bộ trở mình như chợt thức giấc.

Nghe động, Hạ nhìn qua thấy anh mở mắt, cô nói ngay :

- Sao anh không ăn cơm mà lên đây ngủ vậy ?

Thiệu Dân tỉnh tỉnh :

- Ăn cơm 1 mình chán chết.

Hấp tấp :

- Hạ sẽ ăn với anh.

Anh cười cười, nhướn mày hỏi :

- Sao lúc này em bảo không đói ?

Hạ hơi quē nên nói ngang :

- Lúc này không đói, nhưng bây giờ nghe đói.

Anh quay đi giấu nụ cười, rồi nói tỉnh :

- Vậy cũng được.

Nói xong, anh bật dậy xuống dưới nhà.

Trên mâm cơm chỉ có 2 người ngồi đối diện nhau. Hạ thấy gương, nhưng còn anh tỉnh bơ ăn ngon lành. Có lẽ anh đói thật. Thấy Hạ cứ nhìn nhìn chén cơm, anh gấp con tôm bỏ vào chén cô, nói :

- Ăn cơm đi chứ ! Chén cơm sắp như thành bột rồi đó.

Hạ lấp liếm :

- Thì anh cứ ăn đi, mặc Hạ.

Nghe lạ, anh nhìn qua thấy mặt Hạ hồng hồng thật dễ thương. Anh nghiêng qua nhìn sát vào mắt cô, chợt kêu lên :

- Ái chà ! Mắc cỡ hả ? Gần 1 năm ăn cơm chung, thậm chí còn ngủ chung, mắc cỡ nỗi gì ?

Như chợt hiểu ra, anh không thể không cười. Chưa bao giờ Hạ thấy anh cười thoải mái như vậy, 2 bờ vai anh rung lên theo tiếng cười thoát ra thật sảng khoái, làm Hạ quē đến mặt mày đỏ tía. Cô cụp nụ :

- Tự nhiên cười như bị ai chọc léc vậy.

Lúc này anh vẫn còn cười, nhưng ánh mắt nhìn cô rất lạ. Còn Hạ thì bị chao đảo thật sự bởi nụ cười anh quá đẹp mà bây giờ cô mới phát hiện ra. Anh có 1 chiếc răng mọc " ngang tàng " bên trái i thật duyên.

Riêng Thiệu Dân, anh không thể ngờ cô vợ của mình vừa ngây thơ, lại vừa trẻ con đến vậy. Không hiểu nghĩ sao, anh lại trêu tiếp :

- May mà chúng ta chưa thật sự là của nhau. Nếu sau này thành vợ thành chồng rồi, chắc em trốn anh suốt ngày.

Nghe anh nói vậy, cô càng mắc cỡ cúi mặt thấp hơn không dám nhìn anh.

Có lẽ thấy mình đùa hơi quá trớn, anh lấy lại giọng nghiêm nghị :

- Thôi, ăn cơm đi, đừng giấu mặt nữa, không có gì đâu.

Hạ cúi xuống chén cơm, nhưng no ngang.

Anh lại hỏi :

- Chừng nào em tháo băng ?

- Khoảng 4 tuần nữa.

- Tới ngày đó nói cho anh biết.

Hạ nhìn anh ngạc nhiên :

- CHI vậy ?

- Để anh làm tròn trách nhiệm của mình.

Câu trả lời của anh làm Hạ bất mãn nên xịu mặt :

- HẠ nhờ chú Tám được rồi.

Thiệu Dân lại gật đầu, nhưng không nói gì thêm.

Sáng nay đến ngày HẠ mở ăng, giờ đây cô đã chỉnh tề trong chiếc đầm xoè màu cam phấn thật nhín nhảnh. Ra đến phòng khách, HẠ đã thấy anh ngồi dựa ngửa trên ghế, mắt nhắm hờ có vẻ còn mệt vì tối qua anh về rất khuya và say rượu. Thấy cô bước ra ăn mặt tươi tắn, anh hỏi :

- Em định đi đâu à ?

Hạ gật đầu :

- Hôm nay em đến bệnh viện tháo băng.

Như sực nhớ, anh đưa tay vỗ trán :

- Anh nhớ rồi ! Hôm qua em có nói, vậy mà... Thôi, để anh chở đi.

Hạ ngần ngại :

- Anh cảm thấy mệt thì để Hạ đi với chú Tám cũng được.

Anh đứng lên, phẩy tay :

- Không sao, anh đi được.

Hạ theo anh bước ra ngoài. Khi cả 2 ngồi vào xe, anh lên tiếng nhưng mắt vẫn nhìn phía trước :

- EM có sợ không ?

- Hạ rất sợ.

Anh trấn an :

- Không sao đâu. Chỉ cứa lớp bột, đâu có đau.

HẠ mím môi gật đầu nhưng không tin mấy.

Thấy cô còn sợ, nhưng cũng không biết dỗ bằng cách nào, vì anh không quen làm chuyện vậy, mà hình như đã lâu lắm rồi anh không còn nhớ. Đúng là cô vợ anh còn quá trẻ con, chỉ còn nước mua kẹo để dành lát nữa cô khóc thì dỗ thôi. Vậy mà anh lại bị mê hoặc bởi nét ngây thơ trẻ con ấy mới chết. Lúc này, hình như anh bị " nghiện " nhìn cô thì phải. Trưa nào anh cũng kiếm cơm về nhà dùng cơm, chứ thật ra là để nhìn thấy cô cho đỡ nhớ. Bởi vậy hôm nào cô đi học về trễ hoặc về 1 lượt với Vọng Thường là anh muốn nổi điên. Như vậy là ghen chứ còn gì nữa mà phủ nhận. Nghĩ đến đây, anh mới nhớ còn Hoàng Đáng và Minh Khôi vẫn chưa chịu rút lui, nên càng ngày anh càng dăm ra câu gắt và kiếm chuyện gây gổ với HẠ nhiều hơn.

Đang suy nghĩ lan man, chợt tiếng hạ kêu lên làm anh sực tỉnh :

- Anh Dân ! Đến bệnh viện rồi kìa.

Mãi suy nghĩ đâu đâu nên đến bệnh viện lúc nào anh cũng không hay. Thấy anh hơi lạ, Hạ nói :

- Hay anh bận công chuyện gì thì về trước đi. Lát nữa Hạ đi tắc xi cũng được.

Thiệu Dân lắc đầu :

- Anh không bận gì đâu. Chúng ta vào trong đi.

Hạ gật đầu cố trấn tĩnh, nhưng vẫn nghe run. Anh tự nhiên nắm tay Hạ dìu đi như tạo thêm niềm tin và sức mạnh cho cô đến phòng thay băng, cả 2 ngồi bên ngoài chờ gọi tên. Hạ níu tay anh cứng ngắt. Anh cũng giữ đôi tay lạnh giá cô cô trong đôi tay ấm áp của mình. Hạ ngược lên nhìn anh trong khi anh cũng vừa cúi xuống. Hai ánh

mắt giao nhau làm 2 trái tim cùng run lên 1 nhịp đập đồng điệu rất khác thường. Hình như đến bây giờ cả 2 mới khám phá ra 1 điều mà họ luôn giấu kín. Nhận được "thông điệp" của sự đồng cảm đó, anh âu yếm vòng tay qua vai cô siết chặt, Hạ run lên trong đôi tay nồng ấm ấy. Cô ngả đầu vào vai anh như nồng ấm gửi trao. Niềm vui cả 2 chưa trọn vẹn thì từ đâu như cơn gió lốc tạt ngang làm họ phải rời nhau trong tiếc nuối. TỪ đầu dãy hành lang dài hun hút, Vọng Thường chạy như bay đến trước 2 người, anh hơi khựng lại vì thấy Khiết Hạ vừa rời khỏi vòng tay ôm của Thiệu Dân, nhưng cổ trấn tĩnh. Anh hỏi Hạ bằng chất giọng thật ngọt ngào và ánh mắt nhìn cô thật nồng nàn tha thiết. Hạ không dám nhìn lâu vào anh vì cô chợt thấy mắt Thiệu Dân đang cháy rực.

- Hạ vào đây lâu chưa ?

Hạ cổ trấn tĩnh trả lời anh :

- Hạ cũng vừa mới đến. Còn anh về khi nào ?

- Anh cũng mới vừa về đến nhà. Nghe dì TỰ nói lại, anh vội chạy đến đây.

Hạ áy náy :

- Anh mới đi công tác về, đường xa còn mệt sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khoẻ ? Hạ tự lo cho mình được mà.

Giọng anh buồn buồn như trách :

- Hạ tự lo, hay Hạ không cần anh nữa, vì đã có người lo cho Hạ ?

Hạ nhăn mặt :

- Anh nói gì lạ vậy ? Là người cùng 1 nhà, ai lo cũng vậy thôi mà.

- Cũng vậy sao được ? Anh khác người ta khác chứ.

Hạ bực thật sự bởi câu nói hằn học của anh, nên giọng cô gãy gọn :

- Đúng, vì anh là em Hạ. Còn anh Dân là chồng.

Mặt Vọng Thường đành lại. Anh thả người rơi phịch xuống ghế, 2 tay ôm lấy đầu. Vì thấy Hạ cùng Thiệu Dân âu yếm bên nhau nên anh ghen tuông, anh tức tối đến không kiềm được bản thân nên mới thốt lên câu nói vừa rồi. anh đau đớn ngược lên nhìn cô hờn trách :

- Hạ có biết anh đi xa mà trong dạ chẳng được yêu vì lo lắng, sợ về không kịp để đưa hạ đi cắt băng. Nên vừa xuống sân bay, chưa kịp làm thủ tục nhận hành lý, anh chỉ kịp ký giấy rồi gọi lại đến nhận sau, vội vã về nhà rồi lại từ nhà tắt tả đến đây để nghe Hạ nói với anh những câu phủ phàng như vậy sao hạ ?

Giọng Hạ dịu lại đầy hối hận :

- Hạ xin lỗi vì không được khéo trong lời nói làm anh buồn, chứ Hạ đâu đến nỗi bạc bẽo như vậy. Hạ biết đối với Hạ, anh rất tốt.

Nghe được câu nói này của Hạ, mặt Vọng Thường giãn ra ngay. Nãy giờ lặng thinh, lúc này thấy hơi chướng mắt, Thiệu Dân lạnh nhạt lên tiếng :

- Giờ không phải là lúc để trách móc giận hờn nhau. Đây là bệnh viện mọi người nên nhớ cho, muốn gì lát nữa về nhà nói.

Rồi cả 3 im lặng đến lúc tháo băng xong và về đến nhà. Vừa bỏ Hạ xuống cổng, Thiệu Dân đã nhấn mạnh ga cho chiếc xe chồm lên mất hút, bỏ lại sau lưng 1 đám bụi mù với gương mặt ngẩn ngơ buồn rười rượi. Xe Vọng Thường cũng vừa trờ tới, anh nhấn kèn inh ỏi, Hạ mới giật mình tránh qua bên, nhưng VT đã dừng lại bên cô, thò đầu ra hỏi :

- Anh Dân đâu, sao lại đứng đây ? Lên xe anh chờ vào.

Hạ lắc đầu chán nản chậm rãi vào nhà, cô đi thẳng lên phòng ngủ người xuống nệm đầy lo âu phiền muộn. Cô nghe tiếng giày Vọng Thường ngang qua phòng hơi khựng lại, rồi không biết nghĩ sao, anh lại bước tiếp về phòng mình.

Không biết Hạ đã ngủ quên được bao lâu mà khi giật mình thức giấc cô đã thấy Thiệu Dân ngồi tựa trên ghế, mắt khép hờ, mặt đỏ gay. Nghe động anh ngẩng lên nhìn hạ chăm chăm. Cách nhìn sắp nổi lên giông bão làm Hạ điếng hồn, nên lật đặt ngồi dậy vuốt lại mái tóc cho đỡ rối. Hạ cúi đầu cất giọng run run :

- Anh mới đi làm về hả ?

Không nghe tiếng trả lời, Hạ len lén nhìn anh thấy anh vẫn nhìn mình, mặt lạnh băng, nhưng có vẻ mệt mỏi như say. Hạ lại hỏi :

- Anh bị say rượu phải không ? Để Hạ pha nước chanh cho anh uống nhé.

Anh vung tay, giọng cộc cằn :

- Không cần cô quan tâm. Tôi không có say đâu. Ngồi xuống đó cho tôi hỏi chuyện !

Nghe giọng nói lạnh lạnh và cách xưng hô của anh là hạ biết có chuyện, nên cô dịu giọng :

- Hạ thấy anh có vẻ mệt, hay anh lại giường nằm nghỉ 1 chút đi.

Anh trừng mắt nhìn Hạ, giọng quyền hành :

- Tôi nói gì, cô có nghe không ?

Thấy anh nổi nóng, Hạ riu ríu ngồi xuống cạnh giường.

Anh hơi nhắm mắt lại hồi lâu, rồi chợt mở mắt nhìn cô toé lửa giọng gần gần :

- Giữa cô và Vọng Thường đã đi đến đâu rồi ?

Bị hỏi bất ngờ nên Hạ ngớ ngẩn không hiểu gì.

Thiệu Dân nhếch môi nói tiếp :

- Có lẽ cũng đậm đà giống như lúc cô ngã vào lòng tôi ở bệnh viện chứ gì ?

Giờ Hạ mới hiểu ra, nên cô tức giận xanh mặt :

- Anh nói vậy là ý gì ?

Thiệu Dân lại châm biếm :

- Cô không hiểu thật hay giả nai ? Cô khá lắm ! CHính tôi sạn sỏi trong đầu còn phải làm hướng chỉ ai.

Nói xong, anh đứng lên đến bên giường ngồi xuống sát bên Hạ. Không nói gì anh đưa tay nâng cằm hạ lên cho mặt cô đối mặt anh thật gần. Hạ vội vàng cup mi khi hơi thở anh phả vào mặt cô nóng hổi, giọng rít lại giữa 2 hàm răng nghiến chặt.

- Hôm nay cô phải nói thật rõ ràng. Giữa tôi và Vọng Thường, ai là người cô yêu ?

Tội nghiệp Hạ ! Lúc này mặt tái ngắt, lười lú lại không thốt nên lời. Hồi lâu không nghe Hạ trả lời, anh nắm 2 vai cô lắc mạnh :

- Tại sao cô không trả lời ? Hay cô yêu cả 2 ? Cô tham lam quá đấy, không dễ đâu. Hay cô muốn trong 2 chúng tôi phải 1 người chết hoặc ra đi cô mới hài lòng ?

Hạ sợ chết điếng khi thấy anh dữ dần đến vậy, và bây giờ thì không còn kiềm được nước mắt. Hạ bật lên khóc 1 cách tức tưởi ngon lành.

Thấy cô khóc, anh nổi nóng hét lớn :

- Hãy im ngay cho tôi ! Tôi biết cô nói chứ không biết cô khóc. Muốn dùng nước mắt để qua chuyện chứ gì ? Không dễ đâu. Hôm nay bắt buộc cô phải nói sự thật ý nghĩ của cô.

Hạ cũng còn thút thít, nhưng không dám khóc lớn với tình trạng hiện giờ cô mà chọc anh nổi điên lên, anh dám đánh cô lắm chứ chẳng chơi. Nếu muốn anh đừng nổi nóng thì phải nói thật thôi. Hạ nghe khó khăn khi nói những điều thầm kín của lòng mình trước mặt anh, nhưng phải cố gằng bằng giọng ngập ngừng :

- Ha... có... cảm tình với... anh.

Mặt lạnh băng, anh hỏi lại :

- Chỉ có cảm tình thôi à ? Nói rõ hơn đi !

Hạ xấu hổ cúi đầu thật thấp như em bé mới bập bẹ chẳng thành câu.

- Ha... thương... anh...

Nhìn ngay mặt Hạ, mắt anh nheo nheo :

- Vậy còn Vọng Thường thì sao ?

Hạ trả lời không cần suy nghĩ :

- Hạ xem Vọng Thường như 1 người anh.

- Nhưng cô đã làm cho hấn hy vọng.

- Hạ đâu cố ý, tại anh hiểu lầm thôi.

Anh nâng cằm cô lên nhìn vào mắt Hạ, nói gọn lỏn :

- Vậy thì hãy làm sao cho hấn quên em đi.

Hạ nghe như có gì nhoi nhói run run nơi quả tim bé nhỏ của mình. Lúc này, mắt anh chuyển sang màu đen, anh nhìn Hạ thật nồng, thật ấm, nhưng Hạ sợ không dám hỏi thẳng như anh đã hỏi cô, là anh có yêu Hạ không ? Mới chỉ là ý nghĩ mà mặt Hạ đã hồng lên vì thẹn và cũng không dám nhìn anh lâu.

Thời gian lắng đọng giữa 2 người 1 lúc khá lâu. Đột nhiên, Hạ nghe mình bị nhắc bổng lên trên đôi tay rắn chắc, rồi anh đặt Hạ ngồi vào lòng mình với vòng ôm siết chặt. Hạ chơi vơi, chao đảo không biết mình ở thiên đàng hay địa ngục. Chưa kịp suy nghĩ gì thêm thì anh đã cúi xuống phủ lên môi Hạ những nụ hôn nóng bỏng nồng nàn làm Hạ hoảng hốt khép mi mà nghe anh cười khế thì thảm :

- Làm gì sợ anh dữ vậy ? Mở mắt nhìn anh nè, đừng trốn anh nữa.

Hạ chớp mi ngượng ngùng, rồi anh lại cúi xuống hôn lên mặt Hạ, lần xuống bờ môi... 1 nụ hôn kéo dài đầy tham lam khao khát. Hạ run rẩy trong vòng tay âu yếm vuốt ve mà nghe trời đất bỗng bênh, nghiêng ngả. Giữa lúc Hạ đang ngây ngất lâng lâng với cảm giác lạ lẫm đầu đời do anh mang lại, thì anh đã đặt Hạ nằm xuống giường và cúi xuống nhìn cô đắm đuối mê say.

Thấy cử chỉ lạ lùng của anh, Hạ lo ngại bật thốt :

- Anh sao vậy ?

Anh cười âu yếm :

- Xem em có điểm nào hơn những cô gái khác mà làm tim anh đau khổ không chịu nổi.

Hạ giấu mặt vào đôi tay cười khúc khích đùa :

- Anh đúng là lạ đời hơn thiên hạ. Lúc im lặng lắm lì trông dễ sợ, lúc nói nghe không hết, dễ ghét quá đi !

Anh nheo mắt trêu lại Hạ :

- Vì từ ngày biết yêu em, anh mới bắt đầu biết nói.

Hạ cung nắm tay nhỏ xíu đâm vào ngực anh nũng nịu :

- Anh xạo quá đi.

Anh trợn mắt đe dọa. :

- Mới đó đã dám hỗn với anh rồi à. Có muốn anh đánh đòn không ?

Hạ chu môi thật dễ thương :

- Hồng.

- Ấy cha ! Thấy dễ rồi lòn mắt nữa chứ. Không dễ đâu nhé.

Hạ hình mũi làm xấu để ghẹo anh. Thấy cử chỉ trẻ con tức cười đó của cô, anh ngả sắp lên người Hạ đùa :

- Anh sẽ khiến cho em ngộp thở chết luôn.

Hạ hoảng hốt cung 2 tay đâm vào lưng, anh miệng la chí chóe :

- Ngồi dậy mau ! Hạ sắp nghẹt thở rồi nè.

Chẳng những anh không dậy mà còn trêu già :

- "Mi" anh 100 cái, anh mới ngồi dậy nổi.

Hạ giã nãy nói khích :

- Anh ỷ to con lớn xác, lấy thịt đè người, Hạ không phục.

Thiệu Dân lăn ra nằm ngửa ra giường phá lên cười thật lớn. hạ giật mình đưa tay bịt miệng anh lại, cắn nhằn :

- Anh làm gì cười lớn quá vậy ?

Anh gỡ tay Hạ nói :

- Vì hôm nay anh cảm thấy thật vui vẻ và hạnh phúc.

Mãi lo trò chuyện vui đùa bên nhau mà hoàng hôn buông xuống lúc nào 2 người cũng chẳng hay. Đến khi Hạ chợt thấy căn phòng hơi tối mới giật mình choàng dậy, kêu lên thảng thốt :

- Chết cha ! Tối thui rồi kìa anh.

- Thì đã sao ?

- Anh còn nói nữa. Từ trưa giờ Hạ có ăn uống gì đâu, đói bụng muốn chết.

CÔ nắm tay Thiệu Dân kéo dậy.

- XUống ăn cơm với Hạ, nhanh lên !

Thiệu Dân trừng mắt.

- Còn xưng tên là anh đánh đòn đó, biết chưa.

Hạ xụ mặt lằm bằm :

- Giờ còn bày đặt lỗi phải, đúng là được voi đòi tiên.

- Em nói gì lắm lắm đó ?

Hạ làm bộ sợ sệt vụt chạy ra cửa, nghèo đầu làm xấu trêu thêm :

- Hạ nói anh bày đặt " được đằng chân lân đằng đầu".

Anh cũng giả bộ bật dậy, gầm gừ :

- Dám giỡn mặt với anh hả ?

Thấy anh vừa ngồi dậy, Hạ ba chân bốn cẳng chạy tuốt ra ngoài. Chẳng ngờ Vọng Thường ở đâu ngược chiều đi lại, vì hấp tấp nên đầu nhìn trước ngó sau, Hạ đã đâm sầm vào anh muốn bật ngựa, nhưng Vọng Thường đã nhanh tay ghì cô lại. Hạ mắc cỡ đỏ mặt khi thấy Vọng Thường nhìn cô trân trối. Lát sau bình tĩnh lại, anh nhún nhún hỏi :

- Bộ bị ma đuổi sao mà tông anh quá mạng vậy ?

Hạ lắc đầu :

- Làm gì có.

- Chứ ai rượt mà em chạy thực mạng vậy ?

Hạ thật tình :

- Hạ đang giỡn với anh Thiệu Dân.

Nghe Hạ nói vậy, anh nhìn cô nửa tin nửa ngờ :

- Lúc này hai người thân mật đến vậy sao ?

Đúng lúc Thiệu Dân bước ra như để chứng minh lời nói của Hạ. Thấy anh, Hạ lùi lại rời khỏi vóng tay của Vọng Thường. Thiệu Dân

cũng không nói gì, anh lách qua 2 người đi thẳng. Hạ cũng sức nhớ mình đang đói bụng nên vội vã bước theo anh. Vọng Thường nhìn theo 2 người về thất vọng.

oOo

Tối nay Thiệu Dân và Khiết Hạ đều đi dự sinh nhật mấy người bạn, nhưng không cùng chỗ nên mạnh ai nấy đi. Đến hơn 10 giờ, Hạ mới về đến nhà. Nhìn vào trong Hạ yên tâm khi biết Thiệu Dân chưa về. Hạ đã dùng hết lời lẽ tế nhị đến muốn nổi cộc để từ chối, nhưng mà Hoàng Đáng nhất định đưa cô về cho bằng được mới chịu. Vậy anh còn nói kháy Hạ 1 câu :

- Bộ có chồng rồi không được kết bạn sao ?

Hạ thấy bối rối không biết tính sao vì cô biết Thiệu Dân không thích Hoàng Đáng, nên cô cũng không muốn dính líu đến anh, nhưng cô nói trớ :

- Vì Hạ sợ miệng đời dị nghị thôi.

Hoàng Đáng bật cười :

- Tưởng chuyện gì. Hạ khéo lo quá. Chúng mình trong sáng làm gì phải sợ.

Hạ đuối lý đành để anh đưa về đến nhà. Hạ cảm ơn rồi chào tạm biệt HĐ và cô tự mở cửa dẫn xe vào ga ra. Cất xe cô quay ra thông thả trên lối đi trải sỏi dẫn vào nhà. Ngang qua cây chuối ngọc sum suê, Hạ kinh hoàng định hét lên vì ai đó chộp tay cô kéo vào lòng ôm chặt, miệng cô cũng bị 1 bàn tay chặn lại làm Hạ hoảng sợ vùng vẫy quyết liệt. Đến khi nghe giọng trầm trầm êm ái sát bên tai Hạ mới tỉnh hồn.

- Anh đây mà. Em làm gì hốt hoảng vậy ?

Hạ luống cuống đẩy Vọng Thường ra giọng đứt quãng vì còn sợ. Nhưng Vọng Thường không có ý nói tay, giọng khẽ khàng.

- Anh nhớ em quá.

Hạ ngẩng đầu tránh môi anh chờn vờn trên má. Anh thất vọng buông lời trách móc :

- Sao mắt hôm nay em tránh né anh hoài vậy Hạ ? Hay em đã có ai khác, phải anh chàng lúc nãy không ?

hạ bực bội gắt gỏng :

- Anh nghĩ gì kỳ vậy ? Cùng chung 1 mái nhà, làm gì phải tránh né. Còn chuyện Hạ kết bạn với ai, anh biết làm gì ?

Thường nhìn xoát vào Hạ hỏi, giọng gay gắt :

- Vậy em hãy nói cho anh biết, em xem anh là gì của em.

Hạ nhìn anh hơi bất mãn, vì hình như anh đã thay đổi không còn như xưa Từ khi anh nói yêu cô, anh thường trầm mặc ít nói ít cười, mà ánh mắt anh nhìn Hạ thì chứa đựng sự buồn bã khổ đau. HẠ đâu muốn làm anh buồn vì tình cảm anh dành cho Hạ thấm thiết chân thành từ lúc đầu tiên gặp gỡ. Nhưng trái tim HẠ đã lỡ trao cho Thiệu Dân nên Hạ đành làm người vô tình, để nói lên những lời đau lòng mà Hạ không nỡ. Nhưng nếu không rạch ròi thì những chuyện không hay như vừa rồi xảy ra liên tục làm Hạ muốn điên đầu. Một mình Thiệu Dân đã là 1 áp lực nặng nề, giờ thêm Vọng Thường, làm sao cô chịu nổi. Hạ ngược nhìn anh, giọng từ tốn :

- lâu nay Hạ chỉ xem anh như 1 người anh trai, vì trái tim Hạ đã trao cho Thiệu Dân mất rồi.

Câu nói của Hạ như 1 ca nước lạnh tạt vào mặt. Anh buông cô ra rồi ôm đầu gục xuống nghe đau đờn rã rời. Còn gì nữa cho anh hy vọng 1 ước mơ thiên đường hạnh phúc đã tan nhẵn khép lại trước anh, nên chung quanh anh giờ chỉ còn là vực tối.

Thời gian lắng đọng giữa 2 người. Trời tối càng thêm tối, cảnh vật trước mắt như mờ, như ảo, hay cơn sốt vừa rồi làm đầu choáng mắt hoa mắt hết mọi cảm nhận. Có nỗi đau nào bằng khi bị từ chối tình yêu, như không vì vậy mà Vọng Thường nở trách móc hay oán hờn gì cô Càng thất vọng thì tình yêu trong anh càng trào lên mãnh liệt hơn, và anh chợt nghĩ mình sẽ không lùi bước hay bỏ cuộc. Anh không thể bức rời 1 nửa trái tim mình đem cho người khác, phải phấn đấu nhiều hơn. Xưa giờ, Vọng Thường này không hề chịu thua, hay gục ngã trước khó khăn nào, và rồi Hạ sẽ chấp nhận và yêu anh thôi.

Thật lâu, anh ngược lên nhìn Hạ ánh mắt buồn dịu vợi, nhưng... nói chắc nịch :

- Nhưng anh đã lỡ yêu em rồi , nên không thể dừng lại được nữa. Bằng mọi giá em phải là của anh, vì anh biết em cũng yêu anh, phải không Hạ ? Song vì hàng rào lễ giáo cách ngăn nên em không dám đến với anh. - nhưng 1 lúc anh lại nói - Đừng vội vàng phủ nhận. Hãy cho anh thời gian và cả em nữa, để kiểm nghiệm, xác định lại tình cảm của mình rồi hãy trả lời anh.

Hạ lắc đầu cương quyết :

- Vô ích thôi, vì Hạ đã xác định rõ ràng. Đừng vì Hạ tốn thời gian vô bổ. Hãy quên Hạ, tìm cho mình 1 cô gái khác để lập gia đình, vì tuổi đời anh cũng đâu còn trẻ nữa.

Vọng Thường cay đắng :

- EM nghĩ muốn quên 1 người mình yêu như thay chiếc áo sao Hạ ? Anh thất vọng vô cùng khi chính em lại khuyên anh như vậy. Thôi,

em vào ngủ đi, khuya rồi. Chuyện con tim anh, tự anh biết phải làm sao.

HẠ buồn bã đứng lên rồi chậm chạp quay bước, nhưng vừa được vài bước thì tiếng Vọng Thường chợt vang lên như tiếng gió thì thầm làm cô hơi khựng lại :

- Khiết Hạ ! Anh yêu em mãi mãi.

Hạ vội vàng bịt hai tai lại, bước nhanh như chạy trốn.

Chương 8

Rồi thời gian thấm thoát cũng qua mau, mới đó mà Hạ đã về làm dâu của một gia đình giàu có nhất nhì đất Sài Gòn được hai năm . Đối với cô thời gian qua như một giấc mơ dài và cứ thế lặng lẽ trôi, nhưng bên trong không phẳng lặng như bao người tưởng, vì nó đang có một đợt sóng ngầm, mà không biết đến bao giờ mới nổi phong ba . Hạ hoang mang lo sợ không biết phải làm gì để ngăn chặn cơn cuồng nộ giữa hai người đàn ông mà cô đều quý trọng, yêu thương . Nhưng càng ngày, Hạ càng cảm thấy mệt mỏi và bất lực, nên muốn tự giải thoát mình bằng cách bỏ đi thật xa để khỏi phải đau lòng . Lý trí bảo thế nhưng con tim chợt nhói đau khi nghĩ phải xa Thiệu Dân vĩnh viễn, vì Hạ đã yêu anh bằng cả trái tim khờ khạo trình nguyên của người thiếu nữ và nguyện suốt đời không thay đổi . Giờ đây, cô nghe tim mình tan nát khi chứng kiến hai người mình thương yêu và đã từng là anh em như ruột thịt, nay nhìn nhau với sự trở mặt căm thù.

Đau đớn, khổ tâm riết rồi Hạ tránh luôn cả Thiệu Dân, khiến đôi lúc anh hiểu lầm rồi tức giận buông lời nặng nề . Hạ cũng lặng thinh chịu đựng . Còn Vọng Thường thì với nét mặt khổ đau, ánh mắt nhìn cô buồn da diết làm cô chỉ biết cúi mặt quay đi để nghe phiền muộn dâng đầy . Lòng bồi hồi tiếc nuối những tháng ngày mới đến đây, tuy chưa được chồng thương yêu nhưng vui vẻ hồn nhiên.

Bận suy nghĩ miên man mà trời tối lúc nào Hạ cũng không hay . Chợt nghe tiếng ngã đánh rầm của chiếc ghế, Hạ giật mình quay lại . Cô thấy Thiệu Dân ngất ngưỡng giữa phòng, mặt đỏ gay, mắt chiếu vào cô tia nhìn thật dữ . Bằng những bước chân xiêu vẹo, anh đến bên giường ngã ngang như thân cây bị đổ, hai chân còn lòng thòng nửa trên nửa dưới . Hạ lật đật đến bên anh định sửa lại cho ngay ngắn thì bất ngờ bị anh kéo mạnh một cái . Mất đà, cô ngã ập xuống người anh với đôi tay ôm siết như gọng kềm làm Hạ chơi với không còn xoay trở vào đâu được . Hạ cố gỡ tay anh, nhưng không được nên xuống nước năn nỉ :

- Anh buông Hạ ra đi ! Đừng làm vậy, kỳ cục lắm.

Anh nhướng mắt nhìn cô phật ý :

- Đã là vợ chồng với nhau mà như vậy là kỳ sao ?

Hạ đỏ mặt bối rối :

- Nhưng... trước giờ mình có... vậy đâu.

Mắt Thiệu Dân hơi tối lại :

- Thì bây giờ đã đến lúc rồi đó.

Vừa nói, vòng tay anh vừa siết Hạ chặt hơn làm cô hoảng hồn la lên :

- Anh đừng làm vậy, Hạ không thích.

Giọng anh nghiêm lạnh, mắt thoáng nhìn cô một màu u tối :

- Không thích cũng không được, vì đêm nay em phải thuộc về anh và mãi mãi, để chặn đứng ngay những ý nghĩ ngông cuồng, nông nổi của Vọng Thường.

Nói xong, anh trở người qua ép Hạ xuống giường, rồi một trận mưa hôn ập xuống tối tăm mặt mũi làm Hạ kinh hồn vùng vẫy loạn cuồng . Nhưng hình như lúc này anh mạnh mẽ hơn bao giờ hết, Hạ tuyệt vọng, đau đớn, chết lịm cả thân người . Cô nhắm mắt xuôi tay nghe lệ nóng tràn mi chảy dài xuống gối . Thời gian chậm chậm trôi qua cũng như cơn nóng rùng rục trong người anh dịu lại, rồi như anh chợt tỉnh hồn, cuống cuồng nhìn Hạ trong hồi hận ăn năn . Rằng anh nghiêng chặt bờ môi tái ngắt, như bất nhẫn cho hành động điên cuồng trong cơn say không kịp nghĩ suy . Bằng sự im lặng tuyệt đối không thốt được nên lời, trước một hình tượng trinh nguyên như

thần vệ nữ . Anh chỉ biết nhìn cô trân trối, rồi không biết nghĩ gì anh bắt thần nhào tới ôm cô vào lòng rên rĩ :

- Tha lỗi cho anh nghe Hạ, vì quá yêu em nên anh điên cuồng lòng lộn . Khi thấy Vọng Thường mỗi ngày quần quít bên em, anh ghen kinh khủng, nhưng không dám thổ lộ vì tự ái ngút trời . Hôm nay vì có men rượu trong người, anh không kiềm chế được bản thân nên làm tổn thương em . Hãy nguyên rủa, xỉ vả anh đi, đừng im lìm như vậy anh không chịu nổi.

Hạ Ôm mặt nấc lên từng cơn trong nghẹn ngào tức tưởi . Thật lâu sau cô mới nguôi ngoai đôi chút, nhưng cũng không muốn nhìn mặt anh.

Thiệu Dân đau đáu nhìn cô, trong lòng rối rắm.

- Em tha thứ cho anh đi Hạ ! Anh biết đã sai khi ép em làm chuyện đó, nhưng...

Anh chưa nói hết câu thì Hạ đã bịt hai tai, hét lớn :

- Anh đừng nói nữa ! Tại sao anh cứ nhắc lại cái chuyện quỷ quái đó hoài vậy ? Anh còn muốn hành hạ tôi bằng cách nào nữa mới vừa lòng chứ ?

Vừa nói Hạ vừa khóc ròng làm Thiệu Dân rối mù :

- Thôi, thôi, đừng khóc nữa...

Thiệu Dân thở dài thườn thượt.

Đêm nay như cũng dài hơn, và cũng là lần đầu tiên trong đời anh thức trắng, với nỗi dằn vặt, xót xa khi biết bên anh, Hạ cũng không ngủ được.

Trời bắt đầu hừng sáng, mọi sinh hoạt của dân thành phố bắt đầu

nhộn nhịp, lao xao . Hạ vừa trở mình trong cơn ngủ chập chờn mệt mỏi.

Anh cúi xuống bờ mi còn đang khép chặt, giọng khẽ khàng :

- Dậy đi em, sáng rồi . Để anh bảo dì Tư làm điểm tâm cho em ăn rồi anh đưa đến lớp.

Hạ làm thinh quay vào vách, không nói tiếng nào . Thiệu Dân nóng ruột xoay cô lại.

- Đừng vậy mà em ! Năn nỉ cũng rồi, xin lỗi cũng rồi, giờ em muốn sao mới chịu ?

Hạ vùng vằng ngồi dậy đi vào toa-lét mà không thềm mở miệng.

Thiệu Dân buồn rầu nhìn theo than thở . "Vợ con gì mà có vậy cũng không thềm nói chuyện, vậy thì mình cưới vợ để làm gì vậy trời ? Mà sao tự nhiên mình trở nên yếu đuối đến ngớ ngẩn vậy cả ? Dù có yêu thương mấy cũng đâu để cô ta lấn lướt dữ vậy, nếu không chịu mềm thì mình cứng thử xem sao ".

Thấy Hạ vừa bước ra, anh vội sấn cho mình bộ mặt thật ngầu, cất giọng lạnh tanh :

- Giờ có chịu thay đồ chưa thì bảo ? Tôi không có thì giờ đâu mà chờ đợi.

Tự nhiên thấy anh thay đổi trăm tám mươi độ, Hạ trở mắt nhìn anh trân trân.

Thấy vậy, Thiệu Dân gắt gỏng :

- Còn đứng đó nhìn tôi làm gì, lạ lắm sao ? Cho cô năm phút, nếu quá thời hạn thì đừng có trách.

Nói xong, anh quỳ quả bước xuống lầu . Còn Hạ chỉ biết đứng nhìn theo anh chứ không nói được câu nào, rồi chán nản ngã xuống giường âm ức rửa thềm : "Đồ đàn ông chết tiệt ! Mới vừa năn nỉ ỉ ôi, quay qua quay lại không được năm phút là trở mặt, cộc cằn . Vậy mà hồi nãy mình định xí xóa, bỏ qua cho anh ta rồi chứ ." Cô nghiêng rằng : "Tôi sẽ không tha thứ cho anh đâu ."

Hạ thay đồ xong xuống lầu cô đã thấy Thiệu Dân ngồi đợi sẵn nơi bàn ăn . Không nói không rằng, cũng không thèm nhìn anh, cô tự kéo ghế ngồi vào bàn, ăn ngon lành . Thiệu Dân nhìn nhìn cô rồi cũng bắt đầu ăn phần ăn của mình . Không ai nói tiếng nào đến khi xong bữa ăn . Thiệu Dân đứng lên trước, anh ra phòng khách xách chiếc cặp đi thẳng ra xe ngồi chờ Hạ . Thấy cử chỉ dễ ghét của anh, Hạ làm bộ thủng thẳng, nhờn nhơ, kéo dài thời gian cho bố ghét . Khi cô ra xe, anh quay qua cự nự :

- Làm gì mà ở riết trống vậy ? Tôi đâu phải tài xế của cô mà bắt tôi phải chờ . Cô nên nhớ tôi là chồng cô đấy nhé.

Hạ làm thinh không thèm trả lời cũng không thèm nhìn mặt anh . Thấy cô quá cứng đầu, anh chịu hết nổi, tấp xe vào lề, hét nhỏ :

- Giờ cô muốn sao mới chịu mở miệng ?

Lúc đầu cô định làm nư anh, nhưng giờ thấy anh giận thật, Hạ hoảng sợ, nhưng cố trấn tĩnh :

- Tôi không muốn sao hết, nhưng tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy ? Anh xem tôi là gì chứ ? - Nói đến đây, Hạ Ôm mặt khóc mùi.

Thiệu Dân ngoặt tay lái cho xe về hướng cũ, gầm gừ :

- Hôm nay không làm việc cũng không học hành gì ráo . Về nhà nói rõ ràng mọi chuyện đi.

Xe vừa dừng lại, anh hằm hằm bước xuống đi thẳng lên lầu . Hạ riu

rú đi theo . Vào phòng, anh bấm chốt cửa lại . Vừa thả người ngồi xuống giường, anh lên tiếng ngay :

- Muốn gì cô nói hết ra đi, đừng im lìm với bộ mặt đưa đám đó, tôi chịu hết nổi rồi.

Hạ ầm ực mắt ngân ngấn nước :

- Anh có bao giờ xem tôi là vợ của anh không mà toàn là mệnh lệnh, giờ còn trách móc ngược lại tôi ?

- Cô trẻ con vừa thôi Hạ . Nếu không xem cô là vợ, mà tôi thêm ngó ngang đến cô làm gì ? Xin lỗi chứ... Ở ngoài thiếu gì người đẹp.

Hạ trừng mắt lại anh :

- Bởi vì lúc nào anh cũng xem tôi là con nít nên muốn làm gì hay muốn nói gì tôi cũng được chứ gì ? Còn ai không biết anh hào hoa, bay bướm mà khoe . Còn tôi thì chỉ muốn có một người chồng thương yêu chung thủy chứ không cần một người chồng cọc cằn thô lỗ như anh.

- Tôi làm gì mà cô nói cọc cằn, thô lỗ ?

- Chứ không phải sao ? Nếu anh xem tôi là vợ thì anh đâu có... - Tự nhiên nói đến đây Hạ ầm ớ không nói được.

Thiệu Dân nhếch môi giễu cợt :

- Sao không nói tiếp ?

Hạ ầm ực một hồi rồi nói tiếp, nhưng chẳng tròn câu.

- Thì anh đã xúc phạm tôi... và coi tôi như một công cụ để trả thù.

- Nhưng chuyện gì mới được ?

Hạ vịn hai tay vào nhau bối rối không biết nói sao . Cử chỉ đó làm Thiệu Dân càng bực bội :

- Chuyện gì nói ra đi, có ai đâu mà e ngại.

Hạ cũng nổi sùng nên hết mắc cỡ, vì cô nghĩ anh ta làm bộ để lảng tránh . Chứ mới đêm qua thôi, làm sao anh quên được.

- Chuyện đêm vừa rồi chứ chuyện gì nữa.

Thiệu Dân cố nén cười làm mặt nghiêm.

- Đêm qua thì sao nào ?

Hạ ghét ơ là ghét cái cách nói tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, làm cô tức ẩm ách, chỉ còn nước khóc cho đỡ tức, chứ không biết làm sao.

Nghe cô im lìm khá lâu, anh ngược lên nhìn và hơi bất ngờ khi thấy cô đứng khóc ngon lành . Anh không nỡ đùa dai đành xuống giọng :

- Sao lại khóc nữa rồi ?

Anh bước đến nắm tay Hạ kéo lại giường, ấn cô ngồi xuống, lấy khăn lau nước mắt cho cô, giọng nhẹ tênh :

- Đừng khóc nữa ! Chuyện đó cũng đâu có gì quá đáng trong khi mình là vợ chồng . Đành rằng anh không được dịu dàng vì lúc đó đang say, nhưng anh cũng đã hối hận cho hành động của mình và đã xin lỗi em rồi . Nhưng động cơ khiến anh làm vậy cũng chỉ vì anh quá yêu em nên anh ghen đó, em biết không ?

Hạ nguẩy đầu như không chấp nhận lời giải thích của anh . Thiệu Dân đưa tay kéo mặt Hạ quay lại đối mặt anh, giọng trầm trầm :

- Mình huề nhau đi em ! Giận nhau hoài buồn lắm . Hay em muốn phạt anh cách nào, anh chịu hết.

Hạ nhìn anh rồi nghiêm mặt phán :

- Phạt anh từ đây cho đến lúc Hạ ra trường, anh không được đụng chạm đến Hạ nữa.

Lúc này trông mặt anh thộn ra thật tức cười . Hạ cố mím môi lại, nói tiếp :

- Còn nữa, anh phải ngủ riêng cho khỏi lộn xộn.

Anh đưa tay lên trời, cử chỉ bất mãn mặt nhăn nhó :

- Trời ơi ! Em phạt kiểu gì ác vậy ? Làm sao anh chịu nổi khi phải ngủ riêng.

Hạ mắc cỡ nạt đùa :

- Thôi đi, anh quỷ quái lắm nghe, nói gì đâu không hà.

Thấy cô đỏ mặt, anh trêu già :

- Không cho anh ngủ chung giường, nhưng chung phòng được chứ ?

Tưởng anh nói thật, Hạ ngây thơ gật đầu . Thiệu Dân cười mim mím với ý nghĩ "đen tối" chợt thoáng qua trong đầu . Anh còn muốn có con để dập tắt mọi hy vọng của thằng em, nhưng giờ nói ra để gì Hạ chấp nhận . Thôi, chờ thời gian thuyết phục cô sau . Giờ thấy cô vui trở lại, thì coi như tạm ổn được bước đầu.

Anh thấy Hạ hết giận nên yêu sách :

- Vậy thì cho anh hôn em một cái để tạ lỗi và đánh dấu ngày chúng

mình thật sự là vợ chồng.

Vừa nói, anh vừa nâng cằm Hạ ngược lên đối diện mặt anh . Hạ run rẩy khép mi nghe hơi thở nồng ấm của anh . Mũi anh chạm vào mũi Hạ, thì thầm :

- Nhìn anh nè Hạ, để anh biết được em cũng yêu anh chứ.

Hạ từ từ mở mắt để nghe tim mình thót lại khi chạm vào ánh mắt sâu thẳm đang rừng rực lửa yêu thương say đắm lại nồng nàn cuốn hút mãnh liệt, làm hồn Hạ bay bổng lâng lâng . Cô bị chìm ngỉm, mụ mị trong đôi mắt anh rồi, và cô không còn biết gì khi môi anh cuốn lấy môi cô mềm ẩm, ngọt ngào của nụ hôn tình yêu đầu đời trọn vẹn . Một vài giây phút mà cả đời chưa chắc gì tìm kiếm được . Thật lâu sau, Thiệu Dân mới rời môi cô trong luyến tiếc . Anh ôm siết Hạ trong tay với những lời yêu đương tha thiết :

- Anh yêu em quá, Hạ Oì !

Hạ mỉm cười mãn nguyện rồi đẩy anh ra :

- Nghệt thở Hạ rồi nè.

Thiệu Dân nghiêm mặt :

- Em chứ . Sao lại Hạ ?

- Ủ, thì em - Rồi cô đột nhiên ngược nhìn anh với gương mặt lo lắng như mới phát hiện ra điều gì rất nghiêm trọng, giọng cô run run - Nhưng nếu lỡ em có thai thì sao anh ?

Mắt anh sáng ngời nhìn cô âu yếm :

- Thì anh nuôi.

Hạ cong môi :

- Còn em thì sao ?

Anh vuốt mũi cô :

- Thì anh cũng nuôi luôn chứ còn sao nữa, vì lúc đó em đã là mẹ của con anh rồi còn gì.

- Vậy làm sao em đi học đây ?

Anh cười cười đưa đẩy :

- Nghỉ học một năm, sanh xong em lại đi học tiếp.

Hạ giã nảy :

- Em hông chịu.

Anh lại âu yếm vỗ về :

- Phải chịu vậy thôi, chứ anh biết làm sao bây giờ.

- Em hông biết, bắt đền anh đó.

Thiệu Dân bật cười lớn trêu ghẹo :

- Ủ, anh sẽ đền cho em một thằng cu tí nữa.

Hạ mắc cỡ cung tay dấm vào ngực anh lia lịa . Lối mắc cỡ trẻ con của Hạ làm anh không nhịn được cười . Bị cười, Hạ càng quê hơn nên cô xụ mặt . Thấy cô giận, anh ngưng cười, nắm hai tay cô siết nhẹ, mặt nghiêm trang trầm giọng trấn an :

- Anh biết em rất lo . Nhưng không sao đâu chỉ một lần, đâu đến nỗi có em bé . Anh nói thật đó, tin anh đi.

Nhìn nhìn anh, Hạ hỏi :

- Ủa ! Sao anh rành quá vậy ?

Thiệu Dân bị bất ngờ, nhưng tỉnh bơ :

- Thì anh xem sách báo nên biết.

Hạ gật đầu, nhưng không mấy tin vì cô biết trước khi cưới cô, Thiệu Dân là một người rất bay bướm, phong lưu thay tình như thay áo .
Thấy Hạ cứ im lặng nhìn mình, anh chợt dạ hỏi :

- Gì mà nhìn anh ghê vậy ?

Hạ mỉm cười dấm dăng :

- Có gì đâu . Chỉ là thấy anh tự nhiên đẹp trai hơn mọi ngày.

Thiệu Dân la lên :

- A ! Hôm nay dám trêu chọc cả anh nữa à.

Nói xong, anh ôm chầm cô ngã xuống giường với tiếng cười ngập tràn hạnh phúc.

oOo

Thế là thật sự anh đã bước vào đời Hạ . Cô đang sống những ngày hạnh phúc bên người chồng mà trước kia cô chưa dám mơ, chứ đừng nói chi là sự thật . Nhưng giờ đây anh đã hiện diện bên cô bằng xương bằng thịt với những cử chỉ lời nói nồng nàn, âu yếm, yêu thương, quấn quýt không muốn rời . Cũng như lúc này đây, Hạ nghe tiếng giày anh vội vã ngoài hành lang, vì muốn trêu anh, Hạ nhảy nhanh xuống giường núp vào trong cửa . Hạ nghe tiếng cửa phòng bật mở, rồi giọng anh trầm trầm ngọt lịm :

- Hạ Oí ! Anh về rồi nè !

Khi anh bước đến bên giường xoay lưng về phía cửa tìm cô, Hạ nhón chân nhẹ đến sau lưng đưa hai tay bịt mắt anh lại . Thiệu Dân mỉm cười xoay lại ôm cứng Hạ trong tay, rồi kéo Hạ ngã xuống giường, giọng cười trong trẻo ngây thơ của Hạ làm tim anh rộn ràng . Hạnh phúc trong tầm tay thế này, mà một thời gian rất dài đã qua anh bỏ phí . Mỗi khi gần bên Hạ thì anh không thể kiềm được những nụ hôn say đắm ngọt ngào kéo dài bất tận . Hạ giẫy nẩy xô bật anh ra, nũng nịu :

- Em muốn chết rồi đây nè.

Anh nheo mắt vuốt mũi cô :

- Cũng tại em chứ ai.

Hạ trợn mắt ngó anh lom lom :

- Sao lại tại em ?

- Ai biểu em đáng yêu quá chi.

Cô nguýt anh dài sọc :

- Em hồng ham.

Anh đưa ngón tay xỉ vào mũi cô :

- Anh cũng đâu có ham . Tại gương mặt đáng ghét này cứ nhờn nhờn trước mắt, làm sao chịu thấu.

Hạ cong môi :

- Đừng có đổ hết tội vạ cho người ta, làm như anh hiền lắm vậy.

Chợt giọng anh trầm trầm xuống như tâm sự :

- Từ ngày có em bên cạnh đến giờ, anh hiền thật đó Hạ . Em không biết đâu, lúc trước anh là thằng bạt mạng, coi trời bằng hạt cát, ba mẹ thì chỉ nể chứ không sợ, xem tình cảm trai gái như một trò đùa . Còn anh thất tình Bích Ly thì chưa chắc, mà đó chỉ là tự ái của thằng đàn ông cao ngạo . Nhưng hôm nay anh muốn nói thật lòng mình là anh đã bị em đốn ngã bởi sự ngây thơ trong sáng, bởi nét duyên dáng hồn nhiên không màu mè, yếu điệu, nhưng cả một sự quyến rũ cực kỳ không thể nào thoát ra được khi ở gần em, nên giờ đây anh rất sợ.

Nói đến đây, đột nhiên anh ngưng lại làm Hạ thắc mắc hỏi dồn :

- Anh sợ gì ?

Ánh mắt anh lại nhìn Hạ nồng nàn tha thiết :

- Anh sợ mất em.

Hạ xúc động ôm cánh tay anh siết nhẹ :

- Cảm ơn anh đã yêu em đến vậy.

Anh cúi xuống hôn lên môi cô rồi nghiêm mặt :

- Nhưng cũng rất nghiêm khắc khi em làm chuyện có lỗi với anh.

Hạ rụt vai le lười . Anh lại cúi xuống nhìn vào mắt Hạ.

- Còn em thì sao ? Có yêu anh như anh đã yêu em không ?

Hạ lườm anh :

- Nếu không yêu anh thì em đã biến khỏi đây rồi.

- Vậy sao trước giờ, em cứ tránh né anh hoài vậy ? Nếu không nhờ

anh làm ầu, chắc gì anh biết được.

Hạ cong môi :

- Ai biểu anh phớt lờ em chi.

- Trời ! Cũng ghê quá chứ có khờ khạo gì đâu . Cũng biết làm cho người ta điều đứng, khổ sở chứ chơi sao .Thế mà ai cũng nghĩ em ngây thơ . Vậy là bấy lâu nay anh đã làm, làm quá sức tưởng tượng . Em đã khiến anh xấu bác xang bang mà anh có ngờ đâu.

- Tại người ta nghĩ mình khờ, nên mình giả khờ luôn chứ sao.

Thiệu Dân chất lưỡi lắc đầu :

- Vậy là quá trời quá đất . Cả nhà đã bị lừa một cú quá mạng.

Hạ la lớn :

- Ê ! Anh nói gì ghê vậy ?

- Không phải sao . Mẹ lúc nào cũng rầy la anh, bảo : "Con đừng ăn hiếp nó tội nghiệp . Nó hiền lành, ngây thơ và còn khờ khạo lắm . Con hãy ráng mà thương nó vì dù gì nó cũng đã là vợ con . Mẹ thấy nó cũng đẹp người đẹp nét, dù còn trẻ con nhưng từ từ rồi dạy dỗ lại... " Đó ! Mẹ nói vậy không phải trong mắt mọi người, em hãy còn là một cô bé khờ dại sao ?

Hạ cố cãi lại :

- Cho là vậy đi, nhưng anh cũng hoạnh hộc đủ điều chứ có yêu thương gì em đâu mà giờ kể lể.

Thiệu Dân trợn mắt :

- Không thương mà vậy đây.

- Nhưng giờ nếu anh muốn rút lui lại vẫn còn kịp mà.

Anh nói, giọng xụi lơ, mặt buồn rầu :

- Lỡ thương rồi làm sao rút ra đây.

Hạ cười khúc khích :

- Vậy thì ráng chịu.

Vừa nói, anh vừa cúi xuống hôn Hạ tới tấp.

- Ráng chịu nè... ráng chịu nè...

Cả hai lại đùa giỡn cười vui bên nhau mà đâu biết được có một người đang đón đầu lặng thầm quay bước, vội vàng như muốn trốn chạy . Cửa phòng vừa khép lại sau lưng thì cũng là lúc anh nghe như không còn sức lực, anh phải tựa lưng vào tường cho khỏi ngã, hai mắt nhắm nghiền để nghe tim đau thắt từng cơn muốn nghẹt thở . Còn gì cay đắng, phũ phàng hơn người con gái mình từng ấp ủ trong tim giờ đang trong vòng tay người khác . Thường lê từng bước chân rã rời tuyệt vọng ngã vật xuống giường . Anh muốn gào lên, thật lớn cho vơi đi niềm đau khổ . Thế là hết ! Hết thật rồi sao Khiết Hạ ? Cái tên mà từng đêm anh thao thức gọi thầm để giờ đây vẫn còn đọng lại trong tim những vỡ vụn tan tành . Anh lăn qua trở lại trên giường như cơn đau đang hiện hữu quặn thắt tim gan . Mãi đến gần sáng, anh mới mệt mỏi thiếp đi trong giấc ngủ chập chờn.

Sáng nay cả nhà đã có mặt đầy đủ, chỉ có Vọng Thường là không thấy tăm hơi.

Bà Sảnh cần nhân :

- Vọng Thường đâu sao giờ này không thấy nó ? Cái thằng riết rồi đi đứng luông tuồng, bỏ ăn, bỏ uống gầy như tăm tre.

Hạ cúi đầu buồn hiu, vì lý do Vọng Thường vắng mặt thường xuyên cả tuần nay ngoài cô và Thiệu Dân ở nhà này thì đâu ai biết được . Cô chợt cảm thấy mình có tội đã làm cho Vọng Thường buồn khổ . Thiệu Dân thì không có gì, nhưng cũng không phải dừng dừng.

Ông Sảnh lại lên tiếng :

- Hôm nay tôi thấy sắc mặt nó nhợt nhạt buồn hiu, không biết công chuyện làm ăn của nó có xảy ra chuyện gì không ?

Thiệu Dân lên tiếng trấn an cha mẹ :

- Con nghĩ chắc không có gì đâu . Để lát nữa chú ấy về, con tìm hiểu xem.

Bà Sảnh đồng tình.

- Ừ . Anh em ở chung nhà, nên quan tâm giúp đỡ lẫn nhau, xem nó có chuyện gì thì cùng nhau giải quyết . Thôi, cả nhà dùng điểm tâm đi.

Càng ngày, Hạ càng thấy buồn hơn vì Thiệu Dân lúc này hay uống rượu . Có đêm về đến nhà khuya lơ khuya lác, lúc Hạ chập chờn trong giấc ngủ vì mỗi mồn chờ đợi thì anh mới khệnh khạng bước vào phòng . Còn Vọng Thường thì im lặng làm lì thoáng đi thoáng về như chiếc bóng, bởi một nguyên nhân mà không làm sao Hạ mở miệng được để thanh minh vì Thiệu Dân không chấp nhận một lời giải thích nào và cũng không thềm ngó ngang gì đến cô kể từ hôm ấy...

Hạ từ Trung tâm học Anh ngữ về đến nhà gần chín giờ tối . Gần một tuần nay ba mẹ chồng đi du lịch Thái Lan, nên nhà cửa vắng hoe . Vừa cất xe xong, đi vào nhà thì gặp Vọng Thường . Anh ngăn Hạ lại trên lối đi, nói có chuyện muốn nói với cô . Vì đã xem Vọng Thường

như một người anh thì Hạ đâu thể từ chối.

Hạ theo anh ra ngồi xuống băng ghế đá trong vườn . Đêm nay ánh trăng sáng tỏ xuyên qua kẽ lá, soi nghiêng hai chiếc bóng ngả dài rời rạc . Một cơn gió nhẹ vô tình thổi qua, mang theo hương dạ lý thoang thoảng làm say đắm lòng người . Trước khung cảnh hữu tình lãng mạn đến vậy, hỏi người thân thể nào có thể làm ngơ trong khi giờ đây lại là Khiết Hạ đang ngồi cạnh bên anh . Người con gái anh từng ấp ủ yêu thương một mối tình tuyệt vọng, qua bao ngày dồn nén nay cuồn cuộn tràn về như thác lũ làm sao ngăn được trận cuồng phong đang nổi dậy trong lòng . Với cảnh vật xung quanh huyền hoặc nên thơ như thế, bỗng phút chốc không còn một trở lực hay một hoàn cảnh, lẽ giáo nào có thể ngăn cấm được sự nổi loạn trong anh . Còn Hạ lại vô tình nào hay biết . Thấy Vọng Thường im lìm nhìn mình hơi lạ mà không nói gì, Hạ nghe sốt ruột định lên tiếng hỏi, thì bất thần anh chồm qua ôm cô, kéo sát vào lòng vòng tay siết chặt và lời nói trong anh lúc này thay bằng hành động với những nụ hôn tới tấp dồn dập, một cách mạnh mẽ, cưỡng đoạt làm Hạ tối tăm mặt mũi, thở không muốn ra hơi lấy đâu phản đối . Hạ bị động hoàn toàn trước sự việc xảy ra nhanh như vậy . Có nằm mơ Hạ cũng không ngờ . Lúc này, đầu óc Hạ mụ mị, rối tung đâu còn suy nghĩ gì được nữa . Một lúc sau, anh mới nói lỏng vòng tay vì tiếng nấc nghẹn ngào . Hạ bật dậy định thoát khỏi Vọng Thường, nhưng anh đã nhanh hơn ôm cô ghì lại, giọng buồn rầu đau khổ :

- Hãy tha lỗi cho anh ! Vì quá yêu em nên không dẫn được lòng mình . Bao ngày qua em lại lơ là, trốn tránh anh làm anh điều đứng khổ đau . Em có biết cho anh không Hạ ? Em không tội nghiệp anh sao ? Nếu không được em yêu và nhìn thấy em mỗi ngày, chắc anh chết mất.

Nhìn anh lúc này làm sao Hạ chịu nổi . Cô không ngờ anh yêu cô nhiều đến vậy . Chỉ vài ngày không gặp mà giờ đây nhìn kỹ, Hạ thấy anh ta tiều tụy, hốc hác đến bơ phờ . Hai mắt trũng sâu chứa đựng một trời đau thương buồn khổ . Trời ơi ! Hạ biết làm sao đây khi đứng trước nghịch cảnh này ? Bỏ không đành, thương không

được . Một người đàn ông hoàn hảo như vậy lại đem cả tấm chân tình trao trọn cho cô thì còn vinh hạnh nào hơn . Vậy mà lại làm Hạ khổ đau không ít, vì trong tim cô đã có Thiệu Dân . Một chút giao động hoang mang, một chút xao xuyến bồi hồi, xót xa . Hạ đã mềm lòng ngã vào lòng anh và chấp nhận một nụ hôn nồng nàn đắm đuối anh trao dài bất tận.

Thiệu Dân chết lặng nhìn người vợ yêu thương đang say đắm trong nụ hôn với đứa em chú bác . Đất trời như sụp đổ dưới chân, anh như hóa đá chôn chân tại chỗ . Thật lâu sau, anh mới trấn tĩnh lại được . Bước đến, anh lôi Hạ bật ra bằng hai cái tát thẳng tay . Vì quá bất ngờ, Hạ bị té lăn ngã dài dưới đất, không gượng dậy nổi . Vọng Thường lao đến đỡ Hạ lên, làm máu trong người Thiệu Dân lại sôi lên sùng sục . Không nói tiếng nào, anh bước tới kéo Hạ bước nhanh vào nhà . Về đến phòng, anh đập cửa đóng rầm, rồi nhanh tay bấm luôn khóa . Bằng cử chỉ thô bạo anh xô Hạ xuống giường, mắt đục ngầu nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống, quai hàm bạnh ra, răng nghiến chặt rít lên :

- Cô đã như vậy với nó mấy lần rồi ?

Hạ lồm cồm bò dậy, mặt xanh mét giọng run rẩy phân trần :

- Không phải như anh nghĩ đâu.

Nhưng giờ đây anh đâu còn muốn nghe và muốn biết Hạ nói gì, anh lại gầm lên :

- Các người đều đồn mạt và đê tiện . Các người đã coi tôi chẳng ra gì thì đừng trách Thiệu Dân này vô tình, vô nghĩa . Các người nữ nhân tâm chà đạp lên lòng tự trọng và làm rách nát trái tim tôi . Cô đã xem nhẹ tình cảm của tôi thì đừng trách tôi đối xử tệ với cô . Tôi có thua nó ở điểm nào ? Nếu cần về vấn đề phòng the, tôi cũng có thể đáp ứng cho cô được vậy.

Nói xong, anh ngửa mặt ra sau cười một tràng dài, giọng cười đùng

đục bị thương nghe thật thê lương rờn rợn, lại vừa xót xa tuyệt vọng . Anh lúc này như biến thành người khác . Ánh mắt nhìn Hạ đỏ ngầu dễ sợ, như hứa hẹn một hành động bộc phát tàn nhẫn đến bất chợt . Phản xạ tự nhiên, Hạ lùi dần vào phía trong góc giường.

Thấy vậy, mắt anh tối lại nhìn cô thật lâu, rồi ra lệnh giọng khàn khàn :

- Ra đây tôi bảo !

Hạ bất động nhìn anh sợ hãi, chưa bao giờ cô thấy anh dữ dằn đến vậy.

Thấy cô vẫn ngồi im, anh trừng mắt, rít giọng :

- Ra đây ngay !

Hạ run rẩy nhích ra từ từ . Vừa đến giữa chừng, Hạ đã bị anh xô bật ngửa không nương tay . Thật nhanh, không biết bằng cách nào anh đã nằm đè lên người Hạ, bờ môi áp xuống môi cô ngấu nghiến điên cuồng . Thân mình chịu đựng vì biết anh đang ghen, nhưng phản ứng dữ dội của anh làm Hạ hoảng sợ, bằng cách xô bật anh ra để thoát thân . Nhưng anh đã nhanh hơn túm lấy cô lôi ngược lại, quăng lên giường . Lần này thì Hạ không làm gì được, cô đã bị xúc phạm nặng nề bởi người đàn ông mà Hạ thương yêu và gọi là chồng . Vậy mà khi ghen lên anh mất cả lý trí đến tàn bạo . Nước mắt Hạ trào ra trong lặng lẽ, đau đớn thân xác thì ít mà nhục nhã thì nhiều, vì anh đã xem cô như một công cụ để trả thù, không còn trân trọng, dịu dàng thương yêu như trước . Hạ cay đắng nghĩ thầm : "Thế là hết thật rồi sao ? Một cuộc tình đã cho Hạ nhiều mật ngọt lẫn đắng cay, đàn ông khi ghen họ đều như vậy cả sao ? Tại sao Hạ lại lâm hoàn cảnh như vậy ?" Suy nghĩ miên man khóc chán chê rồi Hạ thiếp đi trong mệt mỏi rã rời.

Đêm xuống thật sâu, nhưng Thiệu Dân không ngủ được vì cơn ghen vẫn còn âm ỉ quặn thắt con tim . Tuy Hạ đã thuộc về anh trọn vẹn,

nhưng biết đâu một ngày nào đó cô lại không bị cám dỗ ngã vào vòng tay Vọng Thường như mới vừa rồi đây . Hắn cũng đâu thua anh ở điểm nào, cũng đẹp trai địa vị, phong độ, sang giàu, ngọt ngào ga-lăng, lại yêu Hạ hết mình và kề cận mỗi ngày thì làm sao anh không lo nghĩ tới được . Anh nhìn qua thấy Hạ ngủ vùi với gương mặt bơ phờ, mệt mỏi, với đôi môi sưng vều đỏ mọng, một giọt lệ còn ướt đọng rèm mi . Anh chợt khựng vài giây vì hối hận, nhưng rồi hình ảnh Hạ nằm gọn trong vòng tay ôm siết của Vọng Thường để trao nhau nụ hôn cuồng say đắm đuối làm tim anh nhức buốt . Anh vội quay đi tìm cảm xúc đang trào lên xé nát tim gan . Thôi đành làm người tiểu nhân, ích kỷ giữ Hạ lại cho riêng mình bằng cách đặt cô trước tình thế đã rồi.

Hạ thức giấc nhìn quanh với thân thể rã rời, gối chăn lộn xộn, còn Thiệu Dân biến mất từ bao giờ . Cô uể oải chống tay ngồi dậy chợt nhớ chuyện đêm qua như một cơn ác mộng . Đến giờ Hạ vẫn còn bàng hoàng sợ hãi không biết rồi những ngày sắp tới đây, anh sẽ còn dần vặt cô thế nào . Chợt nghe tiếng gót giày gõ đều trên hành lang, Hạ ngã vật xuống giường quay mặt vào trong tránh né . Anh vào phòng đến ngồi bên giường, giọng lạnh tanh :

- Còn chưa chịu dậy đi học sao ?

Hạ nằm im không thêm nhúc nhích.

Tiếng Thiệu Dân lại cất lên gay gắt :

- Sắp đến giờ tôi phải đến công ty rồi đó.

Hạ vẫn không trả lời nhưng lại thắc mắc : "Tại sao hôm nay anh lại nhiệt tình đánh thức cô để làm gì không biết ?"

Thấy cô vẫn nằm im như ngủ, nhưng anh biết là cô đã thức, nên nổi nóng quát lên :

- Muốn ăn vạ phải không ? Cô cứng đầu cứng cổ vừa vừa đó, cô

tưởng tôi không trị được cô à ?

Vừa nói, anh vừa đưa tay kéo Hạ ra ngoài rồi dựng cô dậy, nói như ra lệnh :

- Đi làm vệ sinh, ăn sáng rồi tôi đưa đến trường.

Hạ tủi thân ôm mặt khóc òa.

Ngồi nhìn cô hồi lâu, anh bực bội nói :

- Sao nữa đây ? Tội của cô tối qua còn để đó chưa tính đến, giờ còn những nhéo với tôi nữa hả ? Tôi không có thời gian để năn nỉ, dỗ dành như thiên hạ đâu nhé.

Hạ mím môi nhìn anh căm giận . Anh quay đi ngó lơ chỗ khác không nói gì với điều thuốc đỏ rục trên môi, gương mặt tỉnh bơ đến khó ưa như không ăn nhập gì đến anh vậy . Hạ dùng dằng xuống giường bước vào toa-lét . Anh nhìn theo cô với đôi mắt nheo nheo và không biết anh đang nghĩ gì.

Hạ trở ra với bộ dạng tươi tỉnh hơn . Nhìn quanh quất không thấy anh đâu, cô thở dài đến ngồi xuống bàn trang điểm . Chiếc gương phản chiếu khuôn mặt cô trong đó làm Hạ giật mình vì bờ môi còn sưng đỏ . Cô gục đầu xuống bàn chán nản nghĩ thầm : "Với bộ mặt như vậy làm sao đến lớp ."

Thiệu Dân lại trở lên, thấy cô gục trên bàn, anh tức giận bưng lên.

- Sao còn ngồi đó ? Trể giờ rồi cô biết không ?

Hạ tức giận la lên :

- Tôi không muốn đi đâu hết . Anh đi đi !

Thiệu Dân nheo một bên mắt nhìn cô đỏ lửa . Anh bước đến lôi cô

đứng dậy, phán một câu xanh rờn :

- Làm biếng thay đồ chứ gì ? Vào đây tôi giúp cô.

Hạ hoảng hồn ghì lại, gạt tay anh ra :

- Tôi không thể đi được, anh tránh ra đi.

Anh quắc mắt buông gọn :

- Tại sao ?

Hạ lúng túng một hồi rồi la lên :

- Mặt mày như vậy làm sao đi ?

Nghe cô nói vậy, anh mới cúi xuống nhìn vào mặt Hạ . Thấy môi cô sưng vù anh vội quay đi giấu nụ cười . Hồi lâu, anh quay lại nghiêm trang :

- Thôi được rồi, nghỉ thì nghỉ . Có cần xin phép tắc gì không ?

Hạ không thèm nhìn anh làm thinh . Thiệu Dân lại nói :

- Không thì tôi đi à nha.

Vừa nói xong anh quay bước ra khỏi phòng, cho ở đây Hạ mặc sức khóc như mưa . Vừa khóc cô vừa rửa xả anh chẳng hề tiếc lời . Hạ rửa anh bị méo miệng, lé mắt, tóc rụng trọc đầu cho xấu xí, coi có còn ngạo mạn coi đàn bà con gái như cỏ rác không cho biết . Đồ đàn ông vô trách nhiệm ! Gây ra cho người ta như vậy rồi tỉnh bơ . Đồ đáng ghét, chết toi... Rửa chán chê rồi cô lại tủi thân, cay đắng vì nghĩ mình bị lừa gạt qua đường bởi câu nói lúc tức giận của Thiệu Dân đã gieo vào đầu óc Hạ tư tưởng lệch lạc không thể cứu vãn : "Tôi chỉ xem cô như một trò đùa", chứ Hạ đâu biết được anh cũng yêu cô nhưc nhối con tim, đảo điên trí não.

Nằm mãi đến trưa cũng chán, Hạ xuống giường bước đến bàn trang điểm soi vào gương thấy môi mình đã bớt nhiều, Hạ quyết định không thềm buồn khóc nữa, phải thư giãn thôi . Chỉ còn cách đi ra phố hay lang thang đâu đó cho khuây khỏa tâm hồn, tội tình gì phải ủ rũ nằm một chỗ than thân trách phận rồi buồn không ai thương mình, thì tự mình phải thương mình nhiều hơn, chứ ngu dại gì buông trôi hủy hoại thân mình . Nghĩ được như vậy, Hạ thấy nhẹ nhàng hơn.

Chương 9

Nghĩ được như thế, Hạ thấy nhẹ nhàng hơn. Không thèm nghĩ đến anh ta nữa, Hạ chạy đến bên tủ quần áo chọn cho mình 1 bộ đầm ôm, thân dài khỏi gối, màu san hô chiếc áo ôm lấy thân hình cân đối mảnh mai của Hạ tạo cho cô dáng vẻ trẻ trung nhí nhảnh vừa thon thả mượt mà. Một chút phấn hồng lên má, một chút son đỏ lên môi để che lấp đôi môi còn hơi sưng mà giờ đây nó lại dễ thương hơn như đang trẻ ra nũng nịu. Soi lại lần nữa, Hạ thấy hài lòng. Máng giỏ xách lên vai, cô bước ra khỏi phòng. Ngang qua phòng ăn, cô nói cho dì Tư biết mình đi ra phố.

Hạ cho xe chạy tà tà qua các con đường quen thuộc mà cô đã từng qua mà chưa biết đi đâu. Tới đèn đỏ cô ngừng lại, bỗng chiếc xe hơi màu trắng quen thuộc của Thiệu Dân dừng ngay trước mặt. Mắt Hạ muốn hoa lên, thần kinh căng cứng, bởi trên xe Thiệu Dân đang tình tứ âu yếm 1 cô gái mà nhìn từ phía sau Hạ không biết là ai. Cô ta lơ đãng dựa cả người vào sát Thiệu Dân, còn anh choàng 1 tay qua ôm vai cô gái thật âu yếm nồng nàn. Hạ nghe nhức buốt con tim, đau thắt nơi lồng ngực, 1 thứ cảm giác đốn đau chết lịm, và không biết Hạ đứng chết lặng bao lâu đến khi nghe tiếng còi thổi " r... e... t" của anh công an giao thông cô mới hoàn hồn. Giật mình, cô nổ máy xe vội vã lao đi. Ông trời hình như cũng cảm thông với Hạ, trời đang trong xanh nắng gắt bỗng đâu mây đen kéo đến. Một màu xám xịt giăng kín bầu trời, rồi cơn mưa trút xuống âm âm như gội rửa những gì ô uế nhất của trần gian. Nhưng với Hạ, mọi thứ giờ đây trở nên vô nghĩa, cô lang thang không biết bao lâu cho đến khi toàn thân lạnh cứng. Cô như đang lạc vào cõi hư vô và hình như có ai đó gọi tên mình. Hạ lơ ngơ hồn siêu phách lạc rồi 1 bàn tay cứng cáp giữ tay cầm xe lại làm Hạ mất thăng bằng lão đảo rồi ngã ngang xuống đường. Hạ nghe đau buốt ở chân, nhưng không gương dậy nổi. Hạ lờ mờ thấy trước mặt 1 gương mặt thân quen cúi xuống nâng cô dậy, với ánh mắt lo lắng xót xa, giọng nói trầm ấm dịu dàng cất lên như nghèn nghẹn :

- Em làm sao vậy Hạ ?

Nhận ra Vọng Thường, Hạ càng xúc động ôm chầm lấy anh rồi gục đầu vào ngực anh khóc ngất. Đôi tay Vọng Thường cũng run lên ôm trọn thân hình lạnh ngắt của người con gái anh yêu. Mưa đã dần thưa hạt cả 2 đều không mặc áo mưa nên ướt sũng, lại đứng giữa đường ôm nhau như đang quay 1 pha phim lâm li bi đát. Qua cơn xúc động, Hạ giật mình định rời khỏi vòng tay ôm của VT, bước thụt ra sau đồng thời nghe đau nhói ở chân. Vọng Thường vội vã ghì Hạ lại cho khỏi ngã, giọng khế khàng.

- Em đừng nhúc nhích, chắc chân bị bong gân rồi, để anh bồng em vào đây rồi tính.

Chưa kịp cho Hạ có thời gian anh đã cúi xuống bế cô lên đi vào túp lều của ai đó bỏ trống bên đường. Nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc ghế còn sót lại anh quỳ gối xuống trước mặt Hạ, nâng nhẹ bàn chân đau của cô đặt lên đùi mình. Gỡ chiếc giày ra khỏi chân, anh xem xét tỉ mỉ rồi nhỏ nhẹ hỏi :

- Em có nghe đau lắm không ?

Hạ bối rối tránh ánh nhìn lồ lộ yêu thương, nói nhỏ :

- Hạ nghe không đau lắm.

- Sưng tấy lên như vậy mà nói không sao.

Anh lại xuýt xoa khi thấy bàn chân bắt đầu sưng đỏ :

- Chắc anh phải đưa tới trung tâm chỉnh hình khám kỹ lại mới được.

Hạ làm thinh như đồng ý, vì cô biết mình bị không nhẹ.

Anh nhìn quanh rồi nói với Hạ :

- Em ngồi đây đợi anh đem xe em đi gởi, rồi anh lấy xe anh đến đây chờ em đi.

Lúa này thấy Vọng Thường lo lắng cho cô như vậy, Hạ chợt nghĩ đến Thiệu Dân. Giờ này chắc họ tay trong tay nhau thật mùi mẫn, tình tứ ở 1 nơi nào đó... Nghĩ tới đây Hạ nghe buồn tủi, nước mắt tràn mi chảy dài xuống má. Thấy vậy, Vọng Thường cuống cuống không biết mình đã sai phạm điều gì, anh ôm vội vai cô, rồi rít :

- Sao vậy Hạ ? Anh làm điều gì sai phải không ? Anh xin lỗi nghe em. Đừng khóc nữa, anh đau lòng lắm. Nín đi em !

Nghe anh âu yếm vỗ về, Hạ càng tủi phận. Chợt nghĩ cô đã ngu ngốc từ chối Vọng Thường để giờ đây bị Thiệu Dân lừa dối. Song đây là chuyện của con tim biết làm sao được. Hạ gục đầu thổn thức làm ướt vai anh. Một lần nữa, Vọng Thường lại nghe tim mình đau nhói. Những giọt nước mắt của Hạ làm bừng dậy trong anh 1 tình yêu mãnh liệt mà bao ngày qua anh ráng kềm mình chạy trốn. Anh ôm Hạ vào lòng nâng niu che chở. Cơn đau lắng dịu dần, Hạ ngược nhìn anh, bắt gặp ánh mắt anh đau đáu nhìn cô như đang chờ câu tha thứ. Hạ lắc đầu, giọng dịu hẳn :

- Anh không có lỗi gì hết. Hạ đau lòng vì chuyện riêng của mình thôi, không liên quan đến anh đâu.

Vọng Thường thở ra nhẹ nhõm, rồi lại nhíu mày nhìn Hạ :

- Nhưng chuyện gì đã xảy ra với em, để em đại dốt tự đầy đoạ. mình như vậy ?

Hạ buồn rầu cúi mặt. Thấy cô không muốn trả lời, anh cũng không dám hỏi thêm.

Một lúc sau, anh cúi xuống nâng cằm Hạ lên, giọng xót xa :

- Nhìn em như vậy, anh chịu không nổi. Có chuyện gì chia sẻ với

anh có được không ?

- Không có gì đâu anh.

Anh im lặng thờ dài :

- Thôi, anh đưa em đi đến trung tâm chụp hình nha.

Hạ lắc đầu :

- Chắc không có gì đâu. Hạ nghĩ bị bong gân thôi.

Anh lại cúi xuống xem xét lại chân cô :

- Vậy em ráng chịu đau 1 chút, anh sửa thử xem.

hạ cắn chặt môi gật đầu.

Anh nâng bàn chân Hạ lên, rồi bất thần kéo ra thật mạnh. Đau quá chịu không nổi, Hạ hét lên nu7óc mắt rơi lã chã, mặt mày xanh lét. Anh vội vàng đặt chân cô xuống, ôm chặt cô vào lòng vỗ về.

- Bây giờ thì không sao rồi. Nghĩ 1 chút cho dịu cơn đau rồi em sẽ đi được ngay.

Anh rút khăn lau nước mắt cho cô.

hạ nhìn anh lạ lẫm :

- Bộ anh có học khoá sửa nắn gân xương hả ?

Anh nhìn Hạ mỉm cười :

- Sửa đại thôi, chứ có học hỏi gì đâu. Em đứng lên xem có đỡ chưa.

Hạ nương theo đà kéo của anh đứng lên từ từ. Cô nghe chân mình

k còn cảm giác nhói đau nên mừng rỡ.

- Hết thật rồi ! Anh tài quá.

Vọng Thường buồn cười :

- Mũi anh sắp bể rồi nè. Vậy thì thưởng gì cho anh đây ?

Hạ tưởng anh nói thật nên lúng túng :

- Hạ không biết.

Thấy cô khó xử, anh cười dễ dãi :

- Anh nói chơi thôi mà. - Rồi anh chợt đề nghị - Hay mình kiếm gì ăn đi. Đừng nói với anh là em ăn trưa rồi nhé.

Nhờ Vọng Thường, Hạ tạm quên chuyện buồn của mình. Cô gật đầu đồng ý ngay. Vọng Thường nhanh nhẹn như sợ cô đổi ý.

- Em đứng đây chờ anh lấy xe nha.

Nói xong, anh sai bu7óc, mặt tươi rói.

Hạ nhìn theo Vọng Thường lòng băng khuôn rồi rầm, rồi chợt thấy đau khi nghĩ tới người chồng giả dối. Vậy mà lúc nào, ở đâu, Hạ cũng nhớ về anh.

Hai người đã ngồi bên bàn thức ăn đầy ắp. Hạ thì cần nhẩn.

- Trời ơi ! Anh kêu gì mà nhiều quá vậy, ăn làm sao hết ?

Giờ nhìn lại, anh mới thấy nhiều thật. Chắc lúc ấy quá vui, nên kêu gì chính anh cũng không nhớ. Anh cười cười, nói đỡ :

- Hai chúng ta đều đang đói, nên anh thấy đâu có nhiều.

Hạ phụng phịu :

- Anh làm như 2 đứa là voi vậy.

Anh lại cười, giọng trầm trầm quen thuộc mà lâu lắm rồi Hạ mới được nghe. Thấy cô cứ ngồi im nhìn mình, anh nheo mắt hỏi :

- Bộ anh lạ lắm sao ?

Hạ bối rối quay đi giấu cảm xúc bồi hồi :

- Nếu lúc nào anh cũng vui vẻ như vậy, Hạ yên 6am hơn.

Anh với tay qua nắm nhẹ bàn tay Hạ để trên bàn, giọng trầm hẳn :

- Anh sẽ như vậy mãi mãi khi có em bên cạnh.

Vẫn để tay mình trong tay anh, cô không muốn làm anh bị hẫng vì cảm giác đau đớn bị từ chối. Hạ cũng đang nếm trải, nên cô thông cảm với anh hơn và muốn làm anh dịu bớt nỗi đau như làm cho chính mình.

Vọng Thường lại hơn hờ tràn ngập nụ cười trên gương mặt. Một tia hy vọng bùng lên trong đôi mắt nhìn cô nồng nàn say đắm. Hạ nhắm mắt lại khi chợt hiểu, 1 lần nữa cô đã sai khi mang tâm trạng hụt hẫng ngã vào lòng anh như chấp nhận sự chở che an ủi và tình cảm nơi anh. Nhưng nếu cô biết được ngay lúc này, Vọng Thường hiểu rất rõ là cô đang đau khổ vì ai... nhưng vì quá yêu cô nên anh chấp nhận tự lừa dối mình để được ôm ấp vỗ về người mình yêu.

Anh nghiêng tay nhìn đồng hồ, nhắc nhở :

- Đã hơn 3 giờ rồi, chúng ta về chứ.

Hạ đứng lên định theo anh về, nhưng cô chợt muốn làm 1 việc gì gì

đó cho đỡ cơn ghen tức đang cuộn cuộn trong lòng. Quay qua Vọng Thường, Hạ mím môi :

- Hạ chưa muốn về nhà bây giờ, mình đi đâu đó chơi đi. ANh có phiền không ?

Anh nhìn cô hơi lạ, nhưng biết cô đang bốc đồng 1 điều gì đó, nên VT chiều ý :

- Anh thù không có gì phiền, chỉ lo cho em thôi. Vậy em muốn đi đâu ?

Hạ nói gọn :

- Đâu cũng được.

Vọng Thường nhìn cô, nói nhỏ :

- Đi với anh, em k hối hận chứ ?

Hạ hơi giật mình, nhưng trấn tĩnh ngay. Thấy vậy Vọng Thường cười lớn.

- Mới hù 1 chút đã sợ rồi sao ? Nói chơi thôi, chứ anh có làm gì em đâu, bảo đảm anh nghiêm chỉnh nhất trần gian.

Thấy anh vui, Hạ xí dãi rồi đùa lại :

- Anh le lưỡi liếm mũi thử xem.

ANh nhăn mặt :

- Làm sao tới mũi được.

Hạ cười cười :

- Vậy là k tin anh nổi rồi.

- Lần đó tại yêu em quá, anh k kèm chế được mình...

Nghe anh nhắc lại chuyện cũ Hạ nhìn ra ngoài xe k nói gì.

Vọng Thường thấy vậy tưởng cô giận nên nhăn mặt :

- Anh lại nói sai nữa rồi. K biết tại sao lúc gần em, anh hay nói lung tung làm em phật ý. Đừng giận anh nghe Hạ, cho anh vui trọn ngày nay đi. Quay vào đây nói chuyện với anh, đừng ngó ra ngoài nữa. Anh hứa không nhắc lại chuyện cũ nữa đâu.

Hạ không nỡ làm anh buồn đành quay vào hỏi :

- Bây giờ mình đi đâu ?

- Đi xem ca nhạc, em chịu không ?

Hạ hơi ngại chốn đông người, nhưng đành gật đầu cho anh vui.

Mắt anh nhìn Hạ lấp lánh. Cho xe vào bãi, mở cửa cho Hạ xuống, bảo cô đứng chờ anh mua vé.

Khi cả 2 yên vị, Vọng Thường nói nhỏ vào tai Hạ :

- Nói gì với anh đi.

Hạ lắc đầu yên lặng.

Thường nhấp nhòm trên ghế :

- Bộ giận anh nữa hả ?

Hạ lắc đầu.

Thường quay lại vùi vãnh :

- Vậy quay qua cười với anh đi.

Cử chỉ của anh đôi lúc thật trẻ con làm Hạ thấy buồn cười. Vậy mà nhìn bề ngoài đạo mạo nghiêm nghị của anh, ai cũng lầm. Anh lần tìm bàn tay Hạ đưa lên môi hôn nhẹ. Hạ rụt lại, nhưng không được đành ngồi im nghĩ ngợi : " mình có có sai khi đi chơi thế này không ? và nếu Thiệu Dân biết được thì chuyện gì sẽ xảy ra ?". Tự nhiên nhớ đến anh ta, Hạ nghe muốn khóc. Chẳng phải cô đang muốn nổi loạn hay sao, còn sợ gì chứ ?

Bất chợt, hơi thở nóng hổi của Vọng Thường sát bên má làm Hạ giật mình né ra xa.

- Em đang nghĩ gì vậy Hạ ?

Cô chối biến :

- Hạ có nghĩ gì đâu.

Anh nghiêng qua nhìn vào mắt Hạ :

- Đừng giấu anh. Anh muốn quan tâm lo lắng cho em nhiều hơn thế này nữa, em có hiểu không ?

Hạ cảm động cúi đầu mắt rưng rưng. Anh nâng cằm Hạ lên nhìn sâu vào đôi mắt, hơi nhíu mày khi thấy cô sắp khóc. Anh thở dài, giọng lo âu :

- Đừng đau lòng nữa Hạ, còn có anh đây, anh sẽ lo lắng thương yêu em đến trọn đời.

Một giây xúc động yếu lòng, Hạ lại ngã vào vai anh nước mắt rơi rơi. Anh choàng qua vai Hạ như sẵn sàng che chở.

Cử chỉ hành động của 2 người lại rơi vào tầm mắt của 1 người, bởi anh ngồi cách đó 2 hàng ghế nên Vọng Thường và Khiết Hạ vô tình không nhìn thấy.

Chứng kiến cảnh vừa rồi, anh vừa lạ lẫm vừa nghe nhói nơi lồng ngực. Một cảm giác từ trước giờ chưa từng xảy ra, và gần đây anh không còn thấy vui vẻ, hứng thú bên cạnh những cô gái khác. Song, giờ mới chợt hiểu ra. Vậy là anh đã từng yêu Khiết Hạ đến giờ vẫn không nguôi. Người ấy không ai xa lạ chính là Hoàng Đáng. Mắt anh trừng trừng nhìn lên phía trước với 2 bàn tay nắm chặt. Người con gái anh thầm yêu cũng tầm thường trắc nết đến vậy sao ? Vậy mà anh đã thần tượng và đưa cô lên ngôi cao tột đỉnh trong trái tim mình, giờ sụp đổ tan tành không còn nơi bám víu, làm anh hụt hẫng chênh vênh như đứng trên bờ vực. Hết chịu nổi, anh bật lên buồn bã ra ngoài, làm cô bạn gái anh dẫn theo cũng hoang mang không biết chuyện gì, đành lao theo anh trong tích tắc.

Hơn 11 giờ đêm, Hạ mới về đến nhà. Đèn trong nhà còn sáng choang, Thiệu Dân hơi ngửa người trên ghế xa lông với điều thuốc trên môi tàn rụi. trên bàn nguyên cái gạt tàn đầy ắp những đầu lọc cho thấy anh đã ngồi đó rất lâu.

Hạ hơi run khi thấy anh ngồi đó im lìm như chúa sơn lâm đang thu mình lại. hạ cố trấn tĩnh, môi mím chặt như sẵn sàng ứng phó. Vọng Thường cũng vừa vào đến, nhưng không như Hạ nghĩ, Thiệu Dân vẫn ung dung hút thuốc, mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì. Khi 2 người ngang qua anh về phòng, k thêm nhìn qua ai, anh nói băng quơ :

- Đi chơi vui về chứ hả ?

Hạ khựng lại khi nghe kỹ giọng nói của anh đã khàn đi chứ không bình thường như Hạ nghĩ. Cô cố làm ngơ bước thẳng lên lầu. Vừa lúc Hạ thở ra nhẹ nhõm được thoát nạn thì cũng là lúc cô nghe 1 tiếng gầm lên như sấm nổ :

- Hai người đứng lại đó !

Hạ nghe chân mình bủn rủn dính ngay tại chỗ, muốn quay trở xuống nhưng nhắc chân không nổi. Thật lâu, cô chằm chằm quay lại mắt nhìn anh hoảng vía. Đôi môi thường ngày hay nhếch lên ngạo mạn giờ mím chặt tạo thành 1 đường thẳng mỏng dính, mắt chiếu ra 1 tia nhìn xám bạc, khuôn mặt sạm lại như pho tượng đồng. Vọng Thường trầm tĩnh bước lại ngồi đối diện anh. Hạ cũng riu riu bước lại ngồi ngang Vọng Thường. Mắt anh nheo lại nhìn xoáy vào hai người, buông gọn :

- Giải thích đi !

Thấy Hạ mất bình tĩnh, Thường đưa tay ngăn cô lại, lên tiếng trước. Thấy cử chỉ đó của Vọng Thường, môi anh chột mím chặt.

- Tôi rủ Hạ đi ăn rồi xem ca nhạc.

Thiệu Dân cộc lốc :

- Ai cho phép ?

Vọng Thường đập lại :

- Anh hơi quá đáng rồi đó. Cô ấy là vợ chứ đâu phải tử nhân của anh.

Không thèm đếm xỉa đến Vọng Thường, anh quay qua Hạ, giọng lạnh tanh :

- Cô nói đi !

Hạ vắn vẹo 2 bàn tay mình muốn gãy, giọng run run :

- Vọng Thường trả lời rồi.

Thiệu Dân đập bàn :

- Tôi muốn cô nói.

Hạ khiếp đảm nên hoá liều v2i chợ nhớ đến chuyện cô bắt gặp lúc trưa, hơi nhếch mặt lên trả đũa :

- Còn anh thì sao ? Anh cũng cặp tay với người này, người nọ, tôi có nói không ?

Thiệu Dân gằn giọng :

- Cho nên cô cũng muốn trả đũa lại tôi chứ gì ?

Hạ nguẩy đầu nơi khác.

Thiệu Dân mím môi tức giận :

- Tôi nói cho cô biết, tôi là đàn ông thì khác. Đó là chuyện làm ăn giao dịch, nên phải tiếp khách.

Hạ cong môi giễu cợt :

- Tiếp ngay cả trên xe du lịch nữa à ?

Thiệu Dân khựng lại đúng 1 giây, rồi lại nói tỉnh rụi :

- Đúng vậy. Nhưng cô thì tôi cấm tuyệt đối.

Anh quay qua Vọng Thường :

- Còn chú, tôi đã nói sao chú không dừng lại ? Bộ thế gian này hết đàn bà, con gái rồi sao ?

Vọng Thường trầm tĩnh nói :

- Tôi không làm gì có lỗi. Thấy Hạ buồn, tôi mời cô ấy đi ăn rồi giải trí không được sao ? Anh trở nên độc đoán hời nào vậy ?

Thiệu Dân nhếch môi, giọng đay nghiến :

- Chỗ ăn uống của 2 người là nơi cảnh trí hữu tình, còn giải trí thì đến những nơi đèn đóm tối om om để thuận tiện cho những đôi tình nhân tình tứ chứ gì ? - Anh lại nhìn Hạ khép tội - Chuyện này do cô mà ra cả. Nếu cô không lả lơi buông thả thì đứa em chồng này làm sao dám " xé rào". Nếu cô không liếc mắt đưa tình thì hắn làm sao dám đến gần cô Nói chung cô là 1 người đàn bà lẳng lơ, trắc nết.

Không hện mà cả 2 cùng hét lên :

- Không phải do cô ấy.

- Tôi không có.

Thiệu Dân dè bĩu :

- Cũng tương xứng quá chứ.

Vọng Thường nóng nảy, lên tiếng :

- Do tôi yêu cô ấy trước, tôi đã mời cô ấy đi chơi. Cổ không có tội, là do tôi hết.

Thiệu Dân đứng bật lên chấm dứt câu chuyện :

- Khuya rồi, không nói nữa. Cô theo tôi !

Lời anh nói ra như 1 mệnh lệnh. Hạ cũng kó dám chống đối. Vọng Thường thẳng thốt gọi tên cô :

- Ha...

Hạ nhìn anh lắc đầu như trấn an. Hạ đi rồi anh bắt lực thả người xuống ghế, nhắm mắt lại mà nghe niềm đau thấm dần từng mạch máu.

Vào phòng, Thiệu Dân đập cửa đánh rầm nhìn Hạ gườm gườm :

- Cô và nó đã đi những đâu, và làm những chuyện gì ?

Hạ nhìn anh trả lại, cao giọng :

- Chúng tôi không làm gì cả.

Anh bước tới nghiêng xuống nhìn sát mặt Hạ, mắt đỏ ngầu, giọng trần trụi :

- Vậy nó không ôm cô và hôn cô à ?

Hạ mím môi nhìn chỗ khác. Vô tình đó như thái độ khiêu khích làm anh càng tức giận quát lớn :

- Sao hả ? Nụ hôn của nó dành cho cô chắc ngọt ngào lắm phải không ?

Vừa dứt câu, bất ngờ anh chồm tới kéo 1 cái cả người Hạ ngã ập vào ngực anh. Vòng tay như 2 gọng kềm siết chặt đau điếng, tưởng rằng xương cốt trong người cô đều sắp gãy. Tiếng hét chưa kịp thoát ra khỏi miệng đã bị môi anh áp xuống, bạo cuồng, cưỡng chế... hạ vùng vẫy định thoát thân, nhưng vòng tay anh càng siết chặt làm Hạ phải chịu đứng im mà nước mắt thì trào ra uất nghẹn. Một lúc sau, từ từ nụ hôn dịu lại, mơn man âu yếm. Hành động anh thay đổi đột ngột làm Hạ chơi vơi, chao đảo bởi nụ hôn điêu luyện ngọt ngào. Lúc này Hạ như tan chảy trong đôi tay rắn chắc và bờ môi mềm ẩm dịu dàng đầy quyến rũ đam mê Đang bay bổng lâng lâng thì cô nghe mình bị đẩy ra bật ngửa trên giường kèm theo tiếng cười khùng khục của anh thật đều đặn :

- Chỉ đùa 1 chút thôi mà cô cũng hưởng ứng nhiệt tình quá chứ.

Hạ nghe nhục nhã, đứng ngất ở chỗ, như có bàn tay bóp vụn trái tim mình. Cô khép mắt lại để ngăn 2 dòng lệ và cắn chặt bờ môi nghe mằn đắng máu cắn hờn. Anh ta đùa cợt với cô đến thế là cùng. Vì bấy lâu nay trong tim "hắn" đã có bóng hình người khác, cho nên đối với Hạ chỉ là trò đùa không hơn không kém. Càng nghĩ Hạ càng nghe đau đờn bẽ bàng.

Thiệu Dân ung dung bước vào toa-lét, lúc trở ra anh thấy Hạ ngồi gục xuống bàn. Anh làm lơ ngã dài xuống giường, với tay tắt đèn.

Khi Hạ giật mình thức dậy thì đồng hồ điểm đúng 6 giờ. Cô bật dậy ngẩn ngơ khi thấy mình đang ngủ trên giường. Hạ lắc đầu như cố nhớ lại, sắp đến giờ học. Cô vào phòng làm vệ sinh, vội vàng đến chẳng kịp ăn sáng. Lấy chiếc cặp máng lên vai, cô nhảy xuống hai, ba bậc thang lầu 1 lúc cho nhanh. Đến phòng khách, cô hơi khựng lại vì Thiệu Dân đang ngồi ở ghế xa lông với bộ cánh sang trọng chỉnh tề. Anh ngược lên nhìn cô khó hiểu. Hạ làm lơ bước qua mặt anh ra cửa.

Tiếng anh vọng theo thật lớn :

- Tôi cho cô quá giang.

Hạ bất ngờ chững lại, nhưng không nói gì, rồi đi thẳng đến xe anh mở cửa chui vào băng ghế sau. Thiệu Dân cũng không nói gì cho đến trường. Xe vừa ngừng lại, anh nói gọn lỏn :

- Trưa tôi đến rước.

Hạ không thềm trả lời đi thẳng. Anh nheo mắt ngó theo nghe hơi bức bối bởi thái độ chống đối ngầm của Hạ.

Chuông reo báo hết giờ. Nhìn ra cổng Hạ đã thấy xe anh đậu bên kia đường dưới bóng cây phượng vĩ. Anh đứng tựa lưng vào cửa, 2

chân bắt tréo mắt nhìn mông lung, tướng thành thoi, nhàn nhã, với phong cách lịch lãm đúng mẫu người đàn ông lý tưởng. Bao ánh mắt đổ dồn về phía Hạ và anh đầy ngưỡng mộ. Hạ tức giận mím môi chiu đại vào cửa xe anh mở sẵn. Vô tình đập vào mắt mọi người hình ảnh người chồng yêu thương vợ đúng mức. Anh cười cười vòng qua mở cửa xe ngồi vào tay lái, 2 người vẫn im lìm về đến nhà. Hạ chần chừ không muốn vào vì cô biết giờ này không có ai ở nhà mà chỉ có anh và cô đối mặt nhau, thì Hạ lại không muốn.

Đang suy nghĩ thì nghe tiếng anh vang lên cay cú :

- Sao chưa chịu vào nhà ? Hay muốn tôi bùng ?

Hạ mím môi bước xuống xe, đập cửa đánh rầm, miệng làu bàu trước khi ngoe nguẩy vào nhà : "có mà điên mới muốn vậy".

Anh nhếch môi thọc 2 tay vào túi quần, lững thững theo sau.

Thế là cuộc chiến tranh giữa anh và Hạ kéo dài chẳng được bao lâu, vì hôm nay cả 2 phải ra sân bay đón ông bà Sảnh đi du lịch trở về. Trước mặt 2 người, cô và anh phải đóng vai cặp vợ chồng thật hạnh phúc. Đôi lúc Hạ nghe mệt mỏi chán chường.

Từ hôm xảy ra chuyện đến nay, Hạ không thèm mở miệng, cũng không thèm ngó ngang đến anh. Vậy mà không biết động cơ nào khiến anh vẫn kiên nhẫn đưa rước cô đi học mỗi ngày. Thậm chí đến học thêm anh cũng tận tình đưa đón. Đôi lúc Hạ cố nghĩ xem anh còn muốn giữ trò gì, nhưng hoàn toàn mù tịt.

Bà Sảnh thả người xuống ghế than vãn :

- Không ở đâu bằng ở nhà mình, Đi năm non, bảy núi cũng muốn về nhà. Thật là thoải mái dễ chịu. - Nói xong, bà nhìn quanh quất rồi hỏi
- Vợ thằng Dân mới đây chạy đâu rồi cả ?

Vừa lúc, Hạ bưng nước ra, nên trả lời :

- Dạ, con đây mẹ.

Bà vỗ trên mặt ghế sát bên mình :

- Con lại ngồi đây với mẹ, để xem con có thay đổi gì không. Thằng Dân có chăm sóc cho con chu đáo không ?

Hạ liếc vội qua anh, bắt gặp anh cũng đang nhìn mình nhẵn mặt rồi xen lời.

- CON là con mẹ hay cô ấy vậy ?

Bà trừng mắt với anh :

- Tội con, mẹ còn để đó.

Hạ vội lên tiếng :

- Dạ cũng bình thường thôi mẹ.

Bà nhìn Hạ phản đối :

- Bình thường sao được ? Mẹ thấy con ốm và xanh hơn thì có.

Rồi bà kể tai Hạ rù rì chuyện gì không biết, mà mọi người thấy mặt Hạ dần dần đỏ lên như gấc chín. Cô lắc đầu lia lịa còn bà Sảnh thì phá ra cười, rồi nói :

- CON nhỏ nay có chồng rồi mà còn mắc cỡ. Nói chuyện có con là mặt mày đỏ tía.

Nãy giờ Thiệu Dân im lặng quan sát mọi người, giờ anh mới lên tiếng gỡ rối :

- Tội con chưa tính đến chuyện có con đâu mẹ. Hạ còn hơn 1 năm

nữa mới ra trường.

Bà Sảnh lấy hồn :

- Học thì học, có con thì có chứ. Bộ tụi bây tính để cho vợ chồng già này xuống mồ mà không thấy mặt đứa cháu hay sao ?

Hạ rồi rầm cúi đầu, Thiệu Dân cũng khó xử bởi đòi hỏi đột xuất của mẹ đành lặng im. Vọng Thường quay nơi khác nghe lòng se sắt. Ông Sảnh thấy chuyện đến hồi gay cấn, nên lên tiếng can :

- Thôi bà ! Mình mới về còn mệt, nên nghỉ ngơi trước đã, chuyện đó để bàn sau.

Bà Sảnh đứng dậy theo ông về phòng, nhưng vẻ mặt vẫn còn giận. Được vài bước, bà quay lại nói với Hạ :

- Mẹ có mua quà cho tụi con đây. Để chiều rảnh, mẹ soạn cho.

Bà vừa đi khuất thì Vọng Thường cũng đứng lên lững thững bước ra sân lấy xe đi đâu đó, nét mặt buồn phiền. Chỉ còn Hạ và Thiệu Dân, anh ngồi im lặng khá lâu. Khi Hạ dợm đứng lên, anh mới lên tiếng.

- Em nghĩ sao về chuyện mẹ nói lúc nãy ?

Mặt Hạ tự nhiên hồng lên thật là dễ thương.

- Hạ không biết.

Thiệu Dân nhú mày :

- Nhưng ba mẹ có vẻ giận chúng ta rồi đó.

- Giờ Hạ cũng đâu biết làm sao.

Nghe cách nói ngây thơ của Hạ, anh nheo đuôi mắt đầy ẩn ý :

- Đâu có gì khó.

Hạ vô tư hỏi dồn :

- Anh có cách rồi hả ?

Thiệu Dân đưa đẩy :

- Cách thì có rồi đó, nhưng không biết "người ta" có đồng ý không.

Biết anh ám chỉ mình, nhưng vì sốt ruột Hạ giục :

- Thì anh nói thử xem.

Anh nhìn Hạ nói tỉnh rụi :

- Thì mình có con cho rồi, chứ còn gì nữa.

Hạ nghe lòng bùng, nghĩ anh đùa quá đáng nên xụ mặt cộc cằn :

- Không thể được.

Thiệu Dân nghe tự ái nên hỏi lại :

- Tại sao ?

- Tại sao thì anh biết rồi.

Thiệu Dân bực bội :

- Tôi không biết gì và cũng không thấy có gì trở ngại. Như mẹ nói đó, có con thì có, đi học thì vẫn cứ đi.

Hạ thiếu điều muốn nhảy nhồm lên. Chuyện như vậy mà anh nói tỉnh

bơ, anh nghĩ anh là ai chứ ? Hạ chợt nghĩ, anh là chồng Hạ chứ ai. Nếu anh đòi hỏi chuyện vậy thì cũng đâu có gì sai trái. Hạ bối rối :

- Nhưng Hạ chưa quen với những ý nghĩ như vậy.

Anh nhướn mày nói đơn giản :

- Vậy thì bây giờ tập cho quen.

Hạ cúi đầu buồn bã bởi ý nghĩ mình bị xem thường. Chuyện hệ trong vậy mà anh nói chẳng 1 chút cảm xúc nào, vẫn giọng tỉnh tỉnh đầu đặn, gương mặt lạnh lặn đầy giấu cợt. Cô hơi quay mặt để giấu đôi mắt đỏ lên sắp khóc, giọng nghèn nghẹn :

- Ngay bây giờ thì Hạ chưa thể quen được.

Anh nhìn Hạ 1 lúc rồi đứng lên, nói 1 câu trước khi ra đi :

- Vậy thì tùy. Nếu mẹ có hỏi, em trả lời sao suông thì thôi. Nhớ đừng đổ lỗi cho tôi nhé.

Anh đi rồi, Hạ nghe 2 má nóng ran vì xấu hổ. Khi nghĩ đến viễn ảnh cô vác chiếc bụng thè lè đi học... bao cặp mắt nhìn cô kinh di... Trời ơi ! Lúc đó chết còn sướng hơn.

oOo

- Em có nghe anh nói gì không Hạ ? Anh muốn gặp riêng em ở 1 nơi nào đó để nói chuyện có được không ?

Hạ lắc đầu khổ sở :

- Không được đâu anh. Hãy thông cảm cho Hạ. Nếu anh Dân biết được sẽ không hay đâu.

Glọng Thường bực tức :

- Anh ấy biết được thì đã sao ?

- Hạ thấy làm vậy có lỗi với anh Dân.

Vọng Thường bật cười mỉa mai :

- Vậy khi anh ấy đi với người con gái khác, anh có cảm thấy có lỗi với Hạ không ?

Nhắc đến chuyện đau lòng này, Hạ cúi đầu buồn hiu :

- Hạ cũng không biết nữa.

Vọng Thường nghe vừa thương vừa giận, anh hơi lớn tiếng :

- Vậy chúng mình công khai đi.

Hạ trợn mắt nhìn anh hoảng hốt :

- Không được đâu.

Thường tức giận thực sự :

- Tại sao ?

- Hạ đã nói rồi, chúng ta không thể đến với nhau được.

Vọng Thường nóng nảy :

- Lý do nào ngăn cản chúng ta ?

Hạ lúng kượng :

- Vì... Hạ... đã là vợ của anh ấy.

Vì không hiểu ý nghĩa sâu xa câu nói của Hạ, nên anh cười nhạt giọng gắt gỏng :

- Anh đã biết từ lâu, đâu nhất thiết em phải nhắc đi nhắc lại.

Hạ không biết nói sao cho anh hiểu. Chẳng lẽ phải giải bày trần trụi chuyện cô đã thuộc về Thiệu Dân.

Thấy Hạ im lặng khá lâu, Vọng Thường buồn bã thờ dài :

- Sao em im lặng hoài vậy Hạ ? Em có biết là mấy tháng qua, anh mệt mỏi và đau khổ như thế nào không ? Em tàn nhẫn với anh quá ! Em muốn anh phải làm sao đây ?

Mất rưng rưng, Hạ thầm nghĩ : "anh trách Hạ rồi Hạ trách ai đây? Hạ cũng đang đau khổ chết nửa thân ngu7òì chứ có hơn gì anh đâu. Ngẫm ra, Hạ còn tủi nhục cay đắng hơn anh nhiều. Người chồng miệng nói không thương lại đang tâm cướp đoạt của cô cái quý nhất của người con gái, vậy mà Hạ đã tha thứ cho anh không hề oán hận".

Tiếng xe Thiệu Dân chạy thẳng vào sân làm Hạ giật mình choàng tỉnh. Cô đứng lên định vào nhà thì Vọng Thường đưa tay ngăn lại :

- Chúng ta trong sáng, không có gì phải sợ. Anh sẽ giải quyết dứt khoát, không thể để kéo dài mãi được. Ngày mai lúc tan trường, anh chờ em ở quán "Mộng Du". Thôi, em vào đi.

Hạ lật đật đi như chạy vào nhà. Đứng trước cửa phòng, Hạ hít vào thật sâu trước khi bước vào. Cửa khép hờ, Hạ đẩy nhẹ thấy Thiệu Dân nằm thoải mái. Cô đến bên giường nhỏ nhẹ :

- Anh ăn cơm chưa, Hạ dọn ?

Thiệu Dân khoát tay

- Tôi không thấy đói.

Hạ vô tình nói 1 câu làm Thiệu Dân nhúu mày khó chịu :

- Sao anh không nghỉ trưa ở xí nghiệp cho khỏe, về đây làm gì ?

- Vậy là em không muốn tôi về buổi trưa ?

Hạ lúng túng :

- Không phải vậy.

Mắt anh nhìn Hạ nheo lại đầy ẩn ý :

- Em thấy không được tự do thoải mái chứ gì ?

- Ý Hạ không phải vậy. Tại thấy đường hơi xa lại nắng gắt, nên anh về như vậy mệt lắm.

Giọng anh còn chút nghi ngờ nhưng đã dịu hơn :

- Cảm ơn em đã nghĩ đến tôi. Tôi thật diễm phúc nếu đó là lời thật.

Hạ phật ý, nhưng cũng làm thinh.

Anh nằm quan sát cô 1 lúc rồi không biết nghĩ sao, anh vỗ vỗ tay xuống mặt nệm, lên tiếng :

- Lại đây nằm với anh.

Hạ bị bất ngờ nhưng cũng ngoan ngoãn chấp nhận sự ban ơn đó, bởi qua đó cô cảm nhận được niềm hạnh phúc.

Anh vòng tay qua ôm Hạ kéo sát vòng mình, âu yếm hôn mãi miết, làm Hạ ngỡ ngàng nhưng cũng vô cùng hạnh phúc. Mãi thật lâu, anh luyến tiếc rời môi Hạ. Mắt sáng rực, anh nhìn cô đắm đuối nồng nàn :

Giọng anh lại cất lên trầm ấm :

- Hôm nay, em không đi học à ?
- Hạ được nghỉ 2 tiết cuối nên về sớm.
- Anh có đến trường.

Hạ lại bị bất ngờ :

- Anh đến đón em hả ?
- Ừ.

Thiệu Dân bắt sang chuyện khác :

- Ba mẹ đâu rồi em ?
- Ba mẹ đi công chuyện ở Bình Dương.
- Sao anh không nghe nói gì hết vậy ?
- Nghe nói có công chuyện đột xuất. Ba mẹ vừa đi khoảng nửa tiếng là anh về.
- Vậy em ở nhà 1 mình à ?

Hạ buột miệng :

- Có anh Vọng Thường nữa.

- Ủa ! Sao bữa nay chú ấy về sớm vậy ?

Hạ lắc đầu :

- Hạ đâu biết.

Anh nhìn Hạ rồi hôn lên chót mũi cô âu yếm :

- Em đó. Cái gì cũng vô tư không biết. Mà em có biết sự vô tư của mình đã làm cho những gã đàn ông lỗi đời như anh phải đau tim gần chết không ?

Hạ tròn mắt ngờ ngác :

- Làm sao Hạ biết được.

- Lại không biết . Đúng là anh muốn giết em thật mà.

Nói xong, anh vùng dậy, dùng cả hai tay ôm siết Hạ vào lòng muốn nín thở, rồi một trận mưa hôn ập xuống làm Hạ chơi vơi . Một lần nữa, Hạ lặn ngụp trong niềm rung cảm, ngọt ngào hạnh phúc được anh yêu thật trọn vẹn.

Thật lâu sau, tiếng anh vang lên tha thiết, mà đã từ lâu lắm rồi Hạ mới được nghe anh thổ lộ lòng mình, bởi anh là người đàn ông cao ngạo nhất trong số những người Hạ quen biết.

- Anh không muốn xa em chút nào . Càng ngày anh càng thấy trống trải nếu không có em bên cạnh, nên anh sẵn sàng làm ngơ những lầm lỗi của em dù lớn, nhỏ.

Hạ nằm im, mắt hơi khép thả hồn theo từng câu nói nồng nàn ngọt lịm của anh . Lần đầu tiên Hạ biết được thế nào là được yêu và hạnh phúc.

Không nghe Hạ nói gì, nhìn đôi mi khép nhẹ chập chờn của Hạ mà anh nghe hồn chơi vơi, bay bổng . Vậy đó, cứ mỗi lần nhìn vào đôi mắt ấy dù thức hay ngủ là anh không thể kiềm được lòng mình, mà cảm giác này xưa giờ anh chưa từng trải qua . Chỉ với Hạ... một mình em thôi . Cho nên đôi lúc anh cũng có thể thông cảm và tha thứ cho Vọng Thường về cái tội nó đã dám yêu vợ của anh.

Chương 10

Vừa dẫn xe ra đến cổng trường thì Hạ đã thấy Vọng Thường đứng đó từ lúc nào, làm cô bối rối không biết tính sao . Thấy cô, Vọng Thường bước nhanh đến, giọng nài nỉ :

- Đi uống nước với anh chút đi Hạ . Anh có chuyện muốn nói với em mà.

Hạ từ chối khéo léo :

- Hôm nay Hạ nghe mệt quá, nên muốn về nghỉ.

Anh nhìn cô buồn buồn, nhưng giọng nói lại lo lắng :

- Em nghe trong người ra sao ? Để anh đưa đi bác sĩ.

Hạ khoát tay nhấn nhó :

- Không đến nỗi vậy đâu, anh đừng lo quá.

Anh nhìn Hạ trách móc :

- Em lúc nào cũng từ chối sự chăm sóc của anh.

Hạ phật ý nên xẵng giọng :

- Vì lòng tốt của anh đôi lúc làm Hạ ngộp thở.

Ánh mắt anh nhìn Hạ thật đau đớn, giọng trĩu buồn :

- Anh đã hiểu rồi . Vậy là bấy lâu nay anh không là gì đối với em cả, mà chỉ làm cho em vướng bận, bức mình, có phải vậy không Hạ ?

Hạ cắn môi cúi đầu hối hận vì đã tàn nhẫn thốt lên câu nói ấy . Bởi

cô muốn chạy trốn tình cảm của anh dành cho mình, chứ Hạ đâu phải là gỗ đá . Không hiểu sao trái tim cô lại đa đoan như vậy, có tham lam quá không khi đứng trước hai người đàn ông, tim Hạ đều nghe run rẩy ? Đôi lúc, chính cô cũng không hiểu nổi mình, nên cô không muốn tiếp xúc với Vọng Thường nhiều . Vì lẽ đó, nay đã thật sự là vợ của Thiệu Dân thì không còn vì lý do gì mà cô còn tơ tưởng đến người đàn ông khác . Nhưng thấy Vọng Thường đau khổ, Hạ lại không chịu nổi . Không biết có ai lâm vào hoàn cảnh giống Hạ và có thông cảm cho nỗi khổ của Hạ không ?

Im lặng khá lâu, giọng Hạ dịu dàng :

- Hạ không cố ý, anh Thường đừng buồn Hạ . Vì trong người không được khỏe, nên Hạ quạu, cho Hạ xin lỗi.

Giọng Thường trầm hẳn :

- Anh không buồn cũng không giận Hạ, mà chỉ buồn cho mình bất tài vô dụng nên không được em thương yêu . Vậy mà anh đã theo quấy rầy cản trở làm em bức bối.

Hạ nhăn nhó kêu lên :

- Anh nói không buồn không giận mà nói vậy, thà chửi Hạ còn nghe dễ chịu hơn . Thôi, tìm chỗ nào nghỉ, đứng hoài mỗi chân quá trời.

Với gương mặt buồn buồn, Vọng Thường chậm rãi dẫn xe vào công viên . Cả hai ngồi xuống băng ghế đá, Vọng Thường đốt thuốc gắn lên môi, rít một hơi dài mắt nhắm chiêu nhìn theo những làn khói loăng ra hòa vào không khí mà không biết anh đang nghĩ gì . Mãi thật lâu, anh mới lên tiếng :

- Hôm nay, anh muốn gặp em để lặp lại lời cũ rích hôm nào, nhưng với anh rất quan trọng . Chỉ một lần này nữa thôi rồi tùy em quyết định, trước khi anh xa rời nơi đây vĩnh viễn là "Anh yêu em" . Nếu nhận lời thì hãy cùng anh đến một chân trời khác để sống hạnh

phúc bên nhau đến răng long đầu bạc, em nghĩ sao Hạ ?

Hạ sửng sốt nhìn anh như không tin vào tai mình sự thật là đâu . Hạ như người mộng du lấp bắp lấp lại những lời anh vừa nói :

- Anh muốn rời xa vĩnh viễn chốn này ư ? Và muốn sống cùng Hạ đến răng long đầu bạc ư ?

Vọng Thường gật đầu như xác nhận một lần nữa.

Hạ nhắm mắt lại như trấn tĩnh rồi nhìn anh bồi hồi . Trong cô giờ đây như có một cái gì ray rứt rồi dần dần sụp xuống . Một sự hụt hẫng chơi vơi, một sự nuối tiếc, không rõ ràng và cũng không nắm bắt được . Hạ đang bối rối với chính mình... Tình anh em, tình bạn, hay tình yêu ? Đã hình thành từ lúc nào chính cô cũng không biết . Giờ đây đối diện với Vọng Thường để biết sắp mất anh, cô lại có tâm trạng lạ kỳ như vậy . Hạ Ôm đầu gục xuống . Trời ơi ! Cô điên mất . Giữa hai người, đâu mới thật sự là người cô yêu ?

Tiếng Vọng Thường vang lên thúc giục :

- Em nói gì đi chứ Hạ . Anh không còn thời gian để chờ đợi em nữa đâu, vì vé máy bay anh đã đặt rồi . Và nếu em từ chối thì coi như anh là người vô duyên, bậc phận không có được em trong đời.

Không biết tại sao lúc này ngồi trước mặt cô là Vọng Thường mà hình bóng Thiệu Dân lại choáng đầy tâm trí Hạ . Ánh mắt anh thật nồng nàn, nụ cười thật quyến rũ . Không cần suy nghĩ chi thêm, Hạ ngược nhìn anh buồn bã, nhưng dứt khoát rõ ràng :

- Hạ đành bất lực làm tim anh tan nát . Hạ ngàn vạn lần chịu lỗi anh . Nếu có kiếp sau, Hạ nguyện sẽ hàn gắn trái tim nguyên vẹn trả lại cho anh.

Vọng Thường gục vào đôi tay bấu chặt . Cơn gió vô tình đi qua, làm cho mái tóc bông của anh rối càng thêm rối, như mối tơ tình rối rắm

trong anh muôn đời không gỡ nổi.

Hạ trở về nhà với tâm trạng nặng nề . Nhà vắng lặng không một bóng người, chỉ có dì Tư ra mở cửa cho cô . Hạ cũng lặng lẽ lê bước về phòng.

Chia tay với Vọng Thường, mỗi người đi mỗi ngả, cô về nhà, còn anh đi đâu đó chắc từ giã bạn bè, vì chỉ còn một tuần lễ nữa thôi anh sang định cư luôn bên Mỹ với đứa em gái lấy chồng ngoại kiều cách đây đã năm năm . Tự nhiên mất đi một người thân làm sao không buồn, dù giờ đây cô đã khẳng định được lối đi cuộc đời mình.

Đêm nay lại một đêm nữa anh ngồi lặng một mình trên ghế đá với điều thuốc đở rục trên môi . Một không gian lặng buồn sâu lắng, như cảm thông, chia sẻ với anh những gì còn sót lại vì chỉ còn hai ngày nữa thôi là anh sẽ rời bỏ nơi đây vĩnh viễn, nơi đã từng cho anh bao kỷ niệm vui buồn, ngọt ngào lẫn đắng cay . Rồi đây nơi phương trời xa lạ, không biết anh có quên được nơi đây, nơi có người con gái anh yêu say đắm ? Anh đau đớn gục đầu xuống đôi tay nghe tiếc nuối bao tháng ngày hạnh phúc giờ sắp vượt khỏi tầm tay.

Thường ngược vội khi có bàn tay ai đó ấm áp đặt xuống bờ vai thấm lạnh sương khuya . Anh bị bất ngờ khi trước mặt anh là Khiết Hạ . Cô chỉ nhìn anh, nhưng ánh mắt cũng thật buồn . Đêm xuống thật sâu, hai người ngồi im lặng bên nhau khá lâu.

Vọng Thường lên tiếng :

- Anh không trách hờn gì em đâu, đừng bận tâm đến anh làm gì . Khuya rồi, em vào ngủ đi . Anh Thiệu Dân về chưa ?

Hạ trả lời thật nhỏ :

- Anh ấy ngủ rồi.

Vọng Thường nghe mệt mỏi . Anh tựa lưng vào ghế ngửa mặt nhìn

trời, giọng rời rạc :

- Còn đêm mai nữa thôi là chúng mình xa nhau mãi mãi, không biết đến bao giờ mới có dịp gặp nhau ?

Hạ im lặng như cùng tâm trạng với anh . Thời gian lắng đọng giữa hai người . Một lúc sau, Vọng Thường bật dậy, anh nhìn Hạ với ánh mắt thật nồng nàn sâu lắng qua ánh trăng sáng tỏ giữa đêm khuya . Anh nắm bàn tay Hạ, giọng tha thiết :

- Trước lúc mình xa nhau, anh muốn em cho anh hôn em lần sau cuối.

Hạ nghe khó thở, giọng run run :

- Có cần phải vậy không ?

Giọng anh gấp rút thiết tha :

- Đối với anh thật cần thiết.

Hạ bối rối khó xử . Đây như lần vĩnh biệt, phải nhận định sự việc thật chín chắn để không phải hối hận sau này . Vì lúc nào Thiệu Dân cũng nói cô trẻ con, nông nổi lại hay bốc đồng . Mà chuyện này nếu Thiệu Dân biết được, chắc anh sẽ thông cảm cho cô thôi . Thấy Hạmãi im lặng, anh kéo Hạ vào vòng tay ôm siết . Hơi thở ấm nồng phủ xuống bờ môi làm đầu óc Hạ mụ mị, đảo điên... Bờ môi khao khát nhiệt cuồng siết lấy môi cô rất bỏng . Giờ đây chung quanh Hạ trời đất như quay cuồng nghiêng ngã nên cô đâu biết được từ nơi cửa sổ căn phòng tít trên cao, Thiệu Dân đang gục đầu trong cơn phần nộ điên cuồng khi chứng kiến sự việc tàn nhẫn xảy ra trước mắt . Anh nghiến chặt hàm quay phắt vào trong . Thế là tất cả những vật dụng trong tầm tay với vô tội vạ đều vỡ nát tan hoang . Đập phá chán chê, anh lê bước đến bên giường đồ ngang rồi rã . Chứng kiến căn phòng đồ đạc đồ nát, ngổn ngang, Hạ ngỡ ngàng thối lui mấy bước, rồi làm thảm như với chính mình : Trời ơi ! Sao lại

như vậy ? Ai lại gây ra chuyện này ? Hay là...

Chưa kịp nghĩ tròn câu, Hạ đã bùm miệng thấy Thiệu Dân nằm im trên giường với tư thế khó coi, thì Hạ đã biết ai là tác giả, nhưng không hiểu tại sao . Với bản tính nóng nảy như vậy thì chuyện gì mà anh không dám làm.

Hạ lặng lẽ dọn dẹp . Nghe động, anh chột ngóc đầu nhìn Hạ, rồi nằm trở xuống không nói năng gì . Hạ lấy làm lạ cho sự im lặng của anh, nên lên tiếng hỏi :

- Sao anh lại đập hết đồ đạc trong phòng vậy ?

Nghe Hạ hỏi, anh bật dậy, quát lớn :

- Cả cô nữa, nếu không nhanh chân ra khỏi nơi này, thì tôi cũng sẽ xé cô ra hàng ngàn mảnh.

Hạ hoảng hốt nhìn anh trân trối . Chỉ một bước dài anh đã đến sát bên Hạ, nghiêng răng, mắt tóe lửa :

- Tôi biểu cô cút khỏi nơi đây trước khi tôi không còn kiềm chế được.

Từ đâu nước mắt Hạ như khơi mạch suối nguồn . Cô cắn chặt môi nghe tủi hờn chất ngất . Xét lại mình đâu có làm chi nên tội để phải bị ảnh đối xử nặng nề như vậy . Hạ quệt nhanh nước mắt lao vội ra khỏi phòng.

oOo

Tiến Vọng Thường ra sân bay biết bao là nước mắt người thân, cả ba mẹ của Thiệu Dân cũng rơi lệ chứ đừng nói chi Hạ . Trái với mọi người, Thiệu Dân đứng cách mọi người một khoảng khá xa với gương mặt lạnh băng vô cảm . Rồi đôi mắt nheo lại một màu xám xịt, tối tăm khi chứng kiến cảnh chia tay bịn rịn của hai người.

Trên đường rời sân bay về nhà, chỉ có anh và Hạ trên xe, cô vẫn còn sụt sịt trong chiếc khăn tay làm Thiệu Dân nhú tí đôi mày . Bỗng chiếc xe chao nghiêng rồi lao nhanh với tốc độ kinh hồn làm Hạ giật mình nín khe.

Mấy hôm nay, cô và anh không ai thèm mở miệng . "Chiến tranh lạnh" lại xảy ra không biết bao lâu sẽ bùng nổ . Càng ngày Hạ càng thấy hoang mang, không biết cuộc hôn nhân này rồi sẽ đến đâu ? Còn tình cảm anh dành cho cô là gì, mà mới ngọt ngào đó rồi lại la hét đó ? Đúng là tính khí thất thường của anh, Hạ không làm sao hiểu nổi . Buồn chán riết rồi Hạ cũng không muốn ở nhà.

Chiều nay, một mình lang thang trên phố như kẻ mộng du, bước chân mệt mỏi không định hướng, giờ nghe đói là mới giật mình, dừng lại bên vệ đường, tựa lưng vào cây me có tàn lá xòe ra mát rượi, Hạ hơi khép mắt nghe rã rời.

Bỗng một giọng nói thật trầm cất lên sát bên tai làm Hạ giật bắn người.

- Em bị sao vậy Hạ ?

Cô mở mắt nhìn gương mặt người đối diện một cách vô hồn.

Thấy cô nhìn mình không nói gì, anh nắm vai cô lắc nhẹ ân cần :

- Có chuyện gì xảy ra với em vậy ?

Nhận ra anh là Hoàng Đáng, Hạ càng không muốn nói .Hoàng Đáng sốt ruột hỏi dồn :

- Chuyện gì xảy ra, sao không trả lời anh ?

Hạ gỡ tay anh ra, hằn học :

- Mặc xác tôi ! Anh để cho tôi yên.

Hoàng Đáng trở mắt nhìn cô lạ lùng :

- Sao tự nhiên lại nạt nộ anh ?

Giọng Hạ mệt mỏi như hụt hơi :

- Anh đi đi mà, đừng quan tâm đến tôi.

- Hạ nói anh là gỗ đá chắc ?

Hạ giấu mặt vào đôi tay im lìm . Nhìn cô lúc này, anh đau thắt trong tim . Vậy mà cách đây ít phút, anh vẫn còn giận cô đến bầm gan, tím ruột, bởi hình ảnh anh bắt gặp cô và Vọng Thường hôm xem ca nhạc . Giờ đây trái tim anh lại mềm nhũn . Ở cô như có một ma lực nào đó mà bất cứ người đàn ông nào quen biết cô một lần thì không thể nào quên, như anh chẳng hạn . Miệng nói sẽ căm thù, oán hận cô muôn thưở, nhưng nay bất ngờ gặp cô trong hoàn cảnh này, anh lại muốn đưa tay đón nhận để được chăm sóc chở che . Vậy mà cô có chấp nhận anh đâu.

Qua cơn xúc động, lòng Hạ như dịu lại . Cô buông thõng hai tay nhìn Hoàng Đáng đang đứng trước mặt mình thật kiên nhẫn . Hạ cảm thấy mình hơi quá đáng khi nói với anh những lời không phải vừa rồi . Hạ hồi hân giọng nhỏ nhẹ :

- Xin lỗi anh, Hạ không cố ý.

Hoàng Đáng mỉm cười dễ dãi :

- Không có chi, anh hiểu mà . Giờ em có thể vào quán uống nước với anh và cho anh biết lý do tại sao không ? Chẳng lẽ mình cứ đứng bên lề đường nói chuyện.

Giờ Hạ mới hoảng hốt nhìn quanh . Bao ánh mắt tò mò đang đổ dồn về phía hai người làm Hạ nghe hơi quê, nên bẽn lẽn bước theo anh

im lìm.

Khi hai người đã ngồi vào chiếc bàn khuất sau bụi kiểng, Hoàng Đáng nhìn cô như chờ đợi . Hạ cũng không biết nói gì với anh nên im lặng khá lâu vì giờ đây cô thấy đi với anh vào đây là hơi liều . Hết chịu nổi, Hoàng Đáng lên tiếng :

- Nói gì với anh đi chứ Hạ.

Hạ cúi mặt nghĩ : "Có nên không khi trước kia Hoàng Đáng cũng đã từng theo cô ráo riết và còn tuyên bố sẽ tìm ra sự thật ẩn tình trong cuộc hôn nhân giữa cô và Thiệu Dân, thì sự việc hôm nay nói ra khác nào vẽ đường cho hươu chạy ?"

Hoàng Đáng lại sốt ruột hỏi dồn :

- Sao im lìm hoài vậy Hạ ?

Hạ khéo léo lựa lời :

- Hạ nghĩ chuyện riêng của Hạ, anh cũng không nên bận tâm làm gì.

Hoàng Đáng nhìn cô vẻ bất mãn và đầy tự ái :

- Chẳng lẽ anh không đáng tin cậy ?

Hạ lắc đầu không muốn nói . Thấy vậy, anh càng bất lực nhìn cô, ánh mắt hơi buồn, chợt nghĩ : "Hoàng Đáng này từng chọc trời khuấy nước chẳng biết sợ ai, đàn bà đối với anh chẳng nghĩa lý gì, cũng chưa hề rung động trước ai . Vậy mà giờ đây anh bị đốn gục trước một cô gái tầm thường dân giả này, thì có đáng đời anh chưa ? Thế mới nói trong tình yêu, không thể đặt dấu hỏi tại sao ? Cũng như trước giờ anh chưa hề nghĩ sẽ yêu ai, chỉ vui qua đường chốc lát rồi chia tay . Có lẽ anh bị quả báo cũng nên . Vì từ nào giờ, anh đã làm cho biết bao trái tim tan nát ."

Tiếng Hạ vang lên cắt dòng suy nghĩ của anh :

- Hạ cảm ơn những gì anh đã làm cho Hạ.

Anh nhú mào phật ý :

- Em khách sáo với anh quá . Em không xem anh là bạn được sao ?

Hạ gật đầu chấp nhận vì hơn bao giờ hết, lúc này cô cảm thấy thật lẻ loi.

- Vâng, chúng ta là bạn.

Hoàng Đáng tươi ngay nét mặt, anh đề nghị :

- Vậy em đi ăn gì với anh nhé !

Hạ lại gật đầu . Hai người rời khỏi quán . Hạ theo anh đến một nhà hàng sang trọng bằng chiếc du lịch của anh . Đến nơi, anh tự nhiên nắm tay Hạ đi vào . Bất ngờ Hạ không kịp phản ứng, nhưng cũng không dám rút tay sợ anh buồn và cô chợt hối hận thấy mình nông nổi . Anh cất giọng êm ái :

- Vào đi em ! - Hạ im lặng theo anh.

Khi cả hai ngồi xuống bàn, anh nhìn cô thật ấm.

- Em dùng gì ?

Hạ tránh ánh mắt anh, nói gọn lỏn :

- Gì cũng được.

Anh lại nhìn Hạ, cười cười :

- Đến chuyện ăn uống em cũng thật dễ thương . Không như những

cô nàng đồng đánh anh quen, được dịp là hành tội anh phải biết.

Nghe anh than vãn, Hạ chỉ mỉm cười . Anh lại buông một câu bất ngờ.

- Em dễ yêu thật đó Hạ !

Hạ nhẹ nhàng nhắc nhở.

- Anh nhớ cho Hạ có chồng rồi đó nhé.

Đáng nhướn mắt, giọng nhẹ tênh :

- Có chồng thì sao chứ ?

- Thì không được phát ngôn bừa bãi.

Hoàng Đáng than thở :

- Trời ! Sao rắc rối vậy ? Có chồng, khen cũng không được sao ? Anh lại nghĩ khác . Nếu sau này anh có được một cô vợ đẹp và được ai khen kiểu này, anh càng nghe sung sướng.

Hạ cãi lại :

- Nhưng cũng tùy đối tượng khen nữa chứ.

Hoàng Đáng nheo mắt :

- Vậy anh thuộc đối tượng nào, có đáng gờm không ?

Hạ hình mũi, nhẹ nhàng :

- Còn tùy ở người đối diện.

Tính kiêu ngạo nổi lên, anh thách thức.

- Vậy em dám chứng minh không ?

Hạ ngơ ngác :

- Chứng minh gì ?

Anh nói tỉnh bơ :

- Làm cho Thiệu Dân ghen với anh.

Nghe nhắc đến Thiệu Dân, Hạ rụt cổ . Đúng là Hạ sợ thật . Mỗi khi nhìn gương mặt lạnh băng như tượng đá lúc anh nổi giận, giờ Hạ còn nghe ớn.

- Thôi, đừng xúi dại, Hạ không kham nổi đâu.

- Vậy là anh ta rất ghen.

Hạ lắc đầu như không muốn nhắc đến Thiệu Dân . Hoàng Đáng nhìn cô bằng ánh mắt thật lạ, rồi mỉm cười lãng chuyện.

- Thôi, ăn đi em, nguội hết rồi nè.

Trong bữa ăn anh ân cần chăm chút cho Hạ thật tự nhiên, nhưng Hạ thì áy náy nên không được tự nhiên . Anh lại cần nắn như ông chồng mẫu mực thương yêu, là lắng phàn nàn bà vợ biếng ăn.

- Em đó, không biết lo cho mình gì hết, riết rồi gầy nhom như cây sậy, lỡ bị vấp té chắc gãy làm đôi.

Dù đang buồn, Hạ cũng phải bật cười bởi câu nói dí dỏm của anh.

- Anh ví Hạ vậy đó hả ?

Anh lại lườm Hạ, giọng đầy trách móc :

- Không biết anh chàng Thiệu Dân này nghĩ sao mà để cho cô vợ mình ra nông nổi, đến nỗi đi đâu mất biệt cả buổi trời mà cũng không cần tìm kiếm.

Tự nhiên nói đến đây, anh nhìn qua Hạ thấy cô khóc sụt sùi. Anh bối rối vội rút khăn lau nước mắt cho cô giọng dỗ dành :

- Nín đi em ! Anh không cố ý . Tại bốc đồng anh thuận miệng nói vậy thôi, chứ không có gì . Em nín đi Hạ.

Thấy cô chưa nguôi, sợ mọi người nhìn kỳ cục, anh nài nỉ :

- Cho anh xin lỗi đi . Từ nay anh sẽ không nói bậy bạ để em buồn nữa đâu.

Hạ đã nín khóc và cảm thấy xấu hổ nên lặng thinh, Đáng thấy vậy càng cống quýt lông xằng.

- Đừng giận anh nữa mà . Anh phải làm sao em mới hết giận ? Hay em muốn hành tội anh giữa bàn dân thiên hạ ? - Giọng ỉu xiu, anh nói tiếp - Thôi cũng được, anh sẵn sàng cho em muốn ngắt véo hay làm gì thì làm đi.

Thấy điệu bộ nhăn nhó của anh lúc này, Hạ bật cười . Thấy cô cười, biết cô đã hết giận, anh mừng rơn :

- Em hết giận anh rồi phải không ?

- Hạ đâu có giận anh.

- Vậy sao em khóc ?

- Tại Hạ tủi thân.

- Vậy mà nãy giờ không chịu nói, làm anh sợ muốn chết.

Hạ trề môi :

- Có mới nói nha.

Đáng xịu mặt :

- Bởi vậy, em đâu có tin anh.

Hạ chột nhìn đồng hồ, nhắc nhở :

- Mình về đi anh Đáng . Tối lắm rồi đó.

Anh nhìn Hạ luyến tiếc :

- Rồi mình có gặp nhau nữa không ?

Hạ vô tư :

- Nếu rảnh, Hạ sẽ gọi điện cho anh.

Hoàng Đáng đùa :

- Chắc đến tết Công-gô.

Hạ cười giòn tan :

- Nói chuyện với anh cũng vui quá chứ . Vậy mà lúc trước thấy mặt anh ngầu ngầu, Hạ sợ gần chết . Nhất là nhìn vào bộ râu của anh, bặm trợn thấy ghê.

- Cho nên lúc trước tránh mặt anh hoài, phải không ?

Hạ cong môi :

- Không phải riêng gì lý do đó.

- Chứ còn gì nữa ?

Hạ cười cười :

- Hạ không nói đâu.

- Tại sao ?

- Nói ra sợ anh tự ái, rồi giận.

Hoàng Đáng phật ý :

- Anh là người như vậy sao ?

- Vậy Hạ nói nghe.

- Ừm.

Hạ nói thẳng :

- Lúc đo nhìn mắt anh... thật đều.

Đáng đưa hai tay lên trời như oan ức lắm :

- Nhưng với em thì rất thành thật cho đến bây giờ.

Hạ bắt bẻ :

- Vậy là cũng có.

Đáng lấp bắp :

- Thì... anh...

- Thôi đi, chuyện đó qua lâu rồi . Giờ mình về chứ.

Trên xe, Hoàng Đáng muốn nói với cô thật nhiều điều, nhưng nghĩ lại giờ đây anh thấy đã muộn màng, hơn nữa thấy cô ngồi bất động hồn để tận đâu . Biết Hạ đang gặp chuyện buồn, nhưng cô vẫn kín bưng, nên anh đành làm người ngoài cuộc.

Hạ thông thả vào nhà, đèn đêm tối om chắc mọi người đã ngủ . Vừa đặt tay trên nắm cửa, thì Hạ bị ai đó đã kéo một cái thật mạnh lôi ngược trở ra sân . Hoảng hồn cô định hét lên, nhưng chưa kịp thì đã bị một cái tát tay nẩy lửa . Bị bất ngờ, cô đứng chết trân nhìn người đối diện không nói được lời nào . Có ai ngoài Thiệu Dân dám làm chuyện này . Không nói không rằng, lúc này đây trông mặt anh dữ tợn như hung thần . Hạ chết khiếp khi bắt gặp mặt anh xám ngoét như tạc bằng đá nhờ ánh trăng chênh chếch soi nghiêng.

Thật lâu sau, giọng anh đay nghiến cất lên đầy cay nghiệt :

- Cô giỏi lắm ! Vừa buông Vọng Thường, cô vội vợ ngay lấy Hoàng Đáng . Tính ra về mặt lãng nhăng, phải tôn cô lên hàng sư phụ . Làm chết được khi nhìn vào khuôn mặt ngây thơ "vô số tội" của cô.

Nói dứt câu anh cười lên sảng sặc vừa mỉa mai lẫn đắng cay, rồi anh nói tiếp giọng thật tàn nhẫn :

- Như thế cũng tốt, vì tôi cũng đã chọn cho mình một hướng đi . Tôi nghĩ với cô, tôi cũng chẳng cảm giác gì . Vậy nên tôi trả tự do cho cô là biện pháp tốt nhất, vẹn cả đôi đường . Còn chuyện nhất thời xảy ra đêm hôm đó, tôi thành thật xin lỗi và hứa sẽ bồi thường xứng đáng . Tôi đã ký sẵn đơn ly dị cho cô rồi đó . Tôi giải quyết vậy có hài lòng không ? Chắc thỏa mãn rồi chứ ?

Trong đời Hạ, chưa lúc nào cô cảm thấy oán hận và đau đớn như lúc này . Người đang đứng trước mặt cô đây là Thiệu Dân đó sao ? Nhìn gương mặt lạnh lùng vô cảm đến độc ác của anh, Hạ choáng váng, bàng hoàng không tin những lời nói vừa rồi thoát ra từ cửa miệng anh . Vậy những câu nói âu yếm ngọt ngào, yêu thương ấm

nồng bay đi đâu hết, để giờ đây chỉ còn trong Hạ bao cảm giác bế bång chồng chất lên nhau, vừa hụt hẫng, xót xa, vừa uất hận nghẹn ngào . Hạ gục đầu câm nín mà nghe cay đắng loạn cuồng . Anh đã giầy xéo lên trái tim yếu đuối nhỏ nhoi của cô bằng những lời thật tàn nhẫn mất cả tình người, như hàng nghìn nhát dao đâm thẳng vào lồng ngực, nơi đang có trái tim rực lửa yêu anh . Hạ chẳng còn lời lẽ nào để nói với anh, mà giờ đây trong cô chỉ tràn ngập đớn đau . Hạ lặng lẽ quay lưng, lê những bước chân vô hồn trở về phòng, mà sắp tới đây cũng chỉ còn là kỷ niệm.

Gom góp mớ áo quần mà từ lâu cô đã để quên trong góc tủ, nước mắt lặng thầm rơi . Hạ vội gạt nhanh không muốn anh bắt gặp . Chợt nghĩ rời khỏi nơi đây cuộc đời Hạ sẽ ra sao ? Cô vội lắc mạnh đầu mím môi tự nhủ : "Ra sao cũng mặc, miễn rời khỏi nơi đây, rời khỏi con người gỗ đá ấy càng sớm càng tốt" .Trong căn phòng vắng lặng, Hạ mệt mỏi chuôi người xuống nệm, úp mặt xuống gối . Cô nghĩ đây là đêm cuối cùng cô được nằm trên chiếc giường êm ái đã từng nếm trải bao hạnh phúc lẫn đắng cay.

Bước chân gõ đều trên hành lang đưa Hạ về thực tại . Tiếng đẩy cửa rồi tiếng chân anh bước vào phòng, Hạ nín khe lắng sát vào trong . Một lúc sau Hạ nghe nệm giường lún xuống, khiến Hạ hoảng hồn co rúm lại vì đã lâu rồi hai người không ngủ chung giường . Khói thuốc lá xông vào mũi làm Hạ ho sặc sụa, cũng không nghe anh nói gì . Hạ cúi kính gần giọng :

- Làm ơn đừng hút thuốc có được không ? Trong phòng đâu phải chỉ mình anh . Cho tôi một đêm cuối cùng yên tĩnh nghỉ ngơi, rồi bắt đầu ngày mai, anh được tự do, muốn hút bao nhiêu cũng mặc.

Tiếng Thiệu Dân vừa mỉa mai vừa thất vọng :

- Cô quyết định nhanh đến không ngờ . Tôi biết cô rất mừng khi tôi tuyên bố ly hôn . Cũng phải thôi bởi tôi cũng đồng tâm trạng với cô nên rất thông cảm, thôi nhé . Vậy coi như chúng ta đã thỏa thuận xong . Tôi không làm phiền cô nữa đâu.

Nói xong, anh vói tay tắt đèn như chấm dứt câu chuyện . Anh là vậy đó . Không cần biết tâm trạng người đối diện ra sao . Cô nghe tức anh ách bởi sự vô tình hờ hững và những câu mỉa mai gán ghép của anh, nên không còn kiềm chế được . Có câu "tức nước vỡ bờ" . Bấy lâu cô im lặng chịu đựng mọi oan ức để hai bên cha mẹ được vui, nhưng nay đến lúc phải ra đi thì cũng nên nói một lần cho hết gút mắc chứ để trong lòng ầm ứ chịu không nổi . Giờ đây, trong cô như có một động lực nào đó trỗi dậy thật mạnh mẽ làm cô không còn biết sợ là gì.

Hạ quay qua đối diện anh gần trong gang tấc . Qua ánh đèn ngủ mờ nhạt, Hạ thấy anh nhìn cô thật lạnh . Giọng Hạ dứt khoát rõ ràng.

- Hôm nay, tôi muốn nói chuyện với anh trước lúc mình chia tay.

Hơi bất ngờ, Thiệu Dân chỉ ậm ừ, nhưng ánh mắt vẫn soi vào cô.

- Anh suy nghĩ kỹ xem bấy lâu nay tôi về làm vợ anh đến nay, tôi được những gì ? Chỉ cái hư danh rỗng tuếch "mợ Hai" được mọi người biết đến, vậy mà có được yên đâu . Nay anh quyền hành hoành hợ, mai anh nặng nhẹ mỉa mai... Trong khi anh cặp tay hết cô này đến cô nọ nhan nhản ngoài phố . Bạn bè người quen đều biết, họ nhìn tôi với ánh mắt vừa soi mói, vừa thương hại . Cái tổn thất về danh dự đó, anh có hiểu cho tôi không ? Đồng ý lúc đầu vì gia cảnh nghèo, mẹ mang nợ, tôi mới ưng anh, nhưng sống với nhau rồi dù không yêu cũng có chút tình người . Vậy mà anh vẫn đứng dưng xem tôi như của nợ . Tuy nhiên tôi vẫn làm tròn bổn phận vợ hiền dâu thảo, còn anh thì lại lấy đó làm nguyên nhân dằn vặt, nghi ngờ, mỉa mai xét nét . Mà xét lại cho cùng, tôi có lỗi gì với anh chứ ? Còn tình cảm từ một phía của người ta, làm sao tôi ngăn được con tim của họ mà tôi phải chịu trách nhiệm ?

Nãy giờ thấy anh im lặng, Hạ ngưng lại như thăm dò rồi nói tiếp :

- Anh nói anh không có cảm giác gì với tôi thì tại sao cho đến hôm

nay, anh mới nói, để cho tôi bị ngộ nhận tưởng rằng anh đã nghĩ lại ? Vậy những lời nói ngọt ngào và cử chỉ âu yếm lúc đó là gì ? Anh đã quay tôi như con rối trong tay, để giờ anh chán chê tôi rồi bày trò ly dị, đi tìm người vui khác chứ gì ?

Thiệu Dân mím môi nạt nhỏ :

- Cô im đi không ? Càng nói càng bậy ! Trong đầu cô, tôi là người đàn ông tồi đến vậy sao ? Vậy cô có tìm hiểu nguyên nhân tại sao tôi đối xử với cô như vậy không ? Trước kia Vọng Thường chưa bỏ đi, cô có dứt khoát với nó không ? Rồi nay đến Hoàng Đáng kè kè một bên, cô nghĩ mình có quá đáng không ? Còn tôi lãng nhăng bỏ bịch hời nào ? Họ là bạn hàng làm ăn của tôi đó . Hơn nữa tôi là đàn ông, có phóng khoáng một chút cũng đâu có sao . Nhưng cô thì không thể vì cô đã có tôi và còn cái danh dự gia đình này nữa, cô biết chứ ?

Hạ phản đối mạnh mẽ :

- Nhưng tôi không chấp nhận cách giao tiếp của anh, vì nó không phù hợp với một người đàn ông đã có gia đình.

Thiệu Dân đưa điều thuốc lên môi rít một hơi dài để giấu cảm xúc của mình . Giọng cô chột trầm hẳn như than :

- Nhưng thôi, bây giờ nói gì cũng không còn ý nghĩa . Bởi uất ức trong lòng bấy lâu nay và nhiều chuyện chột từ đâu đưa đến, gây ra chuyện rối rắm như vậy, chứ tôi nào muốn thế . Giờ đây nói gì cũng đã muộn màng, không thể cứu vãn được nữa rồi.

Tiếng Thiệu Dân vang lên bất chợt :

- Cô nghĩ vậy à ?

Hạ lặng thinh nghe hồn nhẹ tênh như trút được lòng mình . Giờ cô không còn gì uất ức, chỉ còn một nỗi xót xa, vương vấn của con tim

bất trị . Hạ muốn quên, nhưng nó không chịu xóa bóng hình anh mà còn đầy thêm nhức nhối.

Thấy cô mãi lặng thinh, anh nói tiếp, giọng dửng dưng :

- Thôi, suy nghĩ chi nhiều cho thêm mệt . Chuyện đến nước này thì mỗi chúng ta hãy chịu trách nhiệm về mình . Hình như cô có ý định rời khỏi đây từ lâu, giờ quyết định vậy cũng tốt . Thôi ngủ đi, mai có sức lên đường.

Cách nói vô tình, vô trách nhiệm đó làm Hạ đau đớn bẽ bàng, như Hạ là gánh nặng mà anh vừa trút khỏi tay mình . Không muốn khóc nhưng nước mắt từ đâu cứ rơi ra . Cảm xúc dâng trào, cơn nấc nghẹn càng không kiềm chế được, làm run run bờ vai nhỏ . Cô gạt đi những dòng lệ tuôn tràn, nhưng không thể ngăn được dòng suối từ trong những vết thương lòng cuộn cuộn dâng cao.

Không biết tự bao giờ, Hạ đã nằm gọn trong lòng của anh mà cô cũng chẳng hay với dòng lệ vẫn còn trào xuống má . Anh cúi xuống lau lệ giúp cô bằng đôi môi nóng bỏng . Hạ lại uất lên mềm nhũn trong đôi tay rắn chắc của anh . Rồi sau đó bao buồn đau giận hờn lại được xóa sạch bởi những nụ hôn ngọt ngào say đắm, bằng những lời thì thầm âu yếm như mật ngọt rót vào tai, làm đầu óc Hạ bỗng bình tĩnh trôi nổi.

- Mình huề nhau nghe em . Ngẫm ra, cả hai chúng ta đều có lỗi vì không chịu hiểu nhau . Anh hứa sẽ không quá thân thiết với các cô gái nữa . Còn em cũng vậy, đừng để người ta săn sóc, đón đưa đó nha . Em có biết tại sao anh nổi nóng, thậm chí đôi khi thô bạo với em không ?

Hạ cong môi :

- Làm sao em biết được.

Thiệu Dân gắt yêu :

- Em đó ! Vợ chồng gần gũi nhau mấy năm trời mà không chịu hiểu anh chút nào hết.

Hạ cãi lại :

- Chứ anh có để cho em hiểu đâu . Lúc nào cũng lạnh nhạt, ngầu ngầu ai dám tới gần.

Anh trừng mắt với cô :

- Em làm như anh là hung thần vậy.

- Chứ còn gì nữa.

- Vậy cũng ráng cãi . Em trở nên gần bướng bỉnh nào vậy Hạ ? Nhớ lúc trước đâu khi nào em dám chống lại anh.

Hạ lơ lửng :

- Bởi vậy mới bị ăn hiếp.

Thiệu Dân nhướng mắt :

- Ai dám ăn hiếp em ? Mà hồi nào sao anh không biết ?

- Anh chứ ai, còn làm bộ hỏi.

- Trời ! Em có nói lộn không vậy ? Thôi, nghe anh nói nè . Từ bây giờ phải cắt đứt cái đuôi đó đi nghe.

Hạ ngơ ngác :

- Đuôi nào ?

Thiệu Dân hơi quê, ngắt mũi cô :

- Còn hỏi đồ anh nữa hả . Còn một lần nữa là anh không tha thứ đâu đó nhé.

Hạ vẫn còn lơ ngơ, chưa hiểu anh ám chỉ điều gì thì anh lại trừng mắt với cô rồi gần giọng :

- Anh không muốn chường mắt với cảnh Hoàng Đáng kè kè theo em mãi đâu.

Hạ chợt hiểu, cô cười chúm chím chứ không nói gì . Thiệu Dân ngó chỗ khác vì cảm thấy quê quê bởi nụ cười của Hạ . Giả làm mặt nghiêm, anh quay lại phán một câu xanh rờn :

- Trong năm nay, em phải sinh cho anh một nhóc tì đó, biết chưa ?

Hạ giã nẩy như đĩa phải vôi :

- Không được . Em còn gần một năm học nữa.

Thiệu Dân cương quyết :

- Dứt khoát không được cãi.

Hạ quỳnh quáng thoát khỏi vòng tay anh, nhưng vô hiệu và rồi cô cũng bị tan chảy hòa quyện vào sự yêu thương mơn trớn, dần đưa Hạ vào giấc ngủ êm đềm không mộng mị.

Chương 11

Đã gần 2 tháng từ ngày Vọng Thường ra đi, nay Hạ mới nhận được thư anh. Cầm lá thư trong tay, Hạ nghe bồi hồi nhớ về anh với nhiều kỷ niệm. Giở cánh thư màu tím buồn man mác, với những dòng chữ lả lướt, nghiêng nghiêng :

"Calì. ngày... tháng...

Hạ thương nhớ !

Cho anh viết lại cái mỹ từ mà hình như đã lâu lắm rồi anh chưa được thốt ra từ cửa miệng.

Bao tháng ngày trôi qua, ngỡ có thể quên được hình bóng người con gái trong tim nhưng khó quên. Ở đây, dù cuộc sống có văn minh hay nhộn nhịp, tráng lệ cỡ nào cũng không thể thay thế được Hạ của anh.

Hạ Oì ! Cho anh được gọi tên em bằng tất cả yêu thương đã ăn sâu vào máu tim mình. Anh đã làm 1 cuộc chạy trốn nhưng vô ích. Càng xa lại càng nhớ thương da diết, anh biết phải làm sao đây Hạ ?

Cố gắng kềm lòng hai tháng trời không liên lạc, không thư từ, nhưng không thể. Anh đành bất lực rồi, Hạ Oì.

Lúc này em học hành ra sao? Em có khỏe không ? Anh Thiệu Dân đối với em có tốt không ? Nhiều lần muốn gọi điện cho em, nhưng sợ em không chịu nói chuyện với anh. Ở đây lạ đất, lạ người nên buồn nhiều hơn vui. Không bạn bè, người thân thì đếm trên đầu ngón tay, nên đâu có ai để trút bầu tâm sự, thôi thì đành chấp nhận, phải không em? Vì là con đường mình tự chọn, nếu bỏ cuộc giữa đường thì còn gì là đáng mày râu. Anh mới thành lập 1 công ty sản xuất keo tổng hợp, đang bắt đầu hoạt động. Anh dùng hết thời gian cho công việc để không có thời giờ nhớ đến em.

Ít dòng gởi về "em yêu nhớ". Đừng giận anh khi anh gọi em như vậy, mà hãy thông cảm cho anh, vì anh quá yêu em, lại xa quê hương, người thân, bạn bè, tri âm tri kỷ.

Chúc em trẻ đẹp mãi, hồn nhiên, yêu đời và đoạt giải xuất sắc trong kỳ thi tới. Nhớ viết thư cho anh biết tin. Anh chờ từng giây từng phút.

Anh

Vọng Thường.

" Một ước vọng bình thường, nhưng tuyệt vọng phải tha hương".

Xếp thư anh lại, nước mắt chan hoà, đột nhiên Hạ thấy trước mắt mình 1 màu đen bao phủ rồi căn phòng chợt nhiên như tối hẳn. hạ nghe như mình bỗng bồng bềnh lơ lửng trên mây, trước khi chìm ngấm vào cơn mê không biết gì.

Giật mình tỉnh giấc, Hạ ngơ ngác khi thấy mình nằm ngay ngắn trên giường. Thiệu Dân đang đứng quay lưng lại phía cô bên cửa sổ. Xoay người nằm nghiêng, thấy lá thư Vọng Thường còn bỏ ngỏ, Hạ hoảng hốt khi hiểu ra mọi chuyện và không hiểu tại sao đọc thư anh lại khóc đến nỗi không còn biết gì, trong khi cô chỉ xem Vọng Thường như 1 người anh, chỉ là thương xót thì đâu đến nỗi như vậy. Càng nghĩ, Hạ càng thấy sợ hơn khi Thiệu Dân quay lại nhìn cô với ánh mắt nghiêm khắc đến lạnh lùng.

- Cô đã tỉnh rồi à ?

Hạ cúi đầu không dám nhìn anh.

Thiệu Dân nhếch môi tuôn 1 tràng :

- Sao vậy ? Nhìn thẳng vào tôi mà trả lời đi chứ. Hai người yêu nhau đến nỗi nhận được thư mà xỉu lên xỉu xuống vậy sao ? Tôi thật

không ngờ tình cảm 2 người đậm đà đến vậy.

Nói đến đây anh chợt trừng mắt nhìn Hạ, giọng rít lại qua 2 hàm răng nghiền chặt :

- Vậy lâu nay, cô coi tôi là gì ? Một con rối, 1 thằng bù nhìn, hay 1 thằng Bờm thời đại ? Cô đến với tôi bằng tình cảm gì đây? Hãy trả lời bằng sự thật, nếu không tôi không để cho cô yên đâu.

Nói xong, anh quay nơi khác, mặt xám ngoét chờ câu trả lời.

Hạ cất giọng run run yếu ớt :

- Em đã trả lời anh rồi. Em chỉ xem Vọng Thường như 1 người anh không hơn không kém... nhưng Hạ cũng không biết lại xảy ra chuyện như vậy.

Thiệu Dân cười gằn, bắt bẻ :

- CHỈ là 1 người anh mà khi đọc thư hắn, cô lại khóc đến nỗi phải ngất tại chỗ à? Chỉ có con nít mới tin những lời vừa rồi của cô.

Hạ lúng túng không biết nói sao để biện minh cho hành động của mình, vì chính cô cũng không hiểu nổi.

Thiệu Dân lại cay cú :

- Không nói được chứ gì? Vậy để tôi nói thay cô nhé. Là vì cô đã yêu hắn.

Hạ giãy nảy phản đối :

- Không có, không phải vậy.

Thiệu Dân cười nửa miệng :

- Vậy cô giải thích sao sự việc vừa rồi ? Cô cho tôi là thằng ngốc chắc. Bây giờ tôi mới thấy được bộ mặt thật trơ trẽn của cô Hỷ chờ đó !

Nói xong anh giận dữ quay đi như chạy ra khỏi phòng. Cánh cửa bị đập lại đánh rầm làm những chiếc ly trên bàn nảy tung. Hạ chết lặng trên giường nước mắt tuôn lã chã, oan ức mà không nói được lời nào.

Trời càng lúc càng khuya mà Thiệu Dân vẫn chưa về. Ba mẹ thì đã sang Trung Quốc 2 ngày nay vì chuyện làm ăn. Nhà lạnh lẽo buồn hiu mà Thiệu Dân thì đi suốt không thèm nói với cô 1 lời. Hạ mệt muốn lả người vì mấy ngày nay phiền buồn, phiền như muốn bệnh nên có ăn uống được gì đâu. Vậy mà giờ cô còn phải ngồi chờ anh. Mỗi morn Hạ thiếp đi trên ghế xa lông hồi nào không biết. Đến khi nghe tiếng ghế ngã đánh rầm như trời sập, Hạ chưa kịp tỉnh hồn còn ngờ ngác chẳng hiểu chuyện gì, thì Thiệu Dân đã té nhào lên mình Hạ muốn gãy xương. Muốn xô anh xuống cũng không làm cách nào nhúc nhích nổi. Nhìn lại thấy 2 mắt anh nhắm tít người mềm ngoặt, mùi rượu xông vào mũi nghe nực nồng. Hạ bình tĩnh ráng dựng anh lên, làm như cú té vừa rồi làm anh hơi tỉnh lại, nên Hạ đỡ anh dậy dễ dàng hơn, nhưng với cô cũng phải ráng hết sức mới rời khỏi anh được. Vậy mà không biết bằng cách nào, anh về được đến nhà cũng hay Hạ lật đặt xuống bếp nhúng khăn ướt lau mặt cho anh. Đang lau, tự nhiên anh chụp tay Hạ nói lảm nhảm :

- Em... đã... lừa dối tôi. EM... đã... phản... bội... tôi. Hạ Oí ! Em... tàn... nhẫn... quá ! Em độc ác quá... Tôi... hận... em, tôi... thù... em.

Hạ nhìn anh trân trối, vừa xót xa vừa giận, và suy nghĩ hoài cô cũng không hiểu nổi tại sao cô không yêu Vọng Thường mà khi đọc thư anh c6o lại gắt xỉu. Thật là nỗi oan này không biết giải cùng ai.

Nhìn anh ngủ vùi với nét mặt nhăn nhó đón đau, Hạ mới hiểu được anh yêu Hạ đến chừng nào, chứ bình thường anh đâu khi nào say đến quên trời quên đất, quên luôn cả người anh yêu đang đứng bên

anh uất nghẹn không thốt thành lời. Có lẽ anh muốn quên cô thật nên mới uống say đến vậy. Bình thường anh cứng rắn, bảnh lĩnh kiêu ngạo lạnh lùng bao nhiêu thì giờ đây nhìn anh yếu đuối bấy nhiêu. Nên mới nói khi rượu vào thì mới bộc lộ được con người thật và lời nói thật.

Trời sắp sang đông nên càng về khuya càng lạnh, Hạ lấy mền đắp cho anh rồi ngồi nhìn anh ngủ. Màu hồng nhàn nhạt hắt xuống gương mặt anh đẹp như tượng tạc, càng nhìn Hạ càng nghe bồi hồi xao xuyến. Nhưng chợt nghĩ lúc anh tỉnh dậy - vì khi ấy chỉ thấy gương mặt lạnh băng dữ dội, giọng nói thì lạnh lùng đến vô cảm, vậy mà khi anh thốt lời yêu với chất giọng trầm ấm ngọt ngào - thì chắc rằng không ai qua nổi. Đôi lúc Hạ không hiểu mình yêu anh bởi điều gì ? Chắc do tính khí thất thường ấy đặc biệt hơn mọi người.

Nghĩ đến đây Hạ nghe choáng váng, cảnh vật trước mắt như đảo lộn, ngã nghiêng. Rồi không còn kiểm chế được, cô ngã ngang trên người anh mà không hay biết.

Mãi đến gần sáng, Thiệu Dân nghe cơ thể mỗi như vì cái chân bên phải tê cứng không còn cảm giác. Định trở mình cho đỡ mỏi, anh chợt nhìn xuống chân mình, thấy Hạ gối đầu ngủ ngon lành với tư thế trông thật hờ hênh đến phát nóng. Rồi anh chợt nhớ lại mọi chuyện cơn giận lại bùng lên, anh hét lớn :

- Cô làm gì mà ngã nghiêng trên người tôi vậy ? Cô thương yêu gì tôi mà giả nhân giả nghĩa. Hãy cút khỏi nơi đây cho tôi rảnh mắt !

Nhưng thấy Hạ vẫn im lìm, anh ngồi dậy. Bằng tất cả sự phẫn nộ, anh nắm vai cô lay mạnh :

- Còn định nằm vậy đến bao giờ ?

Thấy cô vẫn im re, lạnh ngắt. Bây giờ Thiệu Dân mới giật mình lật Hạ qua cúi xuống bỗng cô đặt lên giường. Vậy mà Hạ vẫn không phản ứng gì, 2 mắt nhắm nghiền, mặt xanh mét. Lúc này anh mới

thật sự hoảng hốt chạy tìm dầu nóng. Ngỡ cô trúng gió nên anh xoa dầu khắp người cô Quả thật anh thoa dầu 1 lúc, người cô ấm lại rồi dần dần mới tỉnh. Hạ mở mắt ngơ ngác nhìn Thiệu Dân. Cô chỗi tay định ngồi lên, Thiệu Dân thấy vậy ngăn cô lại :

- Cô cứ nằm nghỉ. Nhưng tại sao cô bị vậy ?

Hạ lắc đầu :

- Em cũng không biết. Đang ngồi bên anh đột nhiên nghe choáng váng, trời đất tối đen quay cuồng rồi không còn biết gì nữa.

Anh nhíu mày hỏi :

- Cô bị như vậy lâu chưa, và có đi bác sĩ không ?

- Bị cách đây 2 tuần, nhưng chưa đi bác sĩ.

Thiệu Dân đứng lên nói :

- Thôi cô ngủ tiếp đi, lát nữa tôi sẽ đưa đi bác sĩ khám.

Hạ chống tay ngồi dậy, nói :

- Không có gì đâu. Giờ em đã khỏe rồi và còn phải đi học.

Thiệu Dân nhìn nhìn cô, nói đơn giản :

- Vậy cũng được, buổi chiều rồi đi.

Hạ cũng lơ là gật đầu. Hạ vốn dĩ rất sợ chích và uống thuốc nên dù có hơi khó chịu, Hạ cũng ráng gượng là tỉnh để Thiệu Dân đừng ép cô đi bác sĩ.

Cũng như chiều nay anh hẹn về đưa cô đi khám bệnh, vậy mà chờ mãi đến nửa đêm anh mới mò về, người nồng nặc mùi rượu. Anh

tưởng Hạ ngủ nên không biết anh về, vì anh bước vào phòng rất nhẹ. Hạ bị bắt ngờ bởi hơi thở nóng ấm của anh phả vào mặt. Anh đang cúi xuống thật gần, Hạ cố thở đều rồi cô nghe tiếng chân anh xê dịch trong phòng chắc là thay đồ trước khi nằm xuống bên cạnh Hạ. Một bất ngờ nữa làm Hạ giật mình nhưng cố kiềm lại sợ anh biết cô đang thức, anh đặt lên má Hạ 1 nụ hôn nhẹ nhàng như cơn gió thoảng qua. Hạ cảm động thật sự khi biết tình yêu anh dành cho cô không đơn giản hời hợt như cô nghĩ bấy lâu nay.

Hạ thức dậy thì trời hừng sáng, quay qua thấy anh ngồi trên mép giường. Thấy cô nhìn mình, anh nói, giọng đều đều :

- Xin lỗi, hôm qua hứa chiều đưa cô đi bác sĩ, nhưng kẹt chuyện đột xuất không thể đi được.

Tự nhiên Hạ trề môi chứ không nói gì.

Anh thấy hết, nhưng làm ngơ, rồi nhìn cô nói :

- Nhưng hôm nay thì tôi có thể đưa cô đi được. Cô dậy chuẩn bị rồi ta cùng đi.

Hạ từ chối, giọng hơi dỗi :

- Tôi đâu có sao mà phải đi bác sĩ. Nhức đầu chóng mặt là chuyện bình thường, không có gì quan trọng mà anh phải bận tâm.

Anh nói nửa đùa nửa thật :

- Cô nói vậy thì tôi đi làm đây, đừng tới khi xảy ra chuyện rồi đổ lỗi người chồng này không quan tâm.

Hạ bĩu môi :

- Chuyện gì là chuyện gì chứ ? Trù ẻo người ta thì có.

Ánh mắt anh nhìn cô thật lạ, miệng hơi mím mím trước khi ra khỏi phòng. Còn chuyện ly hôn của 2 người hình như cũng chẳng nghe ai nhắc nhở, và tình cảm giữa 2 người thì cũng chỉ lặng lẽ, không quá lạnh nhạt, cũng chẳng nồng nàn.

oOo

Hôm nay cũng như mọi ngày, anh đang ngồi làm việc tại văn phòng công ty thì nhận được cú điện thoại của trường đại học gọi đến báo, đang giờ học đột nhiên Hạ bị ngất, bạn bè ở trường phải đưa cô đi cấp cứu. Nhận được tin, hồn vía anh lên mây. Vội vã lao ra khỏi phòng, ngang cô thư ký, anh buông câu ngắn gọn :

- Khách hàng có đến, cô hẹn giùm ngày mai.

Cô thư ký chưa kịp nói gì thì bóng anh đã mất hút ở cầu thang. Cô thư ký lắc đầu nhìn theo độc thoại : "Không biết giám đốc mình lúc này bị sao nữa? Lúc vui lúc buồn thất thường, lúc thì vội vội vàng vàng như bị ma rượt."

Thieu D6an sỏi những bước chân thật dài trên hành lang vắng. Gần đến văn phòng anh bắt gặp Minh Nhã như đang chờ đợi. Thấy anh, cô lật đật đứng dậy nói, giọng trách móc :

- Đang học, Hạ bị ngất, đã kịp thời đưa lên văn phòng, kẻ xoa dầu người cạo gió, giờ nó đã tỉnh, nhưng hình như vẫn còn mệt lắm, gương mặt tái xanh. Có lẽ bệnh đã lâu, bộ anh không hay biết gì sao ?

Như không quan tâm cô nói gì, anh hỏi mau :

- Giờ Hạ đang ở đâu ?

Tự nhiên Minh Nhã hơi lúng túng :

- À... nó... đang ở trong phòng cấp cứu của trường.

Thiệu Dân ngạc nhiên hỏi lại :

- Bộ có chuyện gì nữa sao? Cô làm ơn dẫn tôi đến đó đi.

Nhã trả lời nhát gừng.

- Ừ... thì đi.

Anh lấy làm lạ về cử chỉ của cô, nhưng anh không muốn quan tâm chuyện gì trong lúc này, vội và theo chân Minh Nhã. Đến căn phòng cửa đóng im lìm, Nhã dẫn bước lên gõ cửa nói vọng vào.

- Hạ ! Có anh Thiệu Dân đến nè.

Thiệu Dân sốt ruột đẩy cửa bước vào, không kịp để Nhã có phản ứng gì. Anh chợt khựng lại ngỡ ngàng khi trong phòng không chỉ 1 mình Hạ, mà còn có 1 người đàn ông đang ngồi bên giường quay lưng ra cửa nên Thiệu Dân không nhìn thấy mặt. Giờ anh mới nghĩ ra thái độ kỳ quặc của Minh Nhã khi nãy, nghe động anh ta quay lại, thì ra không ai xa lạ người đàn ông ấy là Minh Khôi. Thiệu Dân nhíu tít đôi mày : " Sao có chuyện trùng hợp đến lạ lùng như vậy?". Anh cố kềm lòng bước đến vui vẻ bắt tay Minh Khôi, giọng tỉnh bơ hỏi Hạ như không có mặt anh ta ở đó :

- Em bị ngất nữa phải không ? Vậy bây giờ có chịu đi bác sĩ chưa ?

Hạ lấm lét gật đầu như biết lỗi

Thiệu Dân lại hỏi :

- Bây giờ đi được chưa ? Có phải xin phép không ?

Hạ đưa mắt nhìn Minh Nhã :

- Nhã gặp thầy chủ nhiệm xin giùm nha.

Nhã gật đầu.

- Ủ, 2 người cứ đi đi.

Hà chào Minh Khôi rồi nương theo cánh tay Thiệu Dân choàng qua va icô ra xe. Sau lưng cô, ánh mắt nhìn theo buồn bã của Minh Khôi. Còn Thiệu Dân thì hình như anh cố tình dựng lên màn kịch tình tứ này, chứ thật ra anh đang giận sôi gan nhưng đành nén lại, để đóng trọn vai người chồng hạnh phúc trước tình địch của mình.

oOo

Người bác sĩ bắt tay anh mỉm cười :

- Chúc mừng anh ! Chị nhà đã mang thai hơn 2 tháng.

Thiệu Dân chưng hửng ngỡ ngàng, rồi nổi vui mừng len nhẹ vào tim òa vỡ. Niềm vui nở bừng trên gương mặt vốn dĩ nghiêm trang lạnh lùng. Anh muốn nhẩy căng lên ôm chầm vị bác sĩ. Nhưng sức nhớ đây là bệnh viện nên cố dần lòng mà chỉ siết tay ông thật chặt, mà giờ đây trước mắt anh ông ấy như 1 ông tiên mang đến cho anh 1 điều ước thật thiêng liêng cao cả.

Hạ đang chờ anh ngoài băng ghế có vẻ sốt ruột. Anh vừa bước ra khỏi phòng khám, Hạ đã bắt gặp trên mặt anh nụ cười thật hài lòng mà từ trước đến giờ cô chưa hề nhìn thấy. Cô đứng bật dậy hỏi dồn :

- Bác sĩ nói sao hả anh? - Hạ nóng ruột quá - Hạ bị bệnh gì có nguy hiểm không ?

Anh nhìn cô cười cười, rồi kéo cô ngồi lại :

- Từ từ đã, ngồi xuống rồi hãy nói. Nhưng hứa không được giận, anh mới nói.

Hạ càng lạ lùng hơn vì từ nào giờ, chuyện gì anh thích là nói ngay chứ có rào đón như vậy đâu bởi anh có ngán ai, mà giờ lại sợ Hạ giận. Càng nghĩ càng rối thêm, Hạ đành gật đầu.

Anh lại nhìn cô nói chậm rãi :

- Ông Bụt vừa mới hiện lên, báo cho anh biết 1 tin vô cùng quan trọng, ông nói : "Nhà người sắp làm cha rồi đó".

Hạ chớp mắt không hiểu anh muốn nói gì.

Đột nhiên anh kéo cô sát vào mình, thì thầm :

- Bác sĩ nói em có thai hơn 2 tháng rồi, biết chưa cô nai ?

Hạ sửng sốt mắt mở to, miệng tròn vo nhìn thật ngộ. Anh nghiêng đầu nhìn vào mắt cô, chọc :

- Là bác sĩ nói chứ không phải anh à nha.

Qua cơn sốc, Hạ xịu mặt, môi trề ra như dãi hờn. Lúc này nhìn cô thật buồn cười, vừa người lớn vừa trẻ con đến mềm tim không chịu nổi. Nếu là ở nhà thì anh sẽ không để yên cho cô là cái chắc. Nhưng nơi đây là chỗ công cộng, nên anh đành chịu phép nhìn mà thôi. Thật lâu sau như trấn tĩnh lại, Hạ mới làu bàu.

- Rồi làm sao đi học bây giờ ?

Glọng Thiệu Dân nhẹ tênh :

- Em khéo lo, thì vẫn đi học bình thường chứ có sao đâu.

Hạ lấy 2 tay che mặt, cử chỉ thật trẻ con.

- Trời ơi ! Quê chết đi.

Thiệu Dân nạt nhỏ :

- Bậy nè ! Có chồng thì có con chứ quê gì.

Hạ lúng búng :

- Nhưng mắc cỡ lắm. Cảm giác này làm sao anh biết được.

Anh gỡ tay Hạ xuống, dịu dàng :

- Thôi đi. Không có gì mắc cỡ hết, anh sẽ chia sẻ với em.

- Bằng cách nào ?

- Anh sẽ đưa rước em đi học mỗi ngày.

- Vậy mà gọi là chia sẻ đó sao ?

Anh hắng giọng đe :

- Chứ em còn muốn sao nữa ? Đừng thấy "được đằng chân lân đằng đầu" đó nhé.

Biết lúc này anh có "mọc sừng" cũng không dám làm gì cô nên Hạ lẩn tọt luôn. Phải đầy ải lại anh trả thù mới được. Hạ ngúng nguẩy quay đi nói mát :

- Vậy thì Hạ không dám làm phiền anh, Hạ sẽ tự đi 1 mình.

Thiệu Dân phản đối ngay :

- Dứt khoát không thể được. Kể từ hôm nay, em không được đi 1 mình, đó là lệnh rồi. - anh kè tai Hạ thì thầm - Em mà có chuyện gì, thì hai bà mẹ sẽ ngắt đầu anh mất.

Thấy anh bị sụp bẫy, Hạ quay đi giấu nụ cười :

- Vậy rồi Hạ muốn đi dạo phố hoặc dự tiệc tùng, hay thăm bạn bè thì sao ?

Thiệu Dân hấp tấp cướp lời :

- Thì anh cũng đưa em đi chứ sao nữa.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, anh nheo nheo mắt :

- Ủa ! Mà sao tự nhiên em muốn nhiều thứ quá vậy cả ?

Hạ lúng túng vì bị anh lật tẩy. Đúng là Thiệu Dân, Hạ nghĩ suốt đời này cô cũng không qua nổi anh, nhưng cố gỡ gạc :

- Chứ chẳng lẽ có con rồi ru rú ở nhà hoài ?

Anh cười cười nhượng bộ :

- Anh có nói vậy bao giờ. Nhưng hình như trong chuyện này có gì không được bình thường...

Thấy mặt cô sượng sượng quê quê, anh nói tỉnh tỉnh :

- Nhưng tới đây vì trách nhiệm làm chồng, làm cha, đành chịu thiệt 1 chút cũng hồng sao.

Thật lâu thấy cô cũng không nói gì, anh nghiêng xuống nhìn vào mắt cô :

- Sao vậy ? Giờ về được chưa? EM có muốn ăn gì không, mình đi ăn nhé.

Hạ gật đầu. Anh lại nói :

- Lát về anh gọi điện báo tin cho ba mẹ. Nhận được tin này, chắc ông bà bay về liền, nhất là mẹ. Tội nghiệp, bà mong lắm, cả bà ngoại nữa.

Hạ cúi đầu, mặt đỏ gay. Thiệu Dân âu yếm choàng vai cô kéo dậy bước đi, trên những bước chân chậm rãi vững vàng trong buổi nắng sớm mai ngập tràn hạnh phúc.

Lúc này bụng Hạ đã nhô cao trong chiếc đầm bầu mặc ở nhà thật trang nhã mà chính tay Thiệu Dân đã mua cho cô mấy tuần trước. Giờ đây, Hạ đang ngập lặn trong hạnh phúc do anh ban tặng. Anh đúng là 1 người chồng lý tưởng mà bao cô gái thầm mơ ước. Chắc kiếp trước Hạ khéo tu nên kiếp này Hạ mới được làm vợ anh. Càng ngày tình cảm anh dành cho hạ nồng nàn hơn, từ cử chỉ đến lời nói, lo lắng chăm sóc từ miếng ăn giấc ngủ, có đôi lúc Hạ ngỡ như mơ.

Anh đến công ty chừng chút xíu là gọi điện về liền, gọi liên tục, vì lúc này Hạ đang nghỉ hè. Đi làm thì thôi, về đến nhà vừa bước xuống xe là gọi "Hạ Oí... Hạ hời" om sòm, đôi lúc nhìn anh thật trẻ con. Đang mơ mộng, chợt điện thoại reo vang. Hạ chậm rãi đến nhấc ống nghe áp vào tai.

- Alô, Hạ nghe đây.

Giọng cười nho nhỏ trầm vang lên :

- Anh nè ! Em đang làm gì đó, có khỏe không? COn có quấy em không?

Hạ mỉm cười nũng nịu :

- Em đang nhớ anh và rất khỏe, con cũng rất ngoan như mẹ nó vậy.

Tiếng anh cười giòn giã, mãn nguyện, trêu chọc :

- Có nhớ anh thật không đó ?

Hạ phụng phịu :

- Không tin thì thôi.

Thiệu Dân lại cười :

- Nghe anh nói nè cưng. Chẳng những anh tin mà còn yêu em nhiều nữa, không được giận anh đó. Lát nữa anh về, sẽ có quà cho em.

Hạ sung sướng gật đầu như đang đứng trước anh.

- Vậy em chờ anh đó nha Thiệu, anh làm việc đi.

Bỗng Thiệu Dân thì thầm vào máy :

- Khoan đã ! Cho anh mi em 1 cái chứ.

Tiếng hôn vào máy thật kêu làm Hạ đỏ mặt. Cô giả bộ cần nhân :

- Anh đó ! Lúc này không có nghiêm chỉnh gì hết. Giữa chốn đông người vậy mà nói hôn người ta là hôn, không sợ nhân viên cười cho thối mũi.

Giọng anh cười vang thật thoải mái :

- Anh hôn vợ anh, ai cười kệ họ, đâu có luật nào cấm chồng hôn vợ. Anh không sống vì thiên hạ, miễn anh cảm thấy được hạnh phúc và thoải mái bên người anh yêu là đủ.

Hạ cũng chào thua lập luận gân bướng của anh luôn.

- Anh nói ngang quá đi! Thôi, không nói với anh nữa, em cúp máy đây.

Và Hạ cúp máy, chẳng kịp cho Thiệu Dân có ý kiến gì. Cô thông thả

bước ra thềm miệng còn cười tủm tỉm. Bà Sảnh từ ngoài vào, thấy Hạ cười, bà hỏi :

- Ai gọi tới mà con vui vậy ?

- Dạ, của anh Dân gọi về.

Bà mỉm cười, lắc đầu mắng yêu :

- Cái thằng riết như con nít. Mới rời khỏi nhà chưa được 1 tiếng đồng hồ là gọi điện về. Bộ nó sợ con mọc cánh bay mất sao à ?

Hạ mắc cỡ đỏ mặt. Bà nhìn Hạ thở dài :

- Chẳng bù với lúc trước, mặt lạnh như tiền chẳng có chút mùa xuân, thậm chí có khi hỏi tới nó còn không mở miệng. Cũng nhờ con đó Hạ, tính ra mẹ còn phải cảm ơn con.

Hạ quỳnh quáng :

- Mẹ đừng nói vậy, tội chết. CON có làm gì đâu, là do ảnh ý thức được thôi.

- Ngẫm lại, mẹ thật có phước được đưa con dâu như con. Vừa ngoan hiền, hiếu thảo, nay còn sắp cho mẹ đứa cháu đích tôn. Thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Nghe mẹ hỏi nè, còn mấy tháng nữa con mới sanh ?

- Dạ, khoảng 3 tháng nữa.

Bà gật gù :

- Cũng còn lâu, nhưng chuẩn bị lần là vừa. Để vài bữa mẹ đi sắm đồ cho con. Còn con, bụng ngày càng lớn đi đứng chocắn thận, có cần gì gọi dì Tư làm cho.

Thấy mẹ chồng quan tâm lo lắng, Hạ vừa quý vừa cảm kích, trong lòng dâng lên niềm hạnh phúc vô bờ. Bà Sảnh đứng lên.

- THôi, con ở nhà coi nhà, mẹ đi công chuyện chắc chiều mới về.

Nói xong, bà đi thẳng ra ngoài.

Trong nhà giờ đây chỉ còn 1 mình Hạ và dì Tư, buồn chẳng biết làm gì, mở tivi xem. Được 1 lúc chuông cổng lại reo inh ỏi, Hạ nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Thiệu Dân về, anh mới đi làm đó mà đã hết giờ đâu."

Lững thững vừa ra ,ở cửa, miệng mỉm cười cứ ngỡ là anh. Vừa kéo cửa cổng ra, Hạ bị sộ nên hơi quê, bởi người khác đứng trước mặt không phải là anh, mà là 1 người đàn ông lạ hoắc, trên gương mặt lại bị che khuất 1 nửa bởi cặp kính đen to tướng, trên tay lại kéo 1 chiếc va li khá nặng cồng kềnh, như đi xa mới về. Thấy Hạ, anh cu7òì thật tươi làm Hạ ngòì ngợ, nụ cười người khách vừa quen vừa lạ. Qua giây phút xúc động, người khách lại cất giọng trầm trầm quen thuộc khi thấy Hạ còn ngòì ngác.

- Mới có mấy tháng mà em đã quên anh rồi sao?

Lúc này Hạ mới giật mình mừng rỡ :

- Trời ơi ! Anh Thường mà Hạ nhìn không ra. Bây giờ anh trắng trẻo, mập mạp đẹp trai, lại thêm cặp kính đen hình sụ quá. Hạ đâu dám nhìn đâu mà nhận ra.

Thường gỡ cặp kính cho vào túi, 1 thoáng ngó ngang lướt quạ Anh hơi nheo mắt nhìn Hạ thật lâu :

- Vậy chứ em còn thay đổi hơn anh nhiều mà anh vẫn không quên.

Hạ tránh tia mắt anh bằng cách nhìn xuống bụng mình. Cô hơi đỏ mặt rồi bắt sang chuyện khác :

- Anh vào nhà đi. Cả nhà đi vắng hết chỉ còn Hạ và dì Tư.

Anh gật đầu theo Hạ vào nhà. Vừa ngồi xuống ghế, Hạ hỏi :

- Sao anh không gọi điện báo trước để anh Dân ra rước ?

- Anh muốn dành cho mọi người sự bất ngờ, nhất là em, nhưng giờ thì không còn ý nghĩa.

Câu nói đầy ẩn ý của anh Hạ hiểu nhưng lờ đi.

- Công việc anh ở bên phát triển ra sao rồi ?

- Tương đối ổn định, nhưng rất buồn vì thiếu người thân.

Nói đến đây chợt cả 2 bị rơi vào im lặng. Mãi 1 lúc sau, Hạ lên tiếng :

- Anh Thường chắc cũng mệt rồi, lên phòng tắm rửa nghỉ ngơi. Chút nữa anh Dân về, Hạ gọi xuống dùng cơm. Phòng của anh vẫn còn nguyên đó, dì Tư quét dọn hằng ngày.

Về đây tưởng sẽ tìm được lại niềm vui, nhưng nhìn Hạ lúc này, biết mình không còn gì hy vọng. Nếu biết trước sự việc bể bàng này, tha anh ở bên ấy gặm nhấm niềm đau còn hơn về đây càng thêm cay đắng. Nhưng trách ai đây ? Tại mình cồ chấp ôm vào lòng mối tình tuyệt vọng thay vì cố lãng quên. Thôi thì gắng gượng vui để người mình yêu được hạnh phúc vẹn toàn.

Thường chỉ gật đầu, rồi uể oải đứng lên.

- Tôi có mang quà về cho mọi người, lát chiều tôi sẽ gửi.

Hạ cũng chỉ mỉm cười gật đầu rồi bước ra sân. Hôm nay trời trong xanh nắng dịu, cơn gió nhẹ nhẹ vờn trên má, trên môi như làm dịu

bớt cơn xúc động vừa qua khi gặp lại Vọng Thường. Cô những tưởng chắc còn lâu lắm mới được gặp lại anh. Vậy mà mới có mấy tháng, anh đã quay về, chắc có chuyện gì đây nên Hạ mới thấy mắt anh vương buồn. Hạ cúi đầu đếm bước đến bên chiếc xích đu ngồi xuống, nhẹ nhẹ đong đưa. Tự nhiên cô chợt nhớ Thiệu Dân. Giờ này không biết anh đang làm gì, sắp về chưa ? Hạ nghe trong lòng như có sóng, nên muốn có anh kề cận lúc này.

Một chiếc bóng ngã dài phủ lên người Hạ. Vọng Thường đã đứng đó bên cạnh cô không biết tự bao giờ. Hạ ngước lên, chạm vào mắt anh làm cô chao đảo. Vẫn ánh nhìn nồng nàn tha thiết như ánh mắt của ngày nào, nhưng có lẽ sâu lắng và buồn hơn. Anh gượng cười ngồi xuống con voi đá trước mặt cô, giọng trầm trầm buồn nhẹ :

- Hạ có thai được mấy tháng rồi, sao không viết thư cho tôi mừng với ?

- Dạ cũng gần 7 tháng, bởi lúc này hơi mệt nên Hạ làm biếng viết thư Định khi sanh em bé xong, báo tin anh biết luôn.

Anh cười nửa vành môi :

- Vậy tôi là người được tin sau cuối ?

Hạ vô tư :

- Cũng đâu có sao. Trước sau gì cũng biết thôi mà.

Vọng Thường buông lời cay đắng :

- Em vô tình đến tàn nhẫn, vậy là em đâu còn xem tôi là người thân. Trong khi ở bên kia, tôi thấp thỏm lo âu, muốn biết tất cả mọi điều về em dù lớn nhỏ.

Hạ hoang mang bởi câu nói của anh không được bình thường. Cô sợ chuyện lúc trước lại bắt đầu, nên tránh né :

- Anh Thường về bao lâu mới đi ?

- Còn túy, vui ở, buồn đi. Hình như sự trở về của tôi không được Hạ hoan nghênh ?

Hạ hơi khó chịu bởi cách nói chuyện gai góc của anh, ngày trước anh đâu có vậy.

- Anh Thường khác xưa nhiều quá. Tử hình thức bên ngoài đến...

Hạ chưa nói tròn câu anh đã hớt ngang, giọng hằn học :

- Hạ muốn nói " đến cả bản chất bên trong" phải không ? Đòi dạy tôi phải vậy đờ. cũng như con tắc kè luôn biến đổi sắc màu để thích nghi với môi trường sống vậy mà. Có đôi lúc tôi tự hỏi tôi có còn là tôi không nữa.

Hạ càng nghe anh nói càng ray rứt. Bởi thái độ bất cần đời qua lời nói cay cú giễu cợt của nha như 1 người đang thất vọng, chán chường. Hạ quan sát anh hồi lâu chợt hỏi, giọng lo âu :

- Vọng Thường ! Anh sao vậy ?

Anh nhếch môi trả lời tỉnh rụi :

- Vẫn bình thường, không có gì.

Cách anh cười cũng khác lạ, không giống anh của ngày tháng cũ, như anh đang uất ức 1 điều gì và giờ đây trong anh như có 1 cái gì xa cách, lạnh lùng, khó gần gũi... nói chung là không hiểu nổi.

Đang suy nghĩ nên anh nhìn Hạ chăm chú mà Hạ cũng không hay. Đến khi anh chồm tới thật gần, mắt anh tối lại nhìn sát vào mặt Hạ, Hạ mới giật mình. Giọng anh lạnh băng như từ đâu vọng đến :

- Sao tự nhiên im lặng vậy? Nói chuyện với tôi chán lắm, phải không ?

Anh lại nheo 1 bên mắt nhìn cô, rồi bất chợt đứng lên bước nhanh vào nhà.

Tâm trạng của anh lúc này chỉ có anh mới hiểu. Từ nửa vòng trái đất anh quay trở về đây, chỉ mong được gặp mặt và nghe lại giọng nói êm đềm người con gái anh yêu mà bảy tám tháng qua tình cảm trong anh không 1 chút nào suy giảm mà hình như lại nhân lên gấp bội... Để giờ đây anh bị hụt hẫng chơi vơi, thất vọng ê chề. Một cảm giác đốn đau, bế bàng không tả xiết. Những tưởng trên đời không còn gì để anh phải luyến tiếc. Anh muốn biến mất khỏi địa cầu để không còn ai tìm gặp, cho thể xác rã rời, con tim thôi buốt rát...

Hạ 1 mình ngơ ngác nhìn theo anh chẳng hiểu gì. Cô trộm nghĩ : "Chẳng lẽ mình vô duyên đến nỗi làm người đối diện chán chể Đàng nói chuyện tự nhiên anh bỏ đi, không cần chào 1 tiếng". Đàng thắc mắc chuyện của Vọng Thường, chợt nghe tiếng kèn xe, Hạ vội vã đứng lên ra mở cổng. Cô quên ngay chuyện buồn bực lúc nãy mặt tươi rói, trên môi nở sẵn nụ cười.

Từ trong xe, Thiệu Dân thò đầu ra cười với cô 1 cái rồi mới lái xe vào. Anh xuống xe chờ cô đóng cổng. Hạ vội vã bước đến bên anh, anh choàng tay qua vai cô kéo sát vào mình, cúi xuống nhắc nhở, vô tình giống như hôn vào má Hạ.

- Từ từ thôi em, đi nhanh quá, lỡ vướng chân là khổ anh đó biết chưa !

Hạ mỉm cười sung sướng ngả đầu vào vai anh và quên luôn sự hiện diện của Vọng Thường. Hai người đâu có biết có 1 chiếc bóng lặng thầm, bất động, nép mình bên rèm cửa để chứng kiến cảnh âu yếm của 2 người mà nghe tim vỡ vụn.

Vào đến phòng khách, cô mới chợt nhớ, nên quay qua nói với Thiệu

Dân :

- CHút nữa em quên. Vọng Thường vừa mới về.

Hơi bất ngờ, Thiệu Dân nhướn mày nhìn quanh :

- Vậy à ! Rồi chú ấy đâu ?

- Chắc ở trên phòng, đề em đi gọi ảnh xuống ăn cơm. Anh tắm rửa thay đồ đi.

Trước khi buông Hạ ra, anh tranh thủ hôn lên má cô 1 cái :

- Để anh đi ngang phòng chú ấy gọi luôn cho, em bảo dì Tư dọn cơm đi.

Hạ liếc anh bén ngót :

- Anh hay lợi dụng thời cơ lắm đó. Thấy người ta không đề phòng là tranh thủ ngay.

Anh nhìn Hạ cười trêu :

- Vậy mà anh còn chưa toại nguyện.

Hạ thẹn đỏ mặt, nói bừa :

- Để cho anh toại nguyện, chắc chết con người ta.

Thấy cô mắc cỡ, Thiệu Dân trêu già :

- Chết sao được mà chết. Em có nghe ai nói được yêu mà chết chưa ?

Hạ hết chịu nổi, cung tay đánh vào lưng anh lia lịa, rồi la nhỏ :

- Anh nói chuyện bậy bạ quá đi. Thôi, đi thay đồ giùm đi ông.

Thiệu Dân bật cười sảng khoái, giọng cười hạnh phúc vang dội lha91p nhà.

Lên tới phòng Vọng Thường, anh đưa tay gõ nhẹ cửa, nói vọng vào :

- Chú xuống ăn cơm luôn.

Vọng Thường ra mở cửa, đi xuống cùng Thiệu Dân. Lúc xuống cầu thang, Thiệu Dân quay nhìn Thường, hỏi :

- Chú về bao giờ, sao không gọi điện tôi ra đón.

Đến bên bàn, cả 2 ngồi xuống, Vọng Thường mới nói đơn giản :

- Tôi mới vừa về, vì không muốn phiền anh nên tôi tự về.

Thiệu Dân nhú mày :

- Có cái gì mạp hiền. Rồi chú ở chơi được bao lâu ?

Thường dấm dăng :

- Cũng chưa biết trước. Khi nào xong việc thì tôi đi. Chắc mai tôi về Đà Lạt thăm ba mẹ, khi nào gần đi tôi mới lên.

Thiệu Dân gật gù, rồi hỏi :

- Còn công việc của chú bên đó thuận lợi cả chứ ? Nghe nói chú mới thành lập công ty.

Thường có vẻ tự hào :

- Đã ổn định, nay trên đà phát triển tốt . Còn anh vẫn tốt hả ?

Thiệu Dân vẫn vô tình :

- Ủ, vẫn bình thường, nhưng vợ chồng tôi thì sắp có tin vui . Khoảng ba tháng nữa là chú có cháu bông rồi đó nghe, mà lại là một đứa cháu trai hần hoi đó nhé.

Nói đến đây, gương mặt Thiệu Dân sáng bừng mãi nguyện .
Thường chùng giọng gương cười :

- Chúc mừng hai người ! Nhưng lúc Hạ sanh, chắc tôi đã bay sang bên ấy rồi . Tuy nhiên tôi sẽ có quà đặc biệt cho cháu tôi.

Thiệu Dân gật đầu, cười đùa :

- Dĩ nhiên rồi, nhưng phải là một món quà "nặng ký", tôi mới nhận à.

Sắc mặt Vọng Thường đột nhiên thay đổi đến khó coi . Anh chợt phán một câu làm Hạ choáng váng, còn Thiệu Dân ngỡ ngàng :

- Vậy mà có người, tôi cho cả cuộc đời mà họ cũng không thèm nhận.

Thời gian ngưng đọng khá lâu, Vọng Thường đứng lên với vẻ mặt bình thường như không có chuyện gì xảy ra . Anh nói :

- Tôi ra ngoài thăm bạn bè, chắc chiều tối mới về.

Thiệu Dân chỉ gật đầu chứ không nói gì . Hạ cũng im lìm bên chén cơm vơi chưa quá nửa . Một lúc sau, Thiệu Dân quay sang Hạ.

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Giọng Hạ buồn buồn :

- Em đang suy nghĩ về câu nói của Vọng Thường . Tại sao thời gian

khá lâu như vậy mà anh ấy vẫn chưa quên ?

Thiệu Dân nheo mắt, trả lời cô :

- Vì chú ấy chưa tìm được một nửa của mình . - Rồi anh cúi sát mặt Hạ nửa đùa nửa thật - Mà nhất là tìm một người giống em thì như mò kim đáy biển.

Nghe anh chế giễu, cô nguẩy đầu phụng phịu :

- Lúc này mà anh còn đùa được . Em thấy về nước lần này, anh ấy lạ lắm.

Thiệu Dân chỉnh cô :

- Đến bây giờ mà em còn gọi chú ấy bằng anh ?

Hạ lúng túng :

- Tại em quen miệng chứ bộ.

Thiệu Dân gần giọng :

- Chính vì chỗ quen miệng của em mới chết người ta, em nên sửa lại là vừa rồi đó - Nói xong anh đứng dậy đi thẳng lên lầu.

Hạ ngơ ngác nhìn theo chẳng hiểu ắt giáp gì . Mọi ngày cơm nước xong, anh thường kéo Hạ về phòng nghỉ trưa, rủ rỉ chuyện vui buồn, chứ có đâu lạnh lùng ngang xương như vậy . Hạ bực tức nên cũng không thèm theo anh lên lầu mà bước thẳng ra sân, về dùng dăng, miệng lẩm bẩm chì chiết : "Người gì kỳ cục, tự nhiên giận người ta . Cho giận luôn không thèm năn nỉ đâu mà ham ". Hạ ngồi xuống xích đu mặt búng thụng dỗi hờn khi nhớ tới thái độ Thiệu Dân lúc nãy . Gió thổi buồn buồn, ngồi chán, mỏi lưng Hạ ngã nằm xuống, định chờ chừng nào Thiệu Dân đi làm cô mới lên phòng, vậy mà ngủ quên lúc nào không hay . Đến khi cảm giác như bị ngộp thở, Hạ mới

mở choàng mắt, thì trước mặt cô bị nhòe đi, bởi khuôn mặt Thiệu Dân dính khít, hơi thở ẩm nồng, bờ môi anh đang siết lấy môi cô hôn mãi miết . Thật lâu sau, anh mới rời môi cô, lên giọng mắng yêu :

- Em đó ! Lúc này thấy anh cứng rồi hư lắm nghe . Nói động một chút là giận hờn . Bữa nào anh đánh đòn cho biết tay.

Hạ cong môi thách thức :

- Em không làm sai điều gì nên không sợ . Tại sao tự nhiên anh lại giận ? Ai chọc ghẹo gì anh.

Thiệu Dân trợn mắt :

- Còn nói không sai . Em chồng mà cứ gọi bằng anh hoài là sao ?

Mắt Hạ long lanh như chột hiểu lý do anh giận, cô cười tỉnh tỉnh.

Anh thấy cô cười như muốn chọc quê mình nên gắt gỏng.

- Còn cười nữa hả ?

Hạ chớp mắt vô tội :

- Thì từ từ em sửa.

- Từ từ mấy năm rồi, em biết không ?

Hạ lần lựa có ý muốn ghẹo anh :

- Để khi sanh con xong, em sẽ sửa.

Thiệu Dân gạt ngang :

- Không, sửa ngay bây giờ . Có muốn anh đánh đòn không ?

Hạ le lưỡi :

- Làm dữ thấy ghê !

Im lặng một chút, Hạ lắng chuyện.

- Ủa ! Anh nói trưa nay về có quà cho em, vậy quà đâu ? - Vừa dứt câu, cô xòe bàn tay ra trước mặt anh.

Thiệu Dân mỉm cười vừa cúi xuống hôn vào bàn tay Hạ, vừa nói :

- Thì bây giờ anh định chở em đi siêu thị nè . Em lên thay đồ đi, anh chờ.

Hạ nhìn anh, hỏi lại :

- Đi siêu thị chi vậy ? Bộ anh không đi làm sao ?

- Sắm đồ cho em và con chó chi . Luôn thể đưa em đi chơi, nên trưa nay anh nghỉ.

Hạ sung sướng cười thật tươi với anh rồi bước nhanh vào nhà .
Thấy cô đi khá nhanh, anh vội bước theo nhắc nhở :

- Em đi nhanh quá vậy !

Anh dẫn lên choàng tay qua vai Hạ kéo vô chậm lại . Hạ hơi ngã vào ngực anh trong vòng tay âu yếm ấm nồng .

Chương 12

Chiều nay, chậm rãi bước bên nhau dạo mát quanh vườn, ngang luống hoa cánh chuồn đang nở rộ, chợt Hạ hỏi anh về sự thất vọng của mình từ bấy lâu nay.

- Anh à ! Sao nhà mình lại trồng loài hoa đơn sơ, tầm thường như loại cỏ dại này, mà không là hồng, cúc, lan, huệ, lưu ly, cẩm chướng... hay một loài hoa vương giả nào khác hả anh ?

Thiệu Dân hơi khựng lại đúng một giây, rồi nhìn Hạ hỏi dò :

- Em hỏi chi vậy ?

Hạ cũng lầy lăm lăm cho cử chỉ không bình thường của anh.

- Sao vậy ? Em có nói sai điều gì à ?

Anh hơi lúng khựng rào đón :

- Nhưng em hứa không được giận anh mới nói.

Hạ nhìn nhìn anh một lúc rồi cũng gật đầu, nhưng phải mất vài giây như suy nghĩ thật chu đáo mọi điều trước khi nói, với gương mặt đanh lạnh.

- Vì ngày trước lúc anh yêu Bích Ly, cô ấy nói rất ghét loài hoa này, vì nó vừa vô duyên vừa không hương sắc . Khi cổ chia tay anh chạy theo người khác, lúc đó anh rất tuyệt vọng chán đời. lại vừa oán hận cô ta, nên anh quyết định trồng nó để trả thù và nhìn nó mà nhớ đời cho sự ngu muội, mù quáng của mình khi đem trái tim nguyên sơ trao cho quỷ dữ.

Hạ nhìn anh lăm lăm . Lúc này mặt anh dịu lại, nói tiếp :

- Nhưng theo thời gian, anh đã nghiệm ra rằng : cô ta không xứng đáng và thấy mình lúc đó thật trẻ con, nên anh quên ngay cô ấy trước khi cưới em . Rồi dần dần anh lại thấy loài hoa này cũng dễ thương, nên anh bảo chú Tám chăm sóc cẩn thận hơn.

Nói xong, anh nhìn cô nheo mắt :

- Anh đã nói thật tất cả rồi đó, em có tin không ?

Hạ hình mũi.

- Em tin anh, nhưng chưa là tất cả . Vì theo em biết, anh rất đào hoa.

Anh khịt mũi :

- Vậy em còn muốn điều tra gì nữa đây ?

Hạ Ồm ờ :

- Em muốn anh tự nguyện.

Anh gãi đầu như khó xử :

- Làm sao anh nhớ nổi mà khai.

Hạ trợn mắt kêu trời :

- Trời đất ! Anh yêu hết người đẹp hiện diện trên đất này sao ?

Anh nhăn nhó, giọng ỉu xiu :

- Làm gì có . Chỉ một mình em còn sắp tắt thở rồi, anh đâu dám đeo bông.

Hạ chì chiết :

- Anh làm như hiền lắm . Về chuyện này còn phải xét lại.

- Thôi mà em, anh "tu" lâu lắm rồi, em không thấy sao ?

Hạ nhìn vào mắt anh nói như tâm sự :

- Em biết anh "ghê" lâu lắm rồi, nhưng không biết tại sao vẫn cứ yêu . Anh thấy em có khờ dại lắm không ?

- Đừng nói vậy, anh buồn chứ em . Yêu anh là em khôn ngoan đó chứ ở mà khờ . Em có biết bao nhiêu người muốn như em mà có được đâu.

- Anh cao giá dữ vậy sao ?

Anh kéo Hạ Ôm vào lòng, âu yếm :

- Nhưng còn thua em xa.

Hạ vùi đầu vào ngực anh, thủ thỉ :

- Anh có biết là em yêu thích loài hoa cánh chuồn nhất trong các loài hoa không ? Nên ngày đầu tiên bước về nhà chồng, luống hoa này đã đập vào mắt em trước nhất và đột nhiên em cảm thấy yêu ngôi nhà và cảnh vật ở đây vô cùng . Tuy hoa không có hương thơm ngào ngạt, mỏng manh dễ vỡ, nhưng rất thanh nhã tinh khôi . Anh nhìn kỹ xem, hoa thật quyến rũ mà lại dễ trồng . Dù bất cứ nơi đâu, chúng cũng sống được.

Thiệu Dân chưng hửng nhìn cô :

- Sao nào giờ anh không nghe em nói ? Vậy là vô tình anh đã làm được một việc có ý nghĩa cho vợ anh rồi . Vậy thưởng anh đi chứ !

- Hồng dám đâu . Em còn chưa hỏi tội anh ở đó mà thưởng.

Thiệu Dân ngo ngác :

- Ủa ! Sao kỳ vậy, anh có tội gì ?

- Không phải sao ? Hồi đó anh còn không thèm nhìn mặt em méo, tròn ra sao nữa, chứ ở đó mà nói đến chuyện hoa lá cành . Hơn nữa anh trồng hoa là để trả thù chứ không phải vì em.

Anh nhăn mặt kêu lên :

- Trời ! Vậy mà em cũng nói được . Anh giải thích chuyện này rồi, em còn muốn gì nữa ?

Hạ cười khúc khích khi thấy mặt anh méo xẹo . Anh siết Hạ chặt hơn, thì thầm :

- Định ăn gian anh, phải không ?

Hạ mắc cỡ đẩy anh ra, vì cô biết anh đang muốn hôn cô.

- Thôi đi mẹ nhìn thấy bây giờ.

Thiệu Dân lì lợm :

- Anh không sợ.

Hạ la lên, dọa :

- Anh làm em đau rồi nè.

Anh tưởng thật, buông Hạ ra ngay không dám đùa dai . Anh bảo :

- Vào nhà đi em, sắp tối rồi.

Một tuần lễ sau, Vọng Thường từ Đà Lạt vào lại Sài Gòn . Lúc này, Hạ thấy anh buồn hơn, lờ lờ như chiếc bóng . Anh thường ra khỏi nhà rất sớm, mà về lại rất khuya, có khi say mèm . Mẹ chồng cô thấy vậy lo lắng hỏi, anh bảo bận giao dịch chuyện làm ăn.

Hôm nay cũng chỉ một mình Hạ Ở nhà, ai nấy đều có công việc riêng . Dì Tư thì đi chợ . Đang ngồi nghe nhạc nơi phòng khách, chợt chuông cửa reo lên . Tưởng dì Tư đi chợ về, Hạ đi ra mở cổng . Trước mặt cô không phải là dì Tư mà là Vọng Thường, cùng với hai người đàn ông lạ, khá thanh lịch và một cô gái thật đẹp . Một nét đẹp rực rỡ nhờ biết tận dụng phấn son và quần áo thời trang đắt tiền . Hạ gật đầu chào rồi cùng họ vào nhà . Vọng Thường làm một màn giới thiệu.

Anh vỗ vai người bạn tên Vĩnh là người đàn ông có nước da nâu đồng thật mạnh mẽ có nụ cười thật duyên . Còn người đàn ông cỡ tuổi Vọng Thường tên Thạch da hơi ngăm, đặc biệt anh ta có đôi mắt thật đen, tia nhìn rất dữ, gương mặt góc cạnh nét đàn ông đượm sương gió phong trần . Còn cô gái có cái tên thật kiêu kỳ : Mỹ Phụng.

Quay qua chỉ vào Hạ, anh nói với mọi người . Nghe thì đơn giản, nhưng tinh ý một tí ai cũng nhận ra bên trong câu nói có phần chua chát :

- Còn đây là Khiết Hạ, vợ anh Thiệu Dân, là chị dâu của tôi đó các bạn.

Anh nhấn mạnh từ "chị dâu" nghe rất nặng.

Hạ miễn cưỡng gật đầu đáp lễ rồi viện cớ để cáo từ.

- Các anh chị cứ tự nhiên, tôi bận chút việc . Xin phép vào trong.

Vọng Thường đưa tay ngăn lại, mắt hơi nheo :

- Hạ ngồi chơi đã, lâu lâu mới có dịp rủ bạn bè về nhà chơi, chẳng lẽ Hạ không nhín chút thời gian nói chuyện cho vui với bạn bè tôi được sao ?

Cách nói chuyện như ra lệnh của Vọng Thường làm Hạ khó chịu . Nhưng trước mặt người lạ, Hạ đành làm thinh nuốt giận.

Thấy vậy, anh bạn tên Vĩnh lên tiếng :

- Chị ngồi chơi cho vui, chúng tôi đều quen biết anh Dân cả . Nghe tin ảnh cưới vợ, nhưng đến hôm nay mới biết mặt . Bởi hôm đám cưới, chúng tôi đều bận công tác nước ngoài, nên không dự được . Thôi thì bây giờ gặp mặt làm quen cũng chưa muộn, phải không ?

Thấy Vĩnh cười mở, Hạ cũng dịu dàng :

- Không có chi . Nếu đã là người quen thì không có gì là muộn cả.

Vọng Thường kín đáo nhìn cô, rồi nhìn các bạn, mời :

- Mời các bạn uống nước.

Anh bung ly nước cam đưa tận tay Hạ giọng ân cần :

- Hạ uống nước cam đi, rất tốt cho sức khỏe.

Hạ nhận ly nước rồi đặt xuống bàn . Cô thấy ngượng với ba đôi mắt đang tò mò nhìn mình nên đâm cáu . Nhất là Mỹ Phụng, tia nhìn sắc lạnh pha nổi ghen hờn tức tối.

- Tôi lại không thích uống nước cam . Các anh, chị cứ tự nhiên.

Vọng Thường phật ý nhìn chỗ khác . Mỹ Phụng lại châm chọc :

- Cùng chung dưới mái nhà bao nhiêu năm mà sở thích của chị Hạ, anh cũng không biết thì quá tệ . Bởi vậy anh mới thua.

Vọng Thường trừng mắt nhìn cô, giọng gắt gỏng :

- Ai mượn em nhiều chuyện.

Mỹ Phụng quắc mắt lại anh định gây hấn.

Thấy tình hình hơi căng thẳng, Vĩnh giảng hòa :

- Cho tôi xin đi các bạn . Chỉ một ly nước thôi mà, đâu có gì phải ầm ĩ.

Vọng Thường rít thuốc liên tục, vẻ mặt khó đăm đăm, làm bầu không khí vui vẻ như chùn lại . Lúc này anh chàng tên Thạch mới lên tiếng, mắt nhìn Hạ chăm chăm không cần che giấu :

- Tôi cũng có nghe bạn tôi là Hoàng Đáng ca ngợi về chị khá nhiều, nên mới có dịp diện kiến, quả không sai . Anh Dân thật có mắt tinh đời

Mỹ Phụng xen vào, giọng mỉa mai :

- Tượng đá mà hôm nay còn mở miệng khen thì chị đúng là trên cả tuyệt vời.

Hạ nhíu mày suy nghĩ : "Cô đâu thù oán gì với cô ta, mà sao cô nàng cay cú trong từng lời nói ? Được dịp là cô ta không bỏ qua một cơ hội nào . Đúng là thứ đàn bà lòng dạ hẹp hòi . Hạng người này cũng không nên kết thân làm gì chỉ tổ mang họa vào thân . Vậy mà Vọng Thường và những người bạn của anh sao có thể kết bạn được với cô ta không biết ?"

Dứt dòng suy nghĩ, Hạ buông giọng lạnh lùng :

- Cảm ơn lời khen tặng của các anh chị, tôi không dám nhận vì tôi cũng chẳng có gì đặc biệt.

Vừa dứt câu, Hạ đứng dậy dù Vọng Thường đưa mắt nhìn cô không vừa ý.

- Xin lỗi, tôi có chút việc phải vào trong.

Thạch lại lên tiếng :

- Chị cứ tự nhiên, chúng tôi cũng sắp về.

Vọng Thường cũng đứng bật dậy bước theo Hạ . Ánh mắt Mỹ Phụng tối sầm nhìn theo anh bức tức.

Thạch đột nhiên thốt lên một câu nói vu vơ :

- Đúng là một tia nắng trong lành, có thể làm ấm lại bao trái tim băng giá.

Vĩnh nheo mắt đùa :

- Đừng nói là trong đó có ông nhé.

Thạch tỉnh bơ :

- Cũng có thể lắm chứ.

Vĩnh phá ra cười ngất.

Mỹ Phụng chưng hửng không hiểu gì nên cần nắn.

- Thêm hai ông sắp điên . Nói chuyện tưng tưng như đang ở trên mây, riết rồi không hiểu nổi.

Từ phía trong, Vọng Thường bước ra, mặt hầm hầm, giọng sắc lạnh :

- Kiểm chỗ nhậu một bữa đi.

Ba người bạn nhìn anh lạ lẫm bởi nào giờ tính anh rất sôi nổi, vui vẻ nhưng rất trầm tĩnh, đâu khi nào thấy anh nóng nảy, cộc cằn và mất bình tĩnh như hôm nay . Chuyện gì xảy ra vậy ? Vì trong nhà hiện giờ đâu có ai ngoài Hạ, chẳng lẽ... Không dám nghĩ tiếp, vì hôm rày Vọng Thường về nước, thấy anh có vẻ rất buồn, nhưng tính thường kín đáo ít thổ lộ lòng mình nên Thạch cũng không muốn hỏi . Nhưng từ khi gặp Khiết Hạ, người chị dâu quá nhí nhảnh mà lại quá dễ thương của Vọng Thường, anh ngờ ngợ... Hình như giữa hai người có điều gì không được bình thường . Và chính ánh mắt như ghen hờn, ganh tỵ của Mỹ Phụng đã xác định điều đó . Bởi mới nói phụ nữ có giác quan thứ sáu rất nhạy cảm . Nói vậy cũng không được công bằng, vì anh và Vĩnh là gì mà cũng biết được vậy.

Giọng Vọng Thường vang lên gay gắt làm Thạch giật mình :

- Sao hả ? Có đi không mà im re hết vậy ?

Vĩnh hòa nhã :

- Đi thì đi . Nhưng chuyện gì xảy ra với ông vậy ? Khi không lại đòi đi nhậu . Nếu muốn giải sầu thì đến vũ trường nhảy nhót, hay đi hát karaoke... tôi thấy hay hơn nhiều.

Thường phẩy tay, giọng bất cần đời :

- Đối với tôi bây giờ, mấy mục giải trí đó không còn thấy ép-phê . Là dân chơi mà chỉ bấy nhiêu trò cũ rích đó nhai đi nhai lại, chán bỏ xừ.

Thạch đứng lên, cặp cổ Vọng Thường :

- Tôi sẽ đi với ông.

Vĩnh la lên :

- Còn tôi nữa chi.

Mỹ Phụng cũng đứng lên, cộc lốc :

- Tôi nữa.

Thạch nhìn nhìn cô, nói :

- Mỹ Phụng thì không nên . Chúng tôi sẽ đưa em về trước khi chúng tôi đến nơi cần đến.

Phụng định cãi, nhưng Thường đưa tay ngăn lại.

- Đủ rồi Phụng . Chỗ chúng tôi không hoan nghênh em đâu . Đó là những nơi chỉ có đàn ông chúng tôi được quyền đến, em hiểu chứ ?

Cách nói chuyện trơ trẽn của anh làm Phụng hết hy vọng . Anh không hề yêu cô nên mới nói năng báng bổ thẳng đuột như vậy . Chính vì người con gái đó mà anh muốn hủy hoại thần tượng về anh trong lòng biết bao cô gái ư ? Trước giờ anh đâu có suồng sã, hoang đường kiểu đó . Cô nhìn ba người tóe lửa, rửa thắm : "Tất cả điên hết rồi . Trái tim các ông chắc đã đui mù, nên thế gian này chỉ một mình cô ta là tất cả ".

Phụng tức tối bươn bả chạy ra ngoài trời nắng chói chang như đổ lửa, nhưng cô không còn cảm giác, vì mọi thứ cảm giác trong cô giờ đây đều tê liệt.

Mấy ngày sau đó, Hạ vẫn còn buồn, bởi thái độ nóng nảy và những câu nói xúc phạm của Vọng Thường ngay buổi trưa hôm anh dẫn bạn về nhà, làm cô nhớ mãi, nhưng cô lại không giận anh mà là lo sợ . Không biết còn chuyện gì sẽ xảy ra nếu Thiệu Dân biết được . Vì không muốn sóng gió nổi lên, Hạ giấu nhem không cho anh biết chuyện xảy ra giữa cô và Vọng Thường.

Tưởng được yên thân, nào ngờ lần này anh trở về lại mang theo

bão giông dữ dội hơn . Hạ thông cảm nên không hề trách anh, vì biết anh đang bị hụt hẫng chán đời khi trở về thấy sự việc bày ra trước mắt quá phũ phàng . Nhưng Thiệu Dân đâu dễ thông cảm cho Thường nếu biết Thường vẫn còn yêu tha thiết vợ mình.

Trời ơi ! Chắc Hạ điên mất . Vừa buồn khổ chuyện Vọng Thường, vừa sắp đến ngày sanh, lại hay bị mệt nên Hạ chẳng ăn uống gì được, ngủ lại không yên giấc vì lo sợ . Mấy bữa nay Hạ Ốm yếu xanh xao thấy rõ, chỉ thương Thiệu Dân anh cuống cuống lo lắng, chăm sóc ân cần từng chút một . Đang suy nghĩ miên man thì bất chợt một vòng tay rắn chắc siết ngang nòng ảm làm Hạ giật mình . Ngược lên thấy chồng, Hạ đổi :

- Anh làm người ta hết hồn . Sao mới giờ này anh đã về rồi ?

Anh siết Hạ chặt hơn ảu yếm :

- Nhớ em quá trời, Hạ Ơi !

Vừa dứt lời anh cúi xuống trên môi Hạ . Cô hoảng hốt đẩy bật anh ra cần nằn :

- Anh kỳ quá ! Không phải trong nhà chỉ có hai đứa mình đâu.

Anh lạ lẫm cúi nhìn vào mắt Hạ :

- Sao hôm nay em khó chịu với anh quá vậy ?

Đang buồn bực nên Hạ không để ý đến cử chỉ của mình, cô nguỷ đầu làm thỉnh.

Anh xoay cô lại đối diện mình, lo lắng hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì vậy em ?

Hạ cúi đầu ản nằn vì tự nhiên giận lầ sang anh . Cô nhẹ giọng :

- Không có gì đâu anh.

Anh nhìn cô, giọng nghiêm nghị :

- Em nhìn anh nè Hạ . Nào giờ em đâu quen nói dối.

Hạ ngược nhìn anh bối rối, cố khỏa lấp :

- Tại em nghe mệt.

Anh chau mày :

- Sao không nói với anh ?

Hạ lúng túng nói bừa :

- Hạ nghĩ chuyện không đáng nên sợ anh lo.

Thiệu Dân phật ý, nói một hơi, có lẽ anh giận thật :

- Anh là gì của em vậy ? Đến nay mà em còn xem anh là người ngoài sao ? Sức khỏe của em không được tốt, thì sẽ ảnh hưởng đến thai nhi, mà lại là vợ con anh, thì anh phải được quyền biết chứ ?

Hạ biết lỗi cắn chặt môi mắt rướm rướm lệ . Nhìn cô lúc này anh thấy thương quá, nhưng cố làm ngoi để răn đe một lần cho cô bỏ tất mỗi chuyện mỗi giấu anh, vì anh biết trong chuyện này không đơn giản chỉ có vậy . Ngưng một lúc anh lại nói tiếp, giọng nghiêm khắc hơn :

- Còn chuyện gì em giấu anh nữa ? Đừng nghĩ là anh đi làm tối ngày rồi qua mặt được anh . Nếu bây giờ em không nói mà mai kia anh biết được, thì mọi chuyện không đơn giản như lúc này đâu . Em cũng biết tánh anh rồi đó, khi chọc anh nổi điên lên thì mọi thứ chỉ là con số không.

Đúng vậy . Ai chớ anh thì Hạ biết anh không nói suông, vì cô đã từng bị và chứng kiến cơn điên của anh, nên lúc này cô hốt hoảng thật sự, người cô lạnh ngắt ướt đẫm mồ hôi . Cũng may là anh ngồi cách xa cô, nếu không thì đã bị anh phát hiện ngay . Cô đang đấu tranh tư tưởng dữ dội, không biết có nên nói hay không ? Không nói cũng sợ, mà nói càng sợ hơn, vì cô đoán chắc rằng bão tố sẽ nổi lên ngay trong căn nhà này nếu cô lặp lại nguyên văn những gì hôm trước Vọng Thường đã nói với cô...

Trưa hôm đó, sau khi Hạ bỏ về phòng, Vọng Thường cũng vội vã theo cô mà cô không biết . Cô cứ định ninh anh ngồi dưới nhà cùng bè bạn . Nhưng... Khi cánh cửa sau lưng đập mạnh, và tiếng "tách" bấm khóa vang lên, Hạ mới giật mình quay lại, thì Vọng Thường đã ở sát sau lưng cô từ bao giờ . Hạ kinh hoàng lùi ra sau mấy bước vì lúc đó mặt anh xám ngoét trông thật dữ dội, còn tia mắt nhìn cháy rực lửa đam mê làm Hạ co người lại nghe tim đập liên hồi . Nhìn cô một lúc, anh bước tới nắm hai tay cô siết nhẹ, nét mặt hơi dịu lại giọng rên rỉ . Người Hạ cứng đờ muốn nín thở.

- Sao em nỡ đối xử với anh như vậy, hả Hạ ? Em đã biết anh yêu em đến có thể chết vì em, vậy mà em nỡ xa lánh, lạnh nhạt, thậm chí em không thèm nhìn mặt anh nữa . Yêu em, anh đâu có tội, phải không em ?

Hạ lắc đầu cố rút tay về, nhưng không được.

- Dừng lại đi Vọng Thường ! Anh có biết là anh đã đi quá xa rồi không ? Hãy bình tĩnh lại đi anh . Hạ bây giờ đã khác, không còn là cô bé khờ khạo của ngày xưa, lúc mới bước chân về nhà chồng còn bơ vơ, lạc lõng để được anh che chở, thương yêu và hy vọng . Chúng ta không duyên phận nên khi gặp nhau thì đã muộn màng . Hãy chấp nhận hiện tại . Quên Hạ đi, tìm người con gái khác mà xây dựng hạnh phúc riêng mình . Đừng tự làm khổ mình cứ đuổi mãi bắt bóng . Hạ không còn gì cho anh, vì Hạ đã có anh Dân và đứa con sắp chào đời.

Vọng Thường hét lớn át hẳn tiếng của cô :

- Thôi, cô im đi ! Đừng đem chồng con ra làm vật cản bước tiến của tôi.

Rồi đột nhiên giọng anh nhỏ lại như thì thầm :

- Anh chấp nhận, anh chấp nhận tất cả . Dù em có bao nhiêu đứa con, anh vẫn yêu em đừng nói chi một . Anh sẽ yêu thương chăm sóc nó như con anh vậy . Hãy tin anh và đi cùng anh nghe Hạ . Đời anh không có em thì coi như chấm hết . Hạ Oí...

Hạ bàng hoàng nhìn anh trân trối . Từ ngày về nước đến nay thấy anh im lìm, Hạ ngỡ mọi chuyện rồi đâu sẽ vào đó . Nào ngờ chuyện trước đây, hôm nay lại dội mò sống dậy càng mạnh mẽ, quyết liệt hơn . Hạ biết làm sao đây ? Càng nghĩ Hạ càng hoảng sợ . Nếu bất chợt lúc này Thiệu Dân về thì cô chết chắc . Đang rối rắm không biết gỡ bằng cách nào thì Vọng Thường nhào tới ôm chặt cô vào lòng . Hạ cuống cuống gỡ tay anh ra, nhưng vô hiệu . Hạ giận anh kinh khủng, nhưng đành xuống giọng, vì lúc này anh đang căng thẳng, nếu phản kháng mạnh sợ không kết quả mà còn mang vạ vào thân.

- Buông Hạ ra đi ! Hành động như vậy đâu phải là anh, tại sao anh lại thay đổi nhiều đến vậy ? Hạ nhớ lúc xưa, anh đâu có cử chỉ thô bạo đó . Anh bình tĩnh lại đi có được không ?

Vọng Thường buông thõng hai tay, cay đắng :

- Bây giờ em lại trách anh ư ? Anh thay đổi vì ai ? Anh hoang đường lạc lối vì ai ? Tại sao anh trở nên ích kỷ, hẹp hòi em đều biết, sao còn hỏi đổ anh ?

Hạ tức giận không kiềm nén được nên hơi lớn tiếng.

- Anh quá đáng lắm, Vọng Thường ! Tôi đã làm gì mà giờ anh đổ

trút cho tôi ? Anh là đàn ông sao dám làm mà không dám chịu.

Vọng Thường nghiêng răng tái mặt.

- Trong mắt em, tôi tồi đến vậy sao ? Đừng thách thức tôi . Ý em muốn tôi không dám công bố chuyện chúng ta chứ gì . Chờ đi ! Tối nay có đủ mặt mọi người, chúng ta sẽ chơi một ván bài ngựa với nhau.

Vọng Thường quay bước định ra ngoài, Hạ nhanh tay giữ anh lại nhỏ giọng phân trần :

- Đừng làm vậy Vọng Thường . Anh làm ầm ĩ lên có ích lợi gì ? Hạ phải nói sao anh mới hiểu đây ? Hạ cũng biết anh đang bị hụt hẫng, tổn thương... anh rất đau khổ và còn tuyệt vọng nữa... nhưng Hạ có hơn gì anh đâu . Dù không yêu, nhưng tình thương Hạ dành cho anh vẫn tràn đầy . Thấy anh như vậy, Hạ rất đau lòng mà cũng không biết phải làm sao . Hãy can đảm chấp nhận sự thật đi anh, bởi vì mình không duyên nợ.

Anh gục đầu vào đôi tay, gào lớn :

- Anh không chịu được, không thể chấp nhận được, em có hiểu không ?

Anh lao ra khỏi phòng, cánh cửa đóng rầm dội ngược vào tim cô buốt nghẹn...

Trong khi Hạ đang ngược thời gian nhớ về buổi trưa hôm ấy, thì Thiệu Dân quan sát những diễn biến trên khuôn mặt cô không bỏ sót một chi tiết nào dù rất nhỏ.

Anh hắng giọng làm Hạ tỉnh hồn.

- Em đang suy tính chuyện gì đó ?

Câu hỏi mang tính nghi ngờ làm Hạ tự ái, nhưng cũng đúng thôi bởi cô đang nói dối . Không dám nhìn ngay anh, Hạ cúi đầu lí nhí :

- Em không biết phải nói sao.

Anh chau tít đôi mày :

- Chuyện gì mà trông em khổ sở quá vậy ? Cứ ôm ấp một mình không tốt đâu . Mấy bữa nay anh thấy em mất ăn mất ngủ vì chuyện gì vậy ? Có phải liên quan đến Vọng Thường không ?

Hạ muốn thót tim khi nghe anh nhắc đến Vọng Thường . Thiệu Dân nheo mắt nhìn cô như đã hiểu . Ngực anh nhói nhói khi cơn ghen bắt đầu len lỏi vào ngõ ngách của trái tim . Cổ nén cơn giận đang bùng lên dữ dội, anh cất giọng nghiêm lạnh :

- Đến nước này mà em còn cố giấu anh . Hãy đặt em vào vị trí của anh xem em nghĩ gì, và có thể bình tĩnh ngồi đây mà làm ngơ cho em muốn làm gì thì làm không ? Thằng đàn ông trong anh vứt đi rồi sao ? - Ngưng lại nhìn Hạ hồi lâu, anh lại nói - Hãy nghe cho kỹ đây Hạ . Dù có yêu thương em đến đâu đi nữa, thì anh cũng sẽ không nhu nhược yếu hèn để em có thể lộng quyền, đi ngang về tắt, qua mặt anh và cả cha mẹ anh đâu . Đã là vợ anh thì anh không cho phép em làm gì tổn hại đến danh dự gia đình, cũng như uy tín của anh . Bây giờ có chuyện gì cần nói, hãy nói hết ra đi để chúng ta cùng giải quyết . Và nên nhớ, chỉ một lần này thôi nhé !

Anh bước qua ngồi sát bên cạnh, nâng cằm Hạ lên rút khăn lau nước mắt cho cô, giọng dịu dàng :

- Mình đã là vợ chồng với nhau rồi, có chuyện gì em phải san sẻ với anh chứ . Em có biết là mấy giờ anh giận em lắm không ? Em biết là tính anh rất kiêu ngạo, hồi nào giờ chưa yêu ai như yêu em nên khi phát hiện em còn giấu anh nhiều chuyện như chưa tin tưởng anh, thì lòng tự trọng anh bị xúc phạm nặng nề, như gián tiếp em gạt anh ra khỏi đời em vậy . Nhưng giờ nghĩ lại, anh hiểu em không cố ý mà

là sợ anh biết được anh sẽ làm lớn chuyện, phải không ?

Hạ chỉ gạt đầu rồi ngã vào vai anh . Anh vuốt tóc cô trách nhẹ.

- Em khờ quá ! Lúc trước anh làm vậy là vì em chưa thật sự là của anh . Nhưng bây giờ chúng ta sắp có con rồi, anh phải xử sự khác chứ.

Hạ ngược lên, vòng hai tay ôm cổ anh kéo xuống hôn vào má anh như xin lỗi . Thiệu Dân không bỏ lỡ, cúi xuống tìm môi cô khao khát, đắm say...

oOo

Hạ muốn mua thêm một số đồ dùng cần thiết cho phụ nữ trước khi sanh, nên sáng nay Hạ nhờ chú Tám chở đến siêu thị . Đến nơi, cô bảo chú về trước, chừng nào mua đồ xong Hạ sẽ đón tắc xi về vì chú còn phải chở Thiệu Dân đi công tác tận miền Tây . Vậy mà hôm qua anh cứ cần nhằn hoài chuyện Hạ đi siêu thị một mình . Anh bảo chờ anh về rồi anh đưa đi, nhưng Hạ mắc cỡ vì mua mấy thứ đồ của phụ nữ nên Hạ không muốn anh nhìn thấy, thế là anh đã giận cô . Nhớ lại gương mặt anh lúc đó thật buồn cười và lại thấy yêu anh hơn.

Đang chăm chú nhìn vào mấy chú gấu nhồi bông cực nhỏ đặt trong tủ kính thật dễ thương, chợt cô nhìn thấy một đôi mắt thật đen thật dữ, đối diện xuyên qua mấy lớp kính trong suốt đang nhìn cô đắm đắm làm tim cô giật thót . Lấy lại bình tĩnh, cô đứng thẳng dậy bước đi như không nhìn thấy . Đi loanh quanh một lúc, Hạ đã mua được mấy thứ cần mua và cũng quên luôn đôi mắt ấy . Dừng lại bên quầy bán xà bông dành cho em bé, Hạ còn lưỡng lự chưa biết chọn loại nào, thì một giọng nói trầm trầm nhưng lạ hoắc cất lên sát sau lưng làm Hạ giật bắn người.

- Hạ mua đồ cho em bé hả ?

Thấy cô giật mình, người thanh niên như biết lỗi.

- Xin lỗi đã làm Hạ giật mình.

Hạ đứng im giương mắt nhìn người đàn ông lạ thắc mắc : "Sao anh ta biết tên mình ?"

Rồi cô chợt hết hồn vì chính đôi mắt này lúc này đã nhìn cô chăm chú và bây giờ nhìn gần cô mới ngờ ngờ là đã gặp anh ở đâu rồi, nhưng không nhớ nổi.

Thấy cô cứ đứng ngẩn ra nhìn mình, anh chợt cười . Nụ cười mở rộng khoe hai hàm răng trắng bóng đều đặn, phải nói anh có nụ cười có thể làm rung tim biết bao cô gái . Anh lại lên tiếng hỏi :

- Hạ không nhớ tôi sao ?

Hạ vẫn lắc đầu không nói.

Anh cười cười, nửa đùa, nửa thật.

- Hạ làm tôi buồn năm phút, vì nghĩ lâu nay mình đã bị lừa.

Hạ ngạc nhiên không hiểu anh định nói gì . Anh lại cười đùa nói tiếp như giải thích :

- Bởi vì nào giờ, gia đình, bạn bè và nhất là bạn gái, họ đều nói với tôi rằng : tôi có một nét gì đó rất đặc biệt, rất thu hút mà ai đã gặp tôi một lần rồi không thể nào quên.

Bây giờ Hạ mới vỡ lẽ nghĩ thầm "anh chàng này chẳng dễ sợ ". Cô chợt phá ra cười ngất . Tiếng cười trong trẻo, vừa tinh nghịch vừa trẻ con, làm anh ta nhìn Hạ không chớp mắt, rồi anh vội quay đi như cố đè nén một cảm xúc nào đó vừa lóe lên không tên gọi.

Hạ cảm thấy vui vui khi nhìn người thanh niên vừa quen vừa lạ này . Anh chợt quay lại nhìn cô, tia nhìn rất lạ làm Hạ bối rối . Và trong

khoảnh khắc ngẩn ngui này, Hạ mới chợt nhớ ra anh là ai nhờ đôi mắt đầy ấn tượng, vừa rất thu hút vừa dữ dội của anh . Hạ bất ngờ bật thốt.

- Anh là Thạch, bạn của Vọng Thường.

Anh gật gật đầu cười tủm tỉm, mắt nhìn Hạ nheo nheo.

- Vậy cũng không đến nỗi tủi thân, bởi cảm giác mình đã bị lãng quên.

Hạ vẫn vô tình :

- Cũng đâu có gì quan trọng . Không nhớ thì có thể nhắc lại mà.

Anh chỉ gật đầu nhìn Hạ chứ không nói gì . Hai người rơi vào im lặng . Khá lâu, Hạ mới lên tiếng hỏi :

- Anh đã mua sắm được gì chưa ?

Anh lắc đầu nói tỉnh rụi :

- Tôi đâu có mua sắm gì.

Hạ ngạc nhiên :

- Vậy anh đến đây làm gì ?

Anh nói đơn giản.

- Tình cờ đi ngang thấy Hạ, nên tôi theo vào.

Nghe anh nói vậy, cô hơi bị bất ngờ . Vậy là anh ta theo dõi mình đã lâu rồi . Cô chợt đỏ mặt khi nghĩ : "Mình mua gì nãy giờ anh ta đều biết hết" . Hạ than thầm trong bụng : "Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa ".

Hạ nhìn anh thắc mắc :

- Anh theo tôi chi vậy ?

Anh trả lời tỉnh tỉnh như hai người đã quen nhau từ lâu :

- Xem Hạ có mua gì nhiều không, tôi xách phụ.

Hạ nhìn anh lạ lẫm không hiểu nổi và hơi quẽ vì những món đồ cô vừa mua mà anh đòi xách phụ. Hạ gạt ngang :

- Thôi đi, Hạ không dám phiền anh đâu. hã cũng đâu có mua gì nhiều. Thôi, Hạ về trước nha !

Anh gạt đầu bước theo cô nói :

- Để tôi đưa Hạ về.

- Hạ tự về được, không dám phiền anh.

Anh lắc đầu :

- Không phiền gì hết, tôi đang rảnh, vả lại đi cùng đường với Hạ.

Nói đến đây, anh giành lấy mấy túi xách trên tay Hạ và tự nhiên nắm tay cô kéo lại xe anh. Hạ bối rối định rút tay ra, nhưng không được. Anh mở cửa xe cho cô rồi vòng qua ngồi vào tay lái sau khi để mấy túi hàng vào băng sau rồi cho xe chạy đi.

Lúc ngồi trên xe, anh hỏi cô :

- Anh Thiệu Dân đâu sao không đưa Hạ đi.

- Ảnh bận công tác.

- Vậy là hôm nay tôi gặp may ?

Hạ nhìn anh, hỏi lại :

- Sao lại may ?

Anh trả lời từng từng :

- Hạ thắc mắc làm gì chuyện trời trăng mây gió của tôi.

Hạ nghe tự ái nên làm thinh.

Nghe Hạ im lìm khá lâu, biết cô giận, anh ca cẩm :

- Đúng phụ nữ là " 2 trong 1 " không sai.

Hạ nhăn mũi liếc éo anh giọng gây sự :

- Anh nói vậy là sao ? Anh nói tôi bị chạm chứ gì ?

Anh kêu lên về oan ức.

- Trời ! Hạ nghĩ gì đâu vậy? Làm sao tôi dám có ý nghĩ đó. Tôi chỉ muốn nói cô vừa người lớn, vừa trẻ thơ Hai tính cách ấy công lại trông đáng yêu vô cùng.

Hạ kinh ngạc há hốc nhìn anh trân trối. Chắc kiếp trước của cô là búa tài sồi nên kiếp này gặp toàn dân bạc mạng, muốn là nói không còn trông trước ngó sau. Hay anh ta đang thất tình nên nhìn lộn Hạ với người yêu của anh ta, khi thấy cô quá giống nên choáng váng không kịp nhìn toàn diện? CHứ cô bụng mang dạ chửa như vậy mà yêu cái nỗi gì.

Rồi cả 2 im lặng đến khi xe dừng lại trước cổng nhà. Hạ bước xuống và cảm ơn anh khi anh trao các túi xách vào tay Hạ. Anh chỉ cười nụ cười thật đẹp và nói 1 câu trước khi xe chạy đi :

- Tôi phải cảm ơn Hạ mới đúng. V2i hôm nay, Hạ đã cho tôi 1 khoảng thời gian đáng nhớ.

Xe anh chạy khá xa mà Hạ còn耿耿 ngợ Cô quay bước vào nhà mang theo bao thắc mắc, Hạ lại bị bất ngờ khi thấy xe Thiệu Dân đậu chình ình. Cô quay nhìn dáo dác mà chẳng thấy ai. Hạ rảo bước vào nhà thấy Thiệu Dân từ trong đi ra. Anh bước đến đón các túi xách trên tay cô, hỏi :

- Sao em về trễ vậy ?

Chưa vội trả lời, Hạ hỏi lại anh :

- Còn anh, sao giờ này anh có mặt ở nhà ?

Anh cười cười, nói :

- Anh bảo chú Tám ghé công ty lấy giấy tờ xong mới đi. Nhưng vừa vào đến thì anh nhận được 1 cú điện thoại, bảo ông giám đốc bên công ty đối tác bị tai nạn nên chuyến đi của anh phải đình lại.

Nói xong, anh hỏi Hạ :

- Hồi nãy, ai đưa em về vậy ?

Hạ trả lời ngay :

- Là anh Thạch, bạn của Vọng Thường.

Anh ngạc nhiên nhìn cô :

- sao em quen được anh ta ?

- Vì hôm trước, anh ta theo Vọng Thường về nhà chơi nên biết.

Thiệu Dân gật gù.

- À ! Anh nhớ em có nói. Nhưng anh chàng tánh khí rất lạnh lùng, ít muốn làm thân với ai nên bạn bè đặt cho anh ta biệt danh là " Thạch tượng". Vậy mà hôm nay anh ta đích thân đưa em về đến nhà thì chuyện chẳng bình thường rồi.

Nói xong, anh nhìn Hạ cười cười.

Biết mình bị chọc quê, cô cung tay nắm cho anh 1 cái, giọng dỗi :

- Anh muốn ám chỉ gì đây ? Dễ ghét !

Hạ hờn dỗi nhích ra xa Thấy vậy, anh kéo cô vào lòng, giọng nỉ non :

- Lâi giận nữa rồi. Tại thấy lạ nên anh thắc mắc chứ có ý gì đâu. Sắp làm mẹ rồi mà còn nhõng nhẽo, con sẽ cười cho đó.

Hạ đẩy anh ra, phụng phịu :

- CHứ không phải nghi ngờ người tạ Mang 1 bụng như vậy, ai mà thương nổi nữa chứ.

Anh kéo mũi cô :

- Anh không nghi ngờ em, nhưng anh sợ... vì bà bầu của anh rất dễ yêu.

Hạ mắc cỡ dùng dằng :

- Anh nói chuyện gì đâu không hà.

Anh giảng hoà :

- Thôi, không nói chuyện đó nữa. Đâu, em mua được gì đưa anh coi.

Sợ anh nhìn thấy kỳ cục, Hạ lật đật go, hết mấy túi xách giấu sau lưng. Thiệu Dân không biết cô mắc cỡ mà nghĩ là cô muốn giấu anh chuyện gì nên ánh mắt nhìn cô không hài lòng :

- Em mua gì ghê gớm lắm sao mà giấu anh ?

Hạ lúng túng không biết nói sao, thấy cô như vậy sự nghi ngờ càng lớn hơn. Bất thần anh chồm ra phía sau H5a, giật phăng mấy túi xách. Hạ la lên định ngăn anh lại, nhưng không kịp vì anh đã trút tất cả ra nền gạch. Bất ngờ mặt Hạ ngẩn ra khi thấy mấy chú gấu nhồi bông bé xiu lăn lông lốc trên nền nhà, còn Thiệu Dân thì ngạc nhiên nhìn cô rồi nhìn mớ đồ lộn xộn trước mặt. Lượm lên 1 chú gấu màu trắng muốt, chợt anh bật cười sặc sụa rồi hỏi cô :

- Em mua chi nhiều gấu quá vậy?

Hạ ngớ ra 1 giây, rồi lắc đầu :

- Em đâu có mua.

Anh nhìn cô cười cười vì nghĩ cô quê nên chối biến :

- Anh có nói gì đâu, muốn chơi cũng đâu cần giấu anh. Mai mốt anh dẫn em đi mua thêm, khi nào em chơi chán thì để dành cho con.

Cô cãi lại:

- Đã nói không phải em mua rồi mà. Chắc cô bán hàng lộn sao đó chứ.

Nhìn gương mặt cô rất thật, anh cũng lấy làm lạ, nhưng chuyện lộn thì không thể có rồi.

- làm sao mà lộn được.

Vừa nói anh vừa đưa tay xuống nghịch mấy chú gấu. Bất chợt 1 mảnh giấy trôi lên. Anh thuận tay kéo lên nhằm đọc rồi nhìn Hạ. Thấy anh nhìn mình kỳ kỳ, cô hấp tấp :

- Chuyện gì vậy ?

Tự nhiên Thiệu Dân nghe nóng mũi. Anh nghiến răng tức giận, nhưng không biết giận ai. Anh đưa mảnh giấy ra trước mặt Hạ hăm hực :

- Nè ! Em xem đi. Anh nói đâu có sai.

Hạ cầm mảnh giấy đưa ngang tầm mắt :

" Anh mua mấy chú gấu nhồi bông bé xíu dễ thương này tặng cho bé bi của Hạ".

Thấy mặt Hạ ngêch ra như vậy, cơn giận anh cũng nguôi ngoai. Vậy là anh ta mua lúc nào chắc cô cũng không biết. Nhưng đột nhiên anh lại nổi sùng vì nghĩ 2 người đã bên nhau suốt buổi sáng trong siêu thị hay đi đâu đó, vậy mà còn cả gan đưa cô về đến tận nhà nữa chứ.

THấy anh cứ ghì ghì nhìn mình mà vẫn im lìm, Hạ than thầm : "Tự nhiên tai bay vạ gió gì đâu mà lại vướng vào chuyện lãng nhách như vậy không biết?"

Hạ bắt đầu kể hết cho anh nghe cuộc gặp gỡ tình cờ giữa cô và Thạch ra sao. Nghe xong, nét mặt anh dịu bớt, nhưng lại phán 1 câu :

- TỪ đây về su, em làm ơn đừng ra đường 1 mình giùm anh.

Hạ ảm ức, nhưng chỉ biết làm thinh.

Thấy cô thụng mặt, anh kéo cô vào lòng.

- Vậy chứ ai cũng nói có vợ đẹp là phước 3 đời. Phước đâu không thấy, mà thấy trước mấy có ngày chết bất tử vì bị nhồi máu cơ tim.

Hạ vùi đầu vào ngực anh cười khúc khích. Anh siết cô vào lòng nghe yêu thương chất ngát, chơi vui...

oOo

Chiều nay Hạ 1 mình thơ thẩn dạo trong vườn. Gió thổi nhẹ nhẹ run cành lá lao xao như thì thầm cùng Hạ bao lời nhỏ to tâm sự. Ngồi đông đưa trên xích đu, Hạ khép nhẹ bờ mi thư giãn, nghe hồn bay bổng lâng lâng như hoà quyện vào không khí trong lành, cảnh vật thiên nhiên. Rất lâu sau cô mới từ từ mở mắt. Hạ giật bắn người, tim muốn nhảy thót lên rơi xuống đất. Có lẽ anh ngồi đó đã lâu mắt nhìn Hạ ch8am chăm đỏ rứa, râu thì tua tủa... Chỉ mấy ngày không gặp mà nhìn anh phát khiếp. Hạ nhấn mặt khổ sở khi nghe tim mình quặn thắt khi nhìn thấy hình hài tiều tụy của anh. Cô phải vội quay đi để không phải khóc. Thái độ này của Hạ lại khiến anh hiểu lầm, giọng anh cất lên nghe khàn đục :

- Em chán chê, ghét bỏ tôi đến không muốn nhìn mặt nữa sao?

Hạ ráng kềm cơn sóng lòng đang dâng lên dữ dội. Từ từ quay lại, nhưng phải cúi đầu giấu đôi mắt đỏ hoe sắp khóc, giọng run run :

- Hạ van anh đừng tự hành hạ mình như vậy nữa. Anh làm vậy như tự đào mồ chôn sống bản thân. Tại sao anh lại ngoan cố đến gần dở như vậy chứ ?

Anh đưa tay vuốt ngược mái tóc bông biểng chải, dựa ngửa ra lưng ghế, 2 chân sau thẳng ra trước va vào chân H5a làm cô hoảng hồn rút vội lên. Tính cách ngang tàng, chán nản bất cần của anh khiến Hạ nghe nhói nhói. Bằng cách nào anh cũng không thềm thay đổi. Hạ nhìn anh vừa giận vừa thương, lại vừa thất vọng.

Nhìn Hạ như đọc được ý nghĩ của cô qua đôi mắt, anh nhếch môi chua chát :

- Em thất vọng vì nhìn tôi lúc này, gớm ghiếc lắm phải không? Cũng phải thôi, bởi tôi là thằng đàn ông thất bại chẳng ra gì, thì lấy tư cách gì cạnh tranh hay giành giật. Trong cạnh bạc tình trường, tôi đã thua đến trắng tay, thua 1 cách ê chề nhục nhã, thì nửa cuộc đời còn lại đây có sá gì mà không huỷ hoại nó đi.

Trong lòng Hạ lúc này trào lên cơn giận dữ và đây cũng là lần đầu tiên trong đời cô thét lên muốn khàn giọng :

- Vọng Thường ! Anh điên mất rồi. Anh có còn là đàn ông nữa không? Tại sao anh nhu nhược yếu hèn quá vậy? Tình yêu có thể làm cho anh khờ khạo đến ngu muội mất rồi, anh có biết không?

CHợt không gian như im lặng hoàn toàn, 1 sự nặng nề u ám bao trùm vạn vật. Đôi mắt anh nhìn Hạ mở to vo hồn, hoang dại, vừa đau đớn bị thương...

Bỗng anh ngửa mặt lên trời cười sảng sặc rồi lảo nhảm gằm gừ trong cổ họng như thú rừng mắc bẫy đau thương :

- Đáng đời mày chưa Thường ? Trái tim ngu ngốc, đui mù của mày đã được đền bù xứng đáng rồi đó. 1 tình yêu khờ khạo đặt không đúng chỗ bị rẻ khinh.

Anh vừa nói vừa cười như điên loạn làm Hạ bàng hoàng, khiếp đảm co rúm cả người, rồi anh từ từ đứng dậy thất thủ bước đi, những bước chân ngả nghiêng loạng choạng. Hạ nhìn theo dáng anh khuất dần lòng quặn thắt từng cơn. Tiếp theo là tiếng xe lao nhanh ra cổng. Hạ kinh hãi hướng theo anh mang nỗi niềm bất ổn, nhưng chỉ biết ôm mặt gục đầu khóc mà thôi.

oOo

Cả nhà đang yên giấc bỗng từng hồi chuông điện thoại đổ dài không ngừng nghỉ. Thiệu Dân trở mình lơ ngơ còn ngáy ngủ. Anh quay qua nhắc ống nghe, giọng như nhựa kéo dài :

- A... lô...

-...

- Phải, tôi là Triển Thiệu Dân đây.

-...

- Ông nói gì? - Tiếng Thiệu Dân bật lên thẳng thốt.

-...

- Vâng, tôi sẽ đến ngay.

Lúc này Hạ đang mở mắt nhìn anh như chờ đợi. Anh nhìn cô, vẫn tắt :

- VỌng Thường bị tai nạn, anh phải tới đó ngay.

Hạ bật dậy :

- Em đi với.

Anh ngăn lại :

- Không nên. Lúc này em mệt lắm. Chắc không nặng lắm đâu, anh sẽ gọi điện về cho em.

Trấn anh cô xong, anh lao vào toa-lét. Trước khi anh đi, không quên dặng dò lần nữa :

- Em yên tâm ở nhà, anh sẽ về liền, đừng lo lắng quá.

Anh đi nhanh xuống phòng khách, thấy cha mẹ đã chuẩn bị sẵn sàng, anh lên tiếng :

- CON đến bệnh viện xem sao.

hai ông bà cùng đứng lên :

- Ba mẹ đi với con.

Thiệu Dân gật đầu, cả 3 cùng bước ra ngoài.

oOo

Trước cửa phòng cấp cứu đã có 2 người thanh niên và 1 cô gái ngồi chờ. Thiệu Dân sải những bước dài như chạy. Thấy anh, 2 người thanh niên là Vĩnh và Thạch đứng lên. Thạch nói ngay :

- Nó bị thương rất nặng. Có thể nguy đến tính mạng.

Còn Mỹ Phụng nãy giờ đang ngồi gục đầu vào thành ghế khóc rưng rức, chợt ngước lên nhìn ngay Thiệu Dân với ánh mắt hận thù, rồi phán 1 câu chớp nhoáng, làm 3 người đàn ông bị bất ngờ và sửng sốt. Cũng may là cha mẹ Thiệu Dân chưa tới.

- VỌng Thường bị như vậy là do vợ anh tắt.

Thiệu Dân nghiến răng, nạt lớn :

- Cô nói bậy bạ gì đó !

Phụng trừng mắt nhìn lại anh. Thạch thấy vậy kéo tay cô ấn xuống hết, giọng bức bối :

- Vọng Thường giờ chưa biết ra sao, em còn muốn gây thêm rắc rối gì nữa đây ?

Phụng vung tay hếch mặt :

- Còn anh nữa, rồi sẽ như Vọng Thường thôi.

Thạch sạm mặt nhìn cô, gằn giọng :

- Còn nói bậy nữa, a anh sẽ không bỏ qua cho em đâu đó,

Thấy tình hình căng thẳng, Vĩnh khoát tay giảng hoà :

- Thôi đi các bạn. Lo cho Vọng Thường trước đã, còn chuyện gì gút mắt về nhà hẵng nói.

Rồi cả 4 người rơi vào im lặng. Thạch còn bức tức bước ra xa, mặt đăm đăm môi mím chặt.

Ông bà Sảnh vừa tới, hỏi dồn :

- Vọng Thường thế nào rồi ?

Thiệu Dân lắc đầu :

- Còn đang cấp cứu... nghe nói khá nặng.

Mặt bà Sảnh tái mét, nước mắt tuôn như mưa. Thiệu Dân vội đỡ bà ngồi xuống ghế

- Mẹ bình tĩnh lại đi, chắc không đến nỗi nào đâu.

Bà vừa khóc, vừa hỏi :

- Nhưng tại sao lại ra nông nỗi này ?

Thiệu Dân trả lời :

- Nghe nói chú ấy lái xe với tốc độ khá nhanh trong khi say rượu.

Bà lại ôm mặt khóc nức nở :

- Trời ơi ! sao lúc này nó lại đâm ra đồ đốn như vậy? Có ai làm gì cho nó buồn đâu. Lúc nào tôi cũng xem nó như con ruột, vậy mà từ lúc về nước đến giờ, nó thay đổi đến bất ngờ.

Ông Sảnh lên tiếng can ngăn, an ủi bà :

- Thôi, bà đừng xúc động quá, để bình tĩnh đợi còn lo cho nó. Còn thằng Dân, con gọi điện cho chú thím Ba chưa ?

- Dạ, rồi.

Lúc này cửa phòng cấp cứu bật mở. Sáu người vậy lấy bác sĩ, mỗi người 1 câu dồn dập vị bác sĩ không biết trả lời ai. Ông chỉ nói ngắn gọn :

- Cậu ấy đã qua hồi nguy hiểm, nhưng bị mất máu quá nhiều nên rất yếu.

Bà Sảnh bật hỏi :

- Có ảnh hưởng gì đến các bộ phận trong người nó không, bác sĩ ?

Bác sĩ không trả lời bà, nhưng chột hỏi :

- Ai là cha mẹ của bệnh nhân ?

Ông Sảnh ôn tồn :

- Cha mẹ nó ở Đà Lạt chưa vào kịp. Nhưng tôi là bác ruột của nó, có gì quan trọng bác sĩ cứ trao đổi với tôi.

Ông gật đầu :

- Vậy anh theo tôi.

Vào phòng, vị bác sĩ lên tiếng, giọng căng thẳng :

- Tôi báo cho anh 1 tin buồn. Cậu ấy bị chấn thương cột sống rất nặng, có thể bị liệt suốt đời... trừ khi tâm trạng cậu ấy lạc quan... Nên tôi cho 1 lời khuyên : là hãy chăm sóc an ủi và thoa? mỡ những gì cậu ấy muốn, đồng thời đừng để cậu ấy gặp 1 cú sốc nào, nhất là trong tình cảm.

Câu kết luận của vị bác sĩ làm ông Sảnh vô cùng hoang mang. Nào giờ Vọng Thường rất vui vẻ yêu đời, nhưng hình như chuyển ra đi

đột ngột cũng như lần trở về bất ngờ này có vấn đề gì đây. Ông thấy nó thay đổi hoàn toàn từ tánh tình đến cách sống, làm ông ái ngại lo âu không biết đã xảy ra chuyện gì với nó? Còn nói nó thất tình thì càng không thể, vì 1 thanh niên như nó thì còn chỗ nào khiếm khuyết mà chê Nghĩ mãi không ra, hồi lâu ông đứng lên chào vị bác sĩ bước ra ngoài với gương mặt buồn đau.

Cha mẹ Vọng Thường cũng vừa đến chờ ông ở ngoài. Vừa thấy ông, họ chạy lại hỏi dồn :

- Kết quả sao rồi anh Hai ?

Ông hơi lắc đầu, rồi quyết định nói thẳng :

- Nó bị chấn thương cột sống rất nặng, có thể sẽ liệt suốt đời.

Cha Vọng Thường chết lặng, còn bà mẹ Ôm mặt khụy xuống rên rỉ :

- Trời ơi ! COn tôi...

Ông Sảnh ôn tồn an ủi :

- Chú thím đừng quá đau buồn, hãy tập trung mà lo cho nó. Anh nghĩ không đến nỗi b1o tay đâu. Bây giờ khoa học tiến bộ, mình có thể đưa nó ra nước ngoài điều trị.

Rồi 3 người trở lại nơi có Thiệu Dân và những người bạn của Vọng Thường. Ông Sảnh nói ngắn gọn kết quả vừa trao đổi với bác sĩ. Để giảm bớt sự căng thẳng của mọi người, ông kết luận :

- Kết quả không mấy khả quan, nhưng còn hy vọng vào ý chí phấn đấu của Vọng Thường. Tôi tin nó sẽ không làm chúng ta thất vọng.

Hai ngày sau, Vọng Thường đã được đưa ra phòng ngoài, nhưng anh vẫn chưa tỉnh. Còn Khiết Hạ Ở nhà đau khổ vật vờ cho mình là nguyên nhân dẫn đến tai nạn của Vọng Thường làm Thiệu Dân cũng buồn rầu không íy. Tất cả tất bật đều lo cho Vọng Thường.

CHIều nay, Hạ năn nỉ Thiệu Dân muốn gây lưới đòi anh đưa vào bệnh viện thăm Vọng Thường. Lúc đầu anh không đồng ý bởi thấy Hạ không được khoẻ sợ ảnh hưởng đến con, nhưng thấy cô cứ năn nỉ rồi khóc lóc, anh cũng không chịu nổi.

Lúc này trong phòng chỉ còn cô em gái của Vọng Thường. Thấy 2 người vào, cô rầu rĩ nói :

- Đến giờ mà anh Hai vẫn còn mê man.

Hạ rướm rướm nước mắt khi thấy Vọng Thường xanh xao, bất động như xác chết. Hạ bỗng rùng mình muốn xỉu vì chợt nghĩ : "Nếu như anh không tỉnh lại, thì tội lỗi của cô biết rửa mấy sông mới rửa hết được đây?"

Thấy Hạ như vậy, Thiệu Dân dìu cô ngồi xuống ghế, nhỏ nhẹ an ủi :

- Vọng Thường không sao đâu. Em đừng quá đau buồn mà ảnh hưởng đến con.

Hạ mếu mào, kể lể :

- Tại em hết. Tại em chửi ảnh, em sỉ nhục ảnh nên ảnh tức giận mới chạy xe quá nhanh và không làm chủ được mình mới ra nông nỗi. Bây giờ em biết phải làm sao đây ?

Chỉ nói được bấy nhiêu rồi cô gục đầu trên mép giường thổn thức.

Cô em gái Vọng Thường cứ nhìn cô lạ lẫm không hiểu chuyện gì. Còn Thiệu Dân, anh lại lo sợ mọi người biết được chuyện sẽ rồi thêm nên khoa? lấp :

- Em mệt rồi, nên nói chuyện lung tung không đâu vào đâu cả. Để anh đưa em về.

- Anh Dân nói đúng đó. Em thấy chị mệt lắm rồi, nên về nghỉ đi chị.

Như nhớ ra mọi chuyện, cô làm thỉnh ngược lên chùi nước mắt mặt buồn hiu.

Bây giờ Thiệu Dân mới biết trước lúc xảy ra tai nạn, 2 người đã gặp nhau. Anh nghe hơi giận Hạ, rồi thở dài mệt mỏi. Không biết Vọng Thường nghĩ gì khi Hạ đã là đàn bà, thậm chí sắp có con mà chú ấy vẫn yêu mãnh liệt đến phải khổ sở như vậy? Lúc đầu anh nghĩ tại Hạ không rõ ràng nên hay nặng nề, ghen hờn, nhưng sau này hiểu được tình yêu của cô dành cho mình, anh đã xóa hết thành kiến không tốt về cô mà còn yêu cô hơn.

Thiệu Dân quay mặt nhìn ra cửa sổ. Không biết lúc này anh đang nghĩ gì mà đôi mày anh chau lại rồi thở dài thườn thượt.

Hạ đang ngồi bất động. CHợt nghe tiếng rên khe khẽ của Vọng Thường, Hạ giật mình chồm dậy, mừng rỡ nói như hét :

- Vọng Thường tỉnh lại rồi ! Anh tỉnh dậy thật rồi !

Rồi không cần biết có ai, Hạ vồ lấy tay anh nước mắt rơi lã chã nghẹn ngào :

- Trời ơi ! Hạ mừng quá. Anh đã tỉnh lại rồi.

Vọng Thường hé mắt, ánh mắt lơ đãng dài dại, môi mấp máy mà chẳng thành lời làm Hạ thất tim. CÔ phải cúi xuống để nghe cho rõ. Tiếng anh đứt quãng như muốn hụt hơi :

- A... n... h... đ... a... u... Đây... l... à... đ... â... u... v... â... y... H... ạ?

Nước mắt Hạ lại trào ra như suối, cô vui mừng vì anh đã nhận ra cô Hạ hấp tấp trả lời :

- Đây là bệnh viện, anh không nhớ gì sao ?

Vọng Thường nhăn mặt như cố nhớ. HẠnh Mai cũng khóc lu loa.

Thiệu Dân thấy vậy can ngăn :

- Thôi, chú hãy nghỉ ngơi đi, chuyện gì rồi từ từ sẽ nhớ ra, đừng cố gắng quá không tốt đâu. Còn em với Hạnh Mai đừng khóc nữa. Chú ấy tỉnh lại rồi, phải mừng chứ tại sao lại khóc hoài.

Và hình như lúc này Vọng Thường đã nhớ ra mọi chuyện, nên ánh mắt đang nhìn Hạ nòng nân chợt tối đi và buồn dịu vợi. Thiệu Dân thấy vậy, anh dìu Hạ đứng lên bước ra khỏi ghế, cũng là lúc đám bạn Vọng Thường tới thăm.

Thấy Vọng Thường đã tỉnh, mỗi người mỗi câu vây quanh tíu tít. Mỹ Phụng liếc ngang Hạ, đôi mắt long lên bén ngót, còn Thạch thì kín đáo nhìn cô ánh mắt lạ kỳ. Thiệu Dân cáo lui cùng Hạ ra về trong lòng hơi bức mà không biết bức ai bởi ánh nhìn đầy ý nghĩa của tên

bạn Vọng Thường, nhưng Hạ thì lại rất vô tự. Đúng là có vợ đẹp lúc nào cũng nơm nớp lo sợ vì bị nấn gân.

Hai tuần sau, Vọng Thường đã dần dần hồi phục sức khỏe, nhưng trên mặt anh lúc nào cũng một màu ảm đạm, bởi anh biết được tình trạng hiện nay của mình. Anh không muốn nhìn thấy Hạ, đã nhiều lần cô đến đứng ngoài hành lang rồi về trong nước mắt. Thấy cô như vậy, Thiệu Dân hết sức đau lòng, vì anh hiểu Hạ muốn tự tay chăm sóc Vọng Thường để lương tâm được thanh thản. Bao lời nói của anh với Vọng Thường lúc này đều vô nghĩa, vì Vọng Thường cũng còn oán giận anh về chuyện ba người. Tuy nhiên về chuyện tình cảm thì không thể nhịn nhường hay oán trách một ai, bởi nó thuộc về tiếng nói của trái tim. Nếu có trách thì chỉ biết trách ông Tư - bà Nguyệt xe rồi sợi chỉ hồng. Chứ xét kỹ ra ba người đều không có tội.

Lúc xưa vì không hiểu nên anh hay đối đầu và oán ghét Vọng Thường cố chấp và trách hờn Khiết Hạ lẳng lơ. Vậy thì đối với Thạch bây giờ, cô có vậy đâu, mà anh ta đang lao vào con đường mà phía trước là ngõ cụt.

Sáng nay, Thiệu Dân vừa đến Công ty thì Hạ cũng đón tắc xi đi ngay. Hạ quyết tâm đến sớm lúc Vọng Thường còn ngủ để anh đừng biết Hạ đến thăm, vì sợ thấy mặt cô anh lại đuổi. Nhưng lại xui rủi cho cô lúc này bên cạnh anh lại là Mỹ Phụng. Mới bước vào phòng là bị ánh mắt thù hằn, đầy ác cảm của cô ta làm cho chùn bước. Vừa thấy Hạ, cô ta gây sự ngay:

- Chị còn đến đây làm gì?

Hạ buồn buồn nhỏ giọng:

- Tôi muốn thăm Vọng Thường một lát.

Mỹ Phụng gằn giọng:

- Không ai cần và cũng không ai hoan nghênh chị đến đây.

Hạ tủi hờn, nước mắt rưng rưng :

- Tôi biết... Nhưng làm sao tôi có thể yên tâm khi chưa tận mắt nhìn thấy sức khỏe anh đã hồi phục đến đâu.

Phụng vẫn nạt ngang :

- Yêu cầu chị ra khỏi đây ngay, vì anh ấy không muốn nhìn thấy mặt chị dù chỉ một giây.

Hạ rơi nước mắt vì lời cô ta nói là sự thật . Cô đã làm khổ Vọng Thường từ đầu đến cuối . Cô đã gây cho anh biết bao đau đớn . Nhưng trời ơi ! Có ai hiểu cho cô cũng đâu hơn gì anh . Cũng đau đớn dầy vò, lương tâm gặm nhấm đến sức cùng lực kiệt . May là cô còn có Thiệu Dân, nếu không cô đã ngã quỵ lâu rồi.

Hạ thất thểu định quay đi, thì tiếng Vọng Thường đột ngột vang lên lạnh giá :

- Tôi muốn nói chuyện với Hạ một chút.

Cả Hạ và Mỹ Phụng đều quay nhanh về phía anh . Cô ta lựng khựng :

- Nhưng...

Vọng Thường khoát tay cắt ngang :

- Phụng ra ngoài một chút đi, anh muốn nói chuyện riêng với Hạ.

Mỹ Phụng vừa tự ái vừa tức, nên phản đối :

- Nhưng... Anh chưa được khỏe lắm, bác sĩ bảo không được xúc động.

Vọng Thường nhíu mày như phật ý :

- Anh đã nói không sao rồi mà.

Phụng ầm ực quay bước ra ngoài, không quên liếc ngang qua Hạ.

Vọng Thường quay qua nhìn Hạ, rồi chỉ tay xuống ghế, giọng lơ là :

- Hạ ngồi xuống đây !

Hạ bước lại ngồi xuống ghế bên giường nhìn anh lo lắng.

- Anh nghe trong người khỏe chưa, có còn đau lắm không ?

Vọng Thường không nói chỉ hơi nhắm mắt gật đầu . Nhìn thấy mặt cô, anh lại mềm lòng và hối hận vì thời gian qua anh đã đối xử tệ với cô . Hạ lại hỏi một hơi, giọng gấp rút dồn dập như sợ anh đổi ý lại đuổi cô ra ngoài.

- Anh có ăn uống gì được không ? Tối có ngủ được không ? Chân anh có thể chữa lành lại được không ?

Vừa hỏi câu sau cùng, Hạ chợt bùm miệng chờ phản ứng của anh, với ánh mắt sợ sệt lo âu . Chính những cử chỉ hồn nhiên trong sáng ấy, cũng như tính cách đơn giản thật thà đầy vụng dại ngây thơ của cô mà lúc đầu anh muốn dang tay ra che chở, rồi từ đó dần dần mới phát sinh tình cảm, thứ tình cảm ngọt ngào nhưng làm anh điều đứng, đảo điên . Cho nên từ lúc nằm viện đến nay, anh không muốn gặp cô, muốn dứt khoát một lần để không còn vẩn vương thương nhớ . Nghĩ vậy nhưng không biết có làm được không mà mới vừa gặp lại, anh đã nghe bồi hồi xao xuyến . Cô đang ngồi đó thật gần, nhưng cũng thật xa, trong tầm tay với nhưng với hoài không tới . Anh nhắm mắt thở dài buồn bã, rồi anh cất tiếng lạnh lùng như vô cảm :

- Hạ đừng đến thăm tôi nữa . Tôi đã khỏe rồi và cũng không hề oán trách gì em . Chuyện vừa qua, tôi đã quên hết rồi, và đã tìm được tình yêu ở người con gái khác . Tháng sau, tôi sẽ ra nước ngoài điều trị . Khi nào lành lặn, chúng tôi sẽ tiến tới hôn nhân.

Hơi rụt rè, cô hỏi nhỏ :

- Có phải Mỹ Phụng không ?

Anh hơi khựng lại rồi gật nhẹ cho qua . Hạ lại vô tình mắt long lanh, cười rạng rỡ :

- Chúc mừng anh !

Cô đưa tay siết nhẹ bàn tay anh đang để trên giường . Thấy Hạ vui mừng mà hồn anh chết lặng, nhưng đành trấn áp niềm đau cho Hạ được vui trong nỗi vui mừng trọn vẹn.

Từ từ Hạ buông tay anh, an ủi vỗ về như trẻ nhỏ :

- Anh ráng tịnh dưỡng, đừng suy nghĩ nhiều . Anh muốn ăn gì, mai Hạ nấu mang vào cho anh.

Vọng Thường nhìn Hạ hơi lâu rồi lắc đầu :

- Tôi không ăn gì đâu . Ở đây đã có Mỹ Phụng lo rồi, em nên ở nhà nghỉ cho khỏe.

Hạ cắn môi buồn buồn, giận hờn lấy :

- Vậy là Hạ đã mất cơ hội chăm sóc anh rồi . Vậy thôi Hạ về, nhưng mai Hạ sẽ vào thăm anh.

Vọng Thường lại lắc đầu quay đi như bất lực . Hạ đã về từ lâu mà cảm giác bồi hồi xuyên xao chưa dứt . Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, lại có một trái tim yêu nóng bỏng chung tình

thì thử hỏi một người con gái dễ thương như vậy làm sao anh không yêu cho được ?

Mỹ Phụng bước vào phòng với gương mặt hằm hằm, giọng đầy ghen tức :

- Anh nói không muốn gặp mặt chị ta nữa, sao lúc này anh đuổi em ra ngoài để nói chuyện riêng với chị ta ? Hai người còn có chuyện gì để nói riêng với nhau nữa chứ ?

Vọng Thường không thèm nhìn cô, giọng lạnh băng :

- Ai cho em quyền tra hỏi, hạch sách anh ? Xin lỗi, em đã đi quá giới hạn cho phép rồi đó.

Phụng tức trào nước mắt :

- Anh nở đối xử với em như vậy sao ? Em đã vì ai mà cực khổ lo âu, phải chui đầu vào cái căn phòng này bộ sướng lắm sao ? Để giờ đây anh bắt đầu khỏe lại là anh quyền hành, nặng nhẹ với em . Vậy chứ những lúc anh nằm ngay ra đó, có ma nào ngó nghĩ tới anh không ? Và tình yêu em dành cho anh bấy lâu nay được anh đáp lại bằng những câu nói phũ phàng như vậy đó sao ?

Vọng Thường vẫn nhắm mắt nằm im như không muốn nghe và không muốn trả lời khiến cô càng sôi sục.

- Anh đừng nằm im để trốn tránh nữa . Hãy trả lời em đi ! Bấy lâu nay anh nhận nơi em sự chăm sóc ân cần như chấp nhận tình yêu của em rồi, vậy mà mới gặp lại chị ta, anh đã trở mặt ngay . Có phải anh lợi dụng tình cảm của em để lấp vào khoảng trống mà chị ta đã gây ra cho anh không ? Anh hãy trả lời em đi, đừng im lặng nữa, em chịu hết nổi rồi.

Vọng Thường từ từ mở mắt nhìn cô thật lâu, giọng bình thản :

- Em đừng trách móc, hay nặng nề gì tôi mà hãy suy nghĩ kỹ lại đi . Ngay từ đầu, tôi đã nói không thể yêu em, còn em đến với tôi là do em tự nguyện . Riêng tôi vẫn nghĩ em giúp đỡ tôi chỉ đơn thuần vì tình bạn, chứ cử chỉ của tôi đối với em bao ngày qua vẫn đúng mực, không hề có ý lợi dụng hay hành động sỗ sàng vượt quá tình bè bạn, thì điều gì đã làm em ngộ nhận ? Tôi cũng không muốn nói ra điều này để làm em tự ái đâu . Nhưng tôi muốn đâu cho ra đó rõ ràng, và tình trạng hiểu lầm này nên chấm dứt từ đây, chứ để kéo dài không hay ho gì.

Phụng ôm mặt nước nở gào lên :

- Anh tàn nhẫn lắm ! Tại sao anh không yêu em ? Em có thua gì chị ta đâu chứ ? Trong khi người ta đã có chồng và sắp có con, vậy mà anh vẫn cứ yêu mê mẩn . Có phải anh yêu quá rồi mất hết nhân cách và mất luôn cả lòng tự trọng rồi không ? Anh nên nhớ chị ta là chị dâu của anh đó.

Đúng là ông bà ta thường nói : "Giận mất khôn" . Phụng đã vô tình xoáy vào vết thương còn đang rỉ máu của tim anh.

Anh trừng trừng nhìn cô, mặt tái ngắt . Lúc này Phụng hơi tỉnh lại, nhìn vào mắt anh, cô mới hoảng hốt, nhưng không còn kịp nữa . Anh chỉ tay ra cửa, môi mím chặt :

- Cô đi ngay cho khuất mắt tôi !

Phụng sụp xuống chụp tay anh, khóc lớn :

- Em xin lỗi . Em...

Anh khoát tay ngăn lại, giọng dứt khoát lạnh lùng :

- Tôi không muốn nghe . Ra ngoài đi.

Phụng đứng bật lên ôm mặt chạy ra khỏi phòng vì cô biết tính Vọng Thường, và theo tình hình này thì không còn gì để cứu vãn.

oOo

Hạ lệt bệt bước lên thềm mà nghe mỗi một muồn rã cặp giò . Vừa ngồi xuống đã nghe tiếng Thiệu Dân nghiêm nghị.

- Đi đâu giờ này mới về vậy ?

Tưởng giờ này anh còn đi làm nên đột ngột anh lên tiếng làm Hạ giật bắn . Cô quay qua trách hờn :

- Anh làm em giật mình.

Như không nghe cô trách, anh làm lơ hỏi lại :

- Em đi đâu vậy ?

- Em đi thăm Vọng Thường.

- Đi bằng gì, với ai ?

Cách hỏi như điều tra làm Hạ tự ái :

- Anh làm gì mà như hỏi cung vậy ?

Anh trợn mắt nhìn cô :

- Không được à ?

Bị nẹt, cô xụ mặt làu bàu :

- Hỏi gì mà đủ thứ, biết đường đâu trả lời.

Nghe cách nói trẻ con của Hạ, anh quay đi giấu nụ cười . Hồi lâu anh quay lại, giả giọng gầm gừ :

- Có gì khuất lấp sao mà nói không được ?

Hạ tức bực cộc lốc :

- Vậy cũng nói được.

Thiệu Dân phì cười cúi nhìn vào mắt Hạ, dịu dàng :

- Chứ sáng giờ em đi đâu làm anh gọi điện về nhà không thấy em, anh lo cho em muốn chết nên anh mới quạu . Báo hại anh phải chạy về sớm nè . Đi đâu, nói anh nghe coi ?

Hạ phụng phịu :

- Em nói rồi . Em đi thăm Vọng Thường chứ có đi đâu.

Thiệu Dân thẳng thốt :

- Sao không nói anh đưa đi ? Lúc này ngoài đường xe cộ dữ lắm . Em đi một mình, anh không yên tâm đâu.

- Em biết, cho nên em rất cẩn thận . Anh làm như em là con nít hồng bằng, cứ ra đường là phải có anh kè một bên, mất tự do thấy mờ.

Anh trừng mắt với cô, giọng hơi giận :

- Còn có chuyện đó nữa à ? Vậy bấy lâu nay anh đã làm em mất tự do sao ?

Hạ hoảng hốt níu tay anh lại khi anh dợm đứng lên :

- Em đâu có ý đó . Đừng giận em mà ! Tại lúc nào trong mắt anh, em cũng là con nít nên đi đâu một mình, em thấy tự tin ghê lắm và có cảm giác thoải mái hơn, chứ em đâu có ý hờn trách gì anh.

Mặt Thiệu Dân dịu lại, anh kéo cô lại gần.

- Vậy từ đây, anh không xem em là con nít nữa, vì em đã sắp làm mẹ rồi, chịu không ?

Hạ ngả đầu vào vai anh, nũng nịu :

- Từ nào giờ chỉ có câu nói này mới nghe được được.

Anh cười, véo mũi cô :

- Nhõng nhẽo vừa thôi cưng . Mai mốt thêm phần con nữa, chắc anh trốn quá.

Hạ vùi đầu vào ngực anh cười rúc rích . Anh vòng tay ôm Hạ rồi cúi xuống tìm môi cô âu yếm nồng nàn.

Một tháng sau tại sân bay, Vọng Thường ngồi trên chiếc xe lăn, xung quanh đông đủ người thân và tất cả bạn bè đến tiễn anh ra nước ngoài điều trị đôi chân, nhưng trong số đó lại thiếu một người . Đôi mắt anh buồn dịu vợi nhìn xung quanh như trông ngóng đợi chờ, phút chốc lại thở dài buồn bã . Giờ trong anh có hai ý nghĩ trái ngược đan xen lẫn nhau . Vừa muốn cô đừng đến để dứt khoát một lần, nhưng trong tận cùng ngõ ngách của trái tim lại mong được gặp Hạ một lần rồi vĩnh viễn chia xa . Trong khi Mỹ Phụng nài nỉ xin theo để đỡ đàn chăm sóc, anh lại nhất định không bằng lòng . Vậy mà sau này thấy Phụng lui tới ân cần, ai cũng ngỡ là hai người đã yêu nhau . Nhưng đến giờ chót thì mọi người mới bàng hoàng kinh ngạc khi anh tuyên bố sẽ ra đi vĩnh viễn . Dù đôi chân có lành lại hay không, anh cũng không bao giờ trở lại Việt Nam mà cũng không biết nguyên nhân, trừ vài người bạn thân . Phụng và Vĩnh cho là anh yêu mù quáng, chỉ có Thạch là thông cảm và hiểu anh nhiều, vì anh cũng đang cùng chung cảnh ngộ.

Đôi mắt trông hoài cũng không thấy Hạ, anh ử rử định quay đi khi tiếng loa phóng thanh báo giờ bay sắp đến . Một lần nữa, anh

ngoảnh lại nhìn, tìm bóng dáng thân yêu mà anh cứ ngỡ là không còn cơ hội . Đúng lúc đó, chiếc du lịch màu trắng sữa quen thuộc thảng rít lại bên ngoài . Dáng Hạ vội vã hơi nặng nề bước xuống cùng với Thiệu Dân . Hình như Vọng Thường là người nhìn thấy cô trước nhất, tim anh thót lại run rẩy từng hồi, ánh mắt sáng bừng lên những tia màu hạnh phúc.

Đến nơi, Thiệu Dân bắt tay anh chúc mau lành bệnh và thương lộ bình an . Còn Hạ chỉ đứng nhìn anh, mắt rưng rưng . Đối với Vọng Thường như vậy là quá đủ, ước nguyện cuối cùng đã thành sự thật . Anh đưa tay ra phía Hạ như muốn nắm tay cô chào tạm biệt . Giờ phút này, lời nói đối với anh không còn ý nghĩa . Hạ như cũng hiểu nên cô đặt tay mình vào tay anh nghẹn ngào rướm lệ . Bàn tay ấm áp từ từ siết chặt tay cô, rồi một luồng cảm giác xốn xang rạo rực lại ùn ùn kéo đến bóp nghẹt tim anh . Vội vã buông nhanh tay Hạ, anh ngoặt gấp chiếc xe lăn như chạy trốn . Cửa chỉ đột ngột kỳ hoặc đó của anh làm ai có mặt cũng đều thắc mắc và hình như lúc này đây, mọi người mới chợt hiểu tại sao...

Tất cả đã lục đục kéo nhau về, chỉ còn Hạ và Thiệu Dân ở lại . Cô hơi ngả đầu vào vai anh, nhìn lên bầu trời trong xanh thăm thẳm . Từng đám mây trắng bồng bồng trôi ngang lác lõng, chẳng biết về đâu, như anh đang cô đơn một mình giữa không gian rộng lớn, chỉ ôm theo mớ kỷ niệm đau buồn làm hành trang cho cuộc sống tha hương . Hạ nghe tim mình đau nhói như chính bản thân mình đang lâm vào hoàn cảnh ấy . Lúc đó không biết cô có được can đảm như anh hay đau buồn rồi quy ngã ?

Thấy cô cứ bất động nhìn trời mây ngơ ngác, Thiệu Dân cúi nhìn vào mắt Hạ âu yếm thì thầm :

- Về thôi em . Anh tin rồi đây thời gian sẽ là liều thuốc nhiệm màu, sẽ giúp chú ấy chữa lành vết thương xóa nhòa kỷ niệm . Lúc đó, chú ấy cũng sẽ tìm được hạnh phúc cho riêng mình . Cũng như chúng ta đã trải qua biết bao sóng gió mới có ngày hôm nay.

Hạ quay lại nhìn anh với ánh mắt biết ơn vì anh đã cảm thông, chia sẻ và tin tưởng Hạ . Cũng như Hạ đã tin những điều anh vừa nói để nghe lòng thanh thản nhẹ nhàng hơn . Dù ở phương trời nào xa xôi cách trở, nhưng trong lòng mọi người, Vọng Thường vẫn không xa.